

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

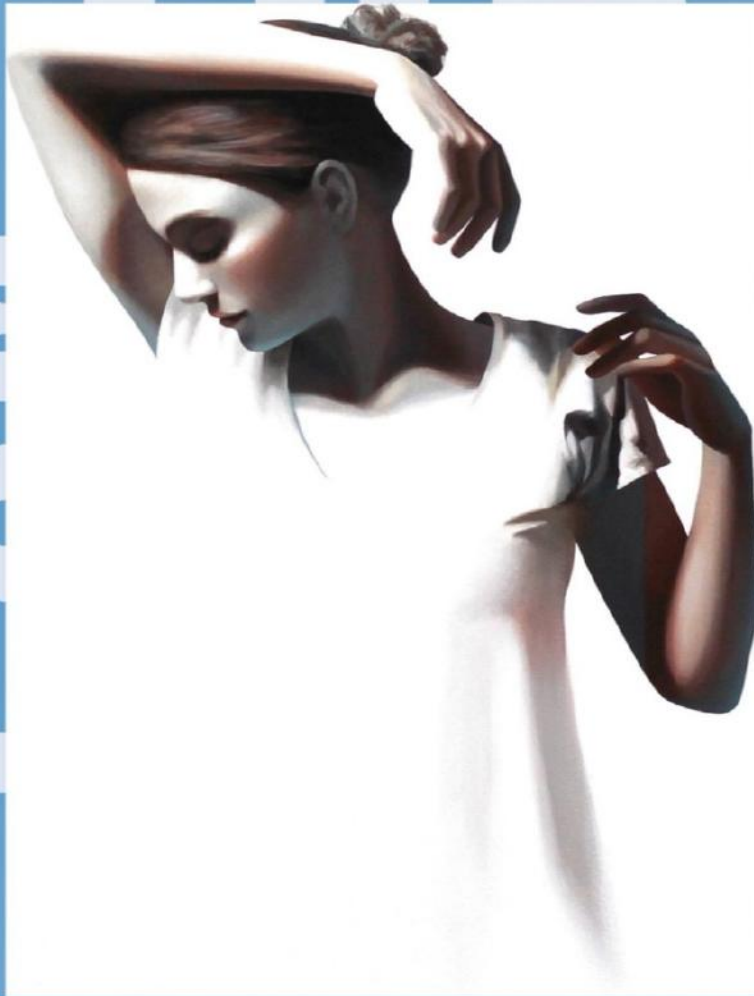
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A brilliant book about what we survive—and how. Visceral, wrenching, and beautiful." —**JOHN GREEN**, #1 bestselling author of *The Fault in Our Stars*

I AM THE CAGE

**ALLISON
SWEET
GRANT**

"Heartfelt, human and true.... I loved it." —**MARKUS ZUSAK**,
#1 bestselling author of *The Book Thief*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

-JOHN GREEN,

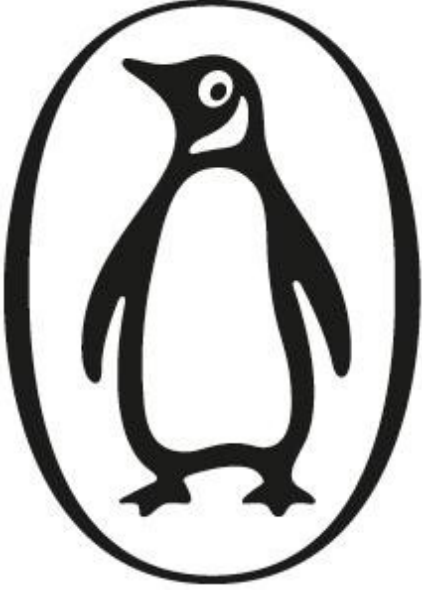

MARKUS ZUSAK,

Allison Sweet Grant

DUTTO ÎĂ Ø Ø Ø K 6

DUTTON KİTAPLARI

An imprint of Penguin Random House LLC

1745 Broadway, New York, New York 10019

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde Dutton Books, an imprint of Penguin Random House LLC, 2025 tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı© 2025 Allison Sweet Grant tarafından

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini . Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Dutton, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Penguin kolofonu Penguin Books Limited'in tescilli ticari markasıdır.

PenguinRandomHouse.com.adresinden bizi ziyaret edin

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri mevcuttur. Ebook

ISBN 9780593616925

Kapak resmi© 2018 Erin Cone, Unfolding, tuval üzerine akrilik Kapak tasarımı
Theresa Evangelista

Julie Strauss-Gabel tarafından düzenlenmiştir

Tasarım: Anna Booth, e-kitap için uyarlayan: Andrew Wheatley Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

pid_prh_7.1a_150234229_c0_r0

CONTENTS

[*Adanmışlık*](#)

[*Önsöz*](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5: Sonra](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8: Sonra](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10: Sonra](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13: Sonra](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15: Sonra](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17: Sonra](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19: Sonra](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21: Sonra](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23: Sonra](#)

[Bölüm 24](#)

[25. Bölüm: Sonra](#)

[26. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 27](#)

[28. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30: Sonra](#)

[Bölüm 31](#)

[32. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 33](#)

[34. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 35: Sonra](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37: Sonra](#)

[Bölüm 38](#)

[39. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[42. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44: Sonra](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46: Sonra](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48: Sonra](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50: Sonra](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52: Sonra](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54: Sonra](#)

[Bölüm 55: Sonra](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[67. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#) To

Kayo-

Gitmediğin için

Gitmek zorunda kalana

kadar. Merhaba.

Benim adım Elisabeth.

Artık kendime böyle sesleniyorum.

istediğim, ben artık buyum.

Ben işte.

1

ÇOĞU İNSAN boş bir eve gelmeyi sevmez ama benim günümün en güzel kısmı bu. Ayrılmak ise en zoru.

Dükkâna doğru uzun ve soğuk bir yürüyüş yapıyorum ve kollarımı kendime sarıyorum. Saat daha erken ve taze serilmiş toza dokunulmamış. Gece boyunca her şeyi güzelleştirecek kadar kar yağmış ama herkesi perişan edecek kadar değil. Gökyüzü sakin, soluk bir maviye bürünmüş ve sokaklar durgun bir battaniyeyle kaplanmış. Karla kaplı dalların altından buz sarkıtları damlıyor. Gözlerimi siper etmemi gerektirecek kadar parlak olan güneş, işe giderken tek yoldaşım gölgeyi oluşturuyor.

Attığım her adım çıtırdayan bir ayak izi bırakıyor. Sokağın sonuna yaklaşırken, komşum sayılabilecek tek evin önünden geçiyorum, ancak uzanan, küçük bir ağaç vahası dışında çorak olan büyük bir arazi var. Hiç tanışmamış olsak da kasabanın şerifi Şerif Harmon orada yaşıyor. Farlarını, uzaktaki küçük ateş böcekleri gibi, gece geç saatlerde garaj yoluna girerken ve sabah erkenden tekrar çıkarken görmüştüm. Ancak pencereden polis arabasına göz atmak, etkileşimimizin kapsamı oldu. Yakınlarda yaşıyor olabilecek diğer kişilere gelince, hepsi benim için yabancı.

Sokağın sonuna geliyorum ve dur işaretinden sola, tek şeritli otoyola dönüyorum. Burada, dar yol çoktan sürülmüş, bu yüzden açıkta kalan bir kaldırım buluyorum ve artırıyorum. Görecektir pek bir şey yok.

-Uzakta birkaç büyük depo, yıkık dökük bir ahır ve bir

Çürüyen çitler, karla kaplı geniş tarlalar. Ana caddeye yaklaşıncaya kadar her şey güzelleşmiyor.

Köşeden tekrar sola dönüyorum ve küçük bir özel marketin önünden geçiyorum. Caddenin karşısında, kalın çerçeveli suluboyalar ve vitrininde renkli boncuklu kolyeler asılı iki katlı bir galeri var. Kafesli vitrini ve ışıkları yanan çiçekçinin önünden geçiyorum. Bloğun sonundaki küçük lokantanın üzerindeki egzoz borusundan buhar yükseliyor ve havadaki un kokusunu alabiliyorum. Ön vitrininde yıpranmış fondan kaplı kutuların yığılı olduğu bir fırın var, bu kasabaya beri hiç değişmemiş. İkinci el kitap satan bir dükkân var, koridorları o kadar dar ve kitaplarla dolu ki sanki gerçek boyutlu bir labirent gibi. Birkaç kez içeri girdim ama çok sık ziyaret etmeyi reddediyorum. Sahibinin bana müdavim demeye başlamasını istemiyorum. Çalıştığım dükkândan pek de farklı olmayan ama patronum Bay Ito'nun ısrarla market olarak adlandırdığı hediyelik eşya dükkânlarından birinin önünden geçiyorum. Bir blok aşağıda Cottage Row'dan sağa dönüyorum ve boş caddeyi kesiyorum.

Parkamın iç cebinden anahtarı çıkarıp zil sesiyle içeri giriyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyip düğmeyi çeviriyorum ve stadyum seyircilerinin el gibi her bir floresan ışık sırasının art arda canlanmasını izliyorum. Arka tarafta Bay Ito'nun tüm evrak işlerini sakladığı küçük bir depo var ve ceketimi duvardaki bir kancaya asıyorum. Saat sekize geliyor. Cumartesi günleri mağaza saat 10'da açılır. Bay Ito'nun masasının arkasındaki ofis koltuğuna oturuyorum. Ve beklemeye başladım.

Bay Terry Ito ve ben işletmenin tek iki çalışanıyız. Ön camın üzerindeki ahşap tabelada HAZİNE KUTUSU yazıyor ama biz ona sadece dükkân Wisconsin'in doğu kıyısındaki tırtıklı bir yarımadanın en kuzey noktasına yakın küçük bir kasaba olan Fish Creek'e taşındığım hafta dükkâna girdim. Kokulu kırtasiye malzemeleri ve rüya yakalayıcılar gibi temel ihtiyaçlara bakıyordum. Bay Ito tezgâhın arkasında tek ve ben ödeme yapmak için yanına yaklaşıp kadar etrafta rahatça dolaşmama izin verdi.

seçimler. Balmumu mumlarımı eski moda bir yazar kasada sessizce ama gülümseyerek saydı. Borcum olan on beş doları nakit olarak ödedim. Tam dükkândan çıkmak üzereydim ki durdum ve ona döndüm. Eninde sonunda bir iş bulmak zorunda kalacağımı biliyordum ve burası da en iyi yer gibi görünüyordu, bu yüzden işe alım yapıp yapmadığını sordum. Meğer Fish Creek'te büyümüş, ailesini büyütme için buradan taşınmış ama dul kaldıktan sonra geri dönmüş.

Dükkânı kendini meşgul etmek için satın almıştı ve karısının ölümünden beri son on yıldır tek başına işletiyordu. Ama artık yaşlandığı için yardım almanın kötü bir fikir olmadığını düşünüyordu. Ben de aynı fikirdeydim.

Haftada birkaç gün gelmeye, envanter yapmaya ve rafları düzeltmeye başladım. Bay Ito fazla müdahale etmeden *kendi* işimde çalışmama izin veriyor. Kendisi kasada oturup yerel gazeteleri okumayı seviyor, ben de yapacak bir şeyim yoksa parfüm numuneleri almak, mumları test etmek ve her gün hangisini daha çok sevdiğime karar vermekle meşgul oluyorum. Fish Creek oldukça küçük bir kasaba. Sıcak aylarda çok sayıda turist almasına rağmen, dükkanımızın kapısındaki küçük zil çok sık çalmıyor.

Çoğu zaman sadece Bay Ito ve ben oluyoruz.

Bay Ito, gerçekten hiçbir şey yapmadığımı düşünürsek bana oldukça iyi bir ücret ödüyor. Bir şey azaldığında daha fazla stok sipariş etmek (genellikle Bay Ito'nun kasabadaki daha titiz aileler tarafından tercih edildiğini söylediği lavanta sabunu) ya da dükkanın arkasını kaplayan hasır sallanan sandalyelerin tozunu almak zor değil. Bay Ito'dan çok hoşlanıyorum ama bunu ona söylemiyorum. Fazla en iyisi. Çok yakın olmamak daha iyi. Bay Ito bir tür ev bitkisi gibidir.
-Mekâna hayat katıyor ama çok fazla ilgi talep etmiyor.

O genellikle dükkânın kendi tarafında kalıyor, ben de genellikle tarafımda kalıyorum.

Sabahları merhaba, akşamları da hoşça kal dediğimiz günler oluyor ve arada tek kelime etmiyoruz. Sanırım bu ikimiz için de sorun değil. Sanırım yanında birinin olması hoşuna gidiyor.

Ve hiç söylememiş olsa da, sanırım benim için bu düzenlemenin sadece iyi değil, ideal olduğunu biliyor. Çünkü kendime tuhaf biri olmadığımı söyleyebiliyorum. Şehirde bir işim var. Ve ben bir yük değilim, on dokuz yaşındayım ve topluma katkıda bulunan bir üyeyim. Ve kendime paranoyak olmadığımı söyleyebiliyorum, çünkü her gün işe gidip gelen insanların yanından geçerken başımı sallayıp el sallıyorum.

Ben sadece içine kapanık biriyim. Yalnız biriyim. Yalnız bir insanım. Ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim. Günlerimi boş bir hediyeleşme eşya dükkânının nemli köşelerini temizleyerek geçirmemde yanlış bir şey yok. Her geceyi küçük kulübemde yalnız geçirmemde yanlış bir şey yok. Hiçbir şey yok

Kendime biraz yemek yapmak, biraz müzik dinlemek, biraz kitap okumak ve biraz huzur dilemek yanlış. Ve hiçbir şeyin dışarı çıkmasına ve kimsenin içeri girmesine izin vermemek. Ve ertesı gün her şeyi yeniden yapmak.

Ben

iyiyim. 2

DÜKKANIN KAPISI AÇILIR ve bir soğuk hava dalgası

penceredeki rüzgar  anlarını şingirdatarak içeri giriyor. İsimlerini bilmesem de iki kadını tanıyorum, konuşkan yerliler. Onları daha önce birkaç kez dükkânda görmüştüm. Oyalanmaya, rafları karıştırmaya ve özenle düzenlenmiş vitrinlerimi dağıtmaya meyilliler, ama sonunda her zamanki gibi aynı ya da iki ürünü alıp gidiyorlar. Bugün, kıvırcık kızıl saçlı kısa boylu olan, yeni kahve fincanlarını incelemek için küçük mutfak bölümüne doğru ilerliyor. Kabarık kumral arkadaşı, yontulmuş hayvan fi  rlerinden oluşan bir seti ellemek için mağazanın yarısını dolaşıyor. Özellikle ayıları incelemek için birkaç dakika harcıyor, anatomik olarak doğru olup kontrol etmek için onları ters çeviriyor. De iller ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Daha sonra yeni tozlanmış cam raflarda boyutlarına göre gruplandırılmış kar kürelerine doğru yürüyor ve her birini içten bir şekilde sallıyor.

Parmak izleriyle onları kirletmesini izlemek bana Bay Ito'nun karısının büyük ye eni için bir hediye seçip se emeyece imi sorduğunu hatırlatıyor. Zihnime not ediyorum.

Aralarındaki mesafeye rağmen, iki kadın yan yanaymış gibi dedikodu yapmaya ve birbirlerine laf atmaya devam ediyor. Kızıl saçlı kadın göz gezdirmeyi bitirdi inde, tam da beklendiği gibi, sabunlara doğru ilerliyor, iki lavanta kokulu kalıp seçiyor ve onları tezg hta bana getiriyor.

"Bu on altı seksen eder," diyorum, ürünleri kasaya geçirirken.

Para bulmak için çantasını karıştırıyor ve kocaman el çantasından küçük bir cüzdan çıkartıyor. "Bugün ilerleyen saatlerde bir fırtına olacağını duydum," diyor.

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum, fırtınanın bittiğini düşünmeme rağmen.

Arkadaşı arkasından eli boş geliyor. "Umarım bu kış geçen yılın tekrarı olmaz. Sinirlerimin buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Kızıl saçlı kadın kabul ediyor ve birkaç banknotla biraz bozukluk çıkarıyor. Beklentiyle bana bakıyor. İkisi de öyle.

Sıradan bir insan sadece arkadaşça davrandıklarını düşünür. Sohbet etmek, havadan sudan konuşmak, her neyse. Ama ben öyle değilim. Onlara , boş yüzleri, havalı saçları, sürmeli gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Değerlendiriyorlar. Yargılıyorlar. İçten içe geri çekiliyorum. Çene çalmak istemiyorum. Sizi tanımak istemiyorum ve inanın bana, siz de beni tanımak istemiyorsunuz. Bu bir alışveriş, sohbet değil.

Onlara kibarca, dudaklarımı büzerek gülümsüyorum ve kızıl saçlıya fişini vermeden önce sabunları küçük bir poşete yerleştiriyorum.

"Bunlara bayıldım," diyor çantayı burnuna götürerek.

Tabii ki biliyorsun. "İçin teşekkürler."

Sonraki otuz dakikayı her şeyi olması gerektiği gibi yerine koyarak geçirdim. Hasır sepetlerinde spiral şeklinde dizilmiş sabunlar, türlerine ve ailelerine göre düzenlenmiş ahşap hayvan figürleri, renklerine ve göre istiflenmiş kahve fincanları. Kar kürelerine geldiğimde, bunun kurtarılamayacak bir dağınıklık olduğuna karar veriyorum ve yeni bir başlangıç yapmak için hepsini raflardan indiriyorum. En sevdiğime geldiğimde duraksıyorum, oyma ahşap tabanlı orta boy bir parça. Cam kürenin içinde çiçek açan seramik bir gül var; uçları hafifçe yeşillenen tereyağı sarısı, üzerinde kar değil gümüş simler var. Bunu bir kenara koyuyorum.

Bay Ito öğlen saatlerinde botlarının parmaklarına yapışmış küçük buz parçalarıyla geldi. Kendimi vitrinle meşgul ediyordum.

küçük ahşap kaseleri boyutlarına göre ayırdım. El yapımı oldukları için tam yuvarlak değiller ve hangi kasenin en büyük unvanı kazanacağı konusunda kararsızım - en derin olan mı yoksa en geniş olan mı? İkisini de ellerimle tartıyorum.

"Günaydın, Elisabeth. İçeri girmekte zorlandın mı?" diye sorar.

"Günaydın, Bay Ito. Hayır. Yürüyüş biraz kaygandı ama her şey yolunda."

"İyi," diyor. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum, en derin kaseyi kazanan olarak taçlandırıyorum ve onu ekranın en üstündeki haklı yerine yerleştiriyorum.

"Bu sabah hiç müşteri var mı?" diye

soruyor. "Sadece bir tane," diyorum.

"Lavanta sabunu."

Bay Ito küçük, bilmiş bir gülümsemeyle paltosunu benimkinin yanındaki kancaya asmak için gözden kayboluyor. Ortaya çıktığında botlarının üzerindeki çamur erimiş, sadece ince ıslak bir parlaklık kalmıştı. Arka odadan yavaşça çıkarken biraz tökezliyor, kazağındaki gevşek bir ipliği karıştırıyor.

"Bugün ayak parmaklarınız sizi rahatsız mı ediyor, Bay Ito?"

"Oh, hayır, hiç de değil. Sanırım sadece soğuktan uyuşmuşlar."

Bay Ito, dulluğun loş sınırlarından omuzları yuvarlanmış ve ayak parmakları gutlaşmış ufak tefek bir adam. Ama benim onu rahatsız etmek istemediğim kadar o da beni rahatsız etmek istemiyor. Genişçe gülümsüyor ve kolunun altına sıkıştırdığı bir gazeteyle tezgâha doğru ilerliyor. *Gazeteyi* onun için bıraktığım kar küresinin yanına koyuyor ve tabureye oturup çizmelerini kasanın altında biriken *Ornithologist Monthly*'nin eğik yığınlarına dayıyor. Bay Ito burnunu gazetesinin gevrek kıvrımlarına saklıyor. Ben de kendimi tütsü raflarının kalın sisine saklıyorum.

Ben

iyiyim. 3

BAYIM. ITO VE ben öğleden sonra saat dörtte dükkandan çıkıyoruz. Kışın erken kapatırız, hava kararmadan önce. Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve kahverengi tüvit şapkasını bana doğru eğiyor.

"İyi akşamlar, Elisabeth."

"Pazartesi görüşürüz, Bay Ito." Bay

Ito doğuya doğru yürüyor. Ben

güneye yürüyorum.

Şehrin turistik bölgesinden çıkıp körfez boyunca Cottage Row'u takip ediyorum.

Akşamları eve dönerken otoyol yerine bu rotayı kullanmayı seviyorum, çünkü batan güneş suda parlıyor. Çok daha uzun sürüyor ama buna değer. Bugün yürüyüş özellikle huzurlu - solumdaki ormanın altındaki kar örtüsünün arasından dökülen yapraklar görünüyor. Sağımda vanilyalı kumun cam gibi körfezle buluştuğu alçak, beyaz ufuk.

Buzla kaplı piknik bankları zamanda donmuş.

Sunset Beach Park olarak bilinen küçük kum yığınının giden patikayı geçerken güneşin gökyüzünde gittikçe alçalmasını izliyor ve aynı anda yüzümü okşayan güneşin sıcaklığı ve rüzgârın serinliği ikileminin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Sağımdaki büyük evlere bakıyorum, kristal saçakların altında pitoresk, kemerli kapılarını süsleyen yaprak dökmeyen çelenkler. Esinti hızlanıyor, başımın üstündeki dalları sallıyor ve gevşek saçları görüş alanıma savuruyor. Aldırmıyorum; ayaklarım botlarımın içinde kuru, ellerim eldivenlerimin içinde sıcak ve kürklü kapüşonumu başımın üzerine çekmiş durumdayım.

Yine de kollarımı kendime sıkıca sarıyorum. Bunun havayla bir ilgisi yok.

Ormanın su kenarına yaklaştırdığı yolu takip ediyorum.

Önümde bir şey gözüme çarpıyor; kardan yansıyan ışıklar parlıyor. Duruyorum, buzlu yolda donuyorum. Yanlış bir şeyler var. Beynim hemen beni çeğiştiriyor, geri dönmemi, Ana Cadde'ye geri yürümemi ve otoyolu takip ederek eve dönmemi söylüyor. Ama yolu neredeyse yarılardım ve güneş hızla batıyor - şimdi geri dönersem, oraya varmadan önce hava kararmış olacak.

Kararsızca ediyorum. Yoldaki virajın ötesinde kırmızı ışıkların kaynağını görüyorum. Bu bir polis arabası -aslında şerifin kruvazörü-

Yolun ortasına düşen devasa bir ağaç dalının önünü kesmek.

Tehlikeli bölgeyi bantlamayı bitirirken şerifin arkasını izliyorum. Sessiz olduğumu bilmesine rağmen, ben yaklaşırken arkasını dönüyor.

Arabasını sadece uzaktan gelip giderken gördüğüm için şerifi daha önce hiç görmemiştim. Genç, bir şerifin olması gerekenden daha genç, çünkü *şerif* kelimesi tuzlu biberli saçları ve tütün lekeli bir gülümsemeyi ima ediyor. Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyor, uzun boylu, kalın kahverengi saçları kısa kesilmiş ve geriye doğru itilmiş. Aynı derecede koyu renk kaşlarının altında koyu renk gözleri var ve hafta sonundan kalma kirli sakalları kare şeklindeki çenesini örtüyor. Göğsünde metalik bir yıldız bulunan haki renkli üniforma ceketinin fermuarı boynuna kadar çekilmiş ve lacivert yakalı gömleğinin kıvrımlarının görünmesine izin veriyor. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi hemen anladım.

Boğazını temizliyor. "Affedersiniz bayan. Burada bulunamazsınız, güvenli değil."

Uzun, buz gibi parmaklar boğazımın etrafında yavaşça kayarken, bu sefer bu kelimelerde tekrar duruyorum - *güvenli değil*. Beynim duraksıyor -anlamıyorum- Fish Creek'te güvendedim. Öyle kalması için çok çaba sarf ettim. Hareketsiz duruyor, şaşkın ve sorgulayan gözlerle beni izliyor. Sonra burada yürümeme izin verilmediğini, devrilen dallar yüzünden güvenli olmadığını kastettiğini anlıyorum.

Boynumdaki kelepçe gevşemeye başladı. Tekrar nefes alabiliyorum.

"Biliyorum," diyorum elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde, yanlış yerleştirilmiş alarmımı örtbas etmeye çalışarak. Tekrar hareket etmeye başlıyorum ama mesafemi koruyarak enkazın etrafında geniş bir daire çiziyorum.

Yolda dikkatli adımlarla ilerlerken bana soru dolu gözlerle bakıyor. "Tarlaman karşısında oturuyorsun, değil mi?"

Çenemi gizlice dışarı çıkarıyorum. "Mm-hmm," diyorum.

Karla kaplı zemine mahcup bir ifadeyle bakıyor. "Henüz tanışmadığımız için üzgünüm. Yani, kendimi tanıtmaya falan gelmediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," diyorum. Gerçekten sorun değil.

Bana birkaç adım attı. "Seni eve bırakabilir miyim?"

Temizlik ekibi gelene kadar burada işim bitti. Hâlâ gece meydana gelen ufak tefek hasarlar üzerinde çalışıyorlar."

"Teşekkürler ama böyle iyiyim," diyorum, o bana doğru adım atarken ben de ondan uzaklaşıyorum. Bu garip bir dans ve ben aramızdaki mesafeyi korurken o merakla beni izliyor. Düşen dalın çevresindeki yarım daireyi tamamlıyorum ve şeriften uzaklaşmaya başlıyorum.

"Bekle," diye sesleniyor . "Lütfen."

İtaatten ziyade sabırsızlığımdan dolayı tekrar duruyorum. Ona bakmak için geri dönüyorum.

"Adın ne?" diye soruyor usulca. "Elisabeth,"

diye yanıtlıyorum.

"Elisabeth." İsme gülümsüyor. "Ben Noah. Çok kötü bir komşuydum. Lütfen iyi bir şerif olmama izin verin. Lütfen sizi eve bırakmama izin verin."

Yine o çekimi hissediyorum. Beynimin hayır, hayır, hayır, hayır dediği yer. *Güvenli değil*. İsteğini düşünürken zihnim daireler çiziyor. O şerif, yüzden güvenli olmalı. Ama sonra, *o şerif*, bu da onu kesinlikle yapmaz. Ve sonra: *Bu çocuk gerçekten şerif mi?* Karar veremiyorum.

Körfezden kuvvetli bir rüzgâr esiyor ve ormanın kenarına doğru ilerliyor. Üzerimizdeki ağaçlar takırdıyor ve sallanıyor ve halihazırda düşmüş olandan çok daha küçük olmayan bir dal kendini

onunla benim aramda. Buzlu kaldırımda ortadan ikiye ayrılıyor; ağaç kabuğu parçaları her yöne uçuşuyor.

Enkazdan geriye doğru küçük bir sıçrama yapıyorum. Benim ve şerifin gözleri buluştu. Kesinlikle güvenli değil.

Benim için karar verildi. 4

LISTE TUTMAYI SEVERİM. Bir şeyleri hatırlamama yardımcı oluyorlar. Kendimi güvende hissetmeme yardımcı olurlar. İşte güvenmediğim insanların listesi. Aldatıcı bir şekilde kısa, aldanmayın.

Doktorlar.

Doktor olmak için okuyan insanlar.

Her türden sağlık "profesyonelleri".

Diğer insanlar hakkında bilgi saklamayı seven herkes. (İşte burada aldatma devreye giriyor. Düşünürseniz, bunun pek çok insanı kapsadığını görürsünüz).

Beni tanımak isteyen herkes. (Yukarıdaki parantezlere de bakınız.)

Gördüğüm kadarıyla şerif son iki kovaya tam olarak uyuyor.

Ama yine de fazla seçeneğim olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden istemeye istemeye şerifin arabasının arka koltuğuna kayıyorum. "Üzgünüm," diyor kapıyı tutarak. "Görevdeyken sivillerin ön koltuğa oturmasına izin verilmiyor." Başımı sallıyorum, sanki benim için fark etmiyormuş gibi önemsemiyorum. Ama arabaya bindiğimde ve o ağır kapıyı yanımda kapattığında huzursuz hissediyorum.

Kapalı alana bakıyorum, daha önce hiç polis arabasına binmemiştim. Deri koltuklar kahverengi ve yıpranmış, üzerlerinde derin çatlaklar uzanıyor. pencere her zamankinden daha yoğun, bir şekilde dalgalı görünüyor ve altındaki boşlukta kapı kolu yok. Önümde bir bölme duruyor - parlak gümüş metal çubuklar

Ön ve arka koltukları ayıran bir zincir çit. Köşelerden kalın metal cıvatarla .

İçimde tanıdık bir korku dolaşıyor.

Nefesim hızla geliyor; kalbim çarpmaya başlıyor. Parmaklarımı yüzümden birkaç santim ötedeki çelik ızgaraya geçiriyorum. Metal soğuk ve gergin avuçlarımın altında gıcırdarken hafifçe eğiliyor - tıpkı hatırladığım gibi. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi.

Kararımdan hemen pişman oldum. Gitmek istiyorum.

"Fish Creek'e taşınalı tam olarak ne kadar oldu?" diye soruyor şerif, şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdıktan sonra, arka koltukta yaşanan panikten habersiz.

Her şey yolunda. Her şey yolunda. "Sekiz ay kadar," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Doğru," diye yanıtlıyor. "Jonathan'ın buraya taşındığınızı söylediğini hatırlıyorum. Ev sahibiniz mi?" diye açıklıyor, gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor.

Hava daha kalın, dilime ağır geliyor. Boğazım bir pipet kadar daralıyor. Başımı sallayarak cevap veriyorum.

"O benim kardeşim, biliyorsun."

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum. Arabanın arka koltuğu gittikçe .

Önümdeki metal bölme gittikçe büyüyor. "Sanırım... Sanırım bundan bahsetmiş olabilir," diye ciyaklıyorum.

Aynadan tekrar bana doğru bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"Mm-hmm," diyorum ve ses kafamın içinde dolanırken tekrar başımı sallıyorum. Hayal meyal arabayı devrilmiş dallardan uzaklaştırdığını ve Cottage Row'dan kuzeye döndüğünü hissediyorum. Ben de bu yoldan geri dönmeliydim. Geri dönmeliydim.

Bulanık penceremden dışarı bakıyorum ve körfezin karşısındaki ufka yaklaşan güneşe odaklanmaya çalışıyorum. Gökyüzünde devasa bir ateş topu, suyun dalgalanan yüzeyinde dokunduğu her küçük yükselişi yakıyor. Ateş ve su,

Kısa bir an için mutlu bir şekilde bir arada yaşıyorum. Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, birleştirdiğim ellerimi dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerimin üzerinden yavaşça nefes veriyorum. Katı bedenimi elimden geldiğince açmaya çalışıyorum.

Şerifin gözlerinin aynada beni izlediğini hissedebiliyorum. Ona göre muhtemelen ellerimi nefesimle ısıtıyormuşum gibi görünüyor. Son derece normal bir insanın soğuk bir günde yapacağı son derece normal bir şey. Gözlerimi onunkilerden uzak tutuyorum ve aksini düşünmesini sağlayacak hiçbir şey söylemiyorum.

Alacakaranlık çökerken sokak lambalarının yandığı şehir merkezine doğru . Birkaç cesur insan soğuğa karşı sarmalanmış halde sokakta oyalanıyor, dükkanlarını kilitliyor ya da yolun sonundaki marketten veya fırından son dakika ürünlerini alıyor.

Tam o sırada gökyüzünden büyük, kabarık pamuk topları düşüyor ve ponpon gibi ön cama konuyor. Birkaç saniye içinde bunu binlercesi takip ediyor ve etrafımız karahindiba başları gibi yavaşça yere doğru sürüklenen ışıltılı, tüylü pamuk topraklarıyla çevriliyor.

Kafatasımın dibinde ve gözlerimin arkasında oturan panikten bir anlığına uzaklaşıyorum. Kar küresinin içinde olmak böyle bir şey.

"Çok güzel," diyorum. Ve bu sefer nefes aldığımda biraz rahatladığımı hissediyorum.

Taneler toplanıyor ve yolu hızla bakır bir kar tabakasıyla kaplıyor. Araba biraz savrulurken Şerif, "Vay canına, yine kayganlaşıyor," diyor.

"Gece boyunca gerçekten birikeceğini duydum. Bir metreye kadar çıkabilirmiş."

"Fark etmemiştim," diyorum, amaçlı bir nefes daha alıp karın temiz, topraksı kokusunun ciğerlerime dolmasına izin vererek. "Dün gece olduğunu sanıyordum."

"Hayır, o sadece açılış . Bu gece çok daha kötü olacak."

Şerif sokağıma girdi, sanırım bizim sokağımıza. İnce bir beyaz tabakanın altında saklı olduğunu bildiğim araba yoluma ulaştığında, arabayı

Park. Beni arka koltuktan indirmek için kapıma yaklaşırken çarpık camdan onu izliyorum. Kapıyı açıyor ve ben akşam havasını içime çekiyorum. Durgunluğu içime çekiyorum. Sakinliği içime çekiyorum.

"Dinle," diyor ve sonra kendini durduruyor. Sonra devam edecekmiş gibi ağzını açıyor ve bir kez daha kapatıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o tekrar deniyor. "Bu gece evde olacağım. Fırtına kötüleşirse, bir sorun olursa kapımı çal, tamam mı? Saat konusunda endişelenme."

Böyle bir şey olmayacak. "Teşekkürler," diyorum, arabadan inebildiğim kadar hızlı inerek. "Ama ben iyi olacağım."

"Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Elisabeth," diyor, ben ön kapıya giden kısa yolda yürürken bakışları beni takip ediyor.

"Eve bıraktığın için teşekkürler Şerif Harmon," diye sesleniyorum, ondan uzakta olduğum için memnunum.

"Hiç sorun değil. Ve bu Noah."

Kapımın kilidini açtım ve iterek açtım. Hâlâ garaj yolunda bekleyen şerife el sallayarak veda ediyorum, sanki "*Tamam o zaman, artık gidebilirsin*" der gibi. O yavaşça evimden uzaklaşırken kapıyı kapatıyorum. Arkamdan kilitliyorum ve nefes veriyorum.

Biraz agorafobik olduğumu söyleyebilirsiniz. Benim için sorun değil. Evimdeyim ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Kulübemin verdiği hissi seviyorum, özellikle de alacakaranlıkta; ışık her şeyi aynı anda hem daha keskin hem de daha donuk yapıyor. Sonra akşam geliyor, bir bulut gibi üzerime çöküyor, yumuşak ve görkemli. Yavaş, derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimin neredeyse acı verecek kadar genişlemesine izin veriyorum. Üflüyorum ve nefesimin günün tozunu süpürmesine izin veriyorum. Artık evimdeyim.

Ben

güvendey

im. 5

SONRA

"SİNİRLİ?"

Annem arkamda durmuş, kalın saç tellerimi bıyığa benzeyen küt kıllarla çekiyordu. Ayna önümde duruyordu, net, sert, teşhir edici.

"Hayır."

Saç fırçasını makyaj masasının üzerine koyarken elinin tersiyle omzuma -eminim yanlışlıkla- dokundu. Aynada onu izledim, dirsekleri tavuk kanadı gibi dışarı çıkmıştı, saçımı bir elinde topladı ve siyah elastik bandı etrafında üç kez döndürdükten sonra at kuyruğunun büyük kısmını ikiye ayırdı, parçaları yumrukladı ve gerginleştirmek için ayırdı. Turnike gibi hissettirdi.

"Gergin görünüyorsun," dedi ellerini omuzlarıma koyarak ve gözlerime bakarak. Kasıtlı olarak. Annem bana nadiren dokunurdu. Bedenlerimiz temas ettiğinde, bu kasıtlı ve kısıydı.

İstemediğinden değildi. Beni sevmediğinden de değildi. Ama kararsızlığı onu engelledi.

Aynada yüzüme baktım; keskin bir tezat oluşturuyordu. Onunki bronz, boyalı, bariz ve hoş bir şekilde güzeldi. Benimki solgun, sade, garipti; ergenlik öncesi dönemin karmakarışık hantallığını yansıtıyordu. Bana ihanet ettiği için aynaya lanet okudum ve yüzümdeki hatları yeniden düzenlemeye çalıştım. "Değilim," dedim yine elimden geldiğince meydan okurcasına.

"Güzel." Nefesini verdi, doğrudan bana bakıyordu. Bugünün kusurlarına ve yarının vaatlerine. "Endişelenecek şey yok."

Ama ayna beni annemin beni tanıdığından daha iyi tanıyordu. Belki de benim kendimi tanıdığımдан daha iyi. Belki de sadece beni yatıştırıyordu.

Belki de kendimi yatıştırıyordum.

6

Şerif Harmon fırtına hakkında şaka yapmıyordu.

Kulübemin dışında kar ağır, donuk bir perde halinde yağıyor. Ev sessizlikle, içeriye kapatılmış olmanın ürpertici kesinliğiyle titreşiyor. Aklıma istenmeyen bir düşünce geliyor - kulübem küçük bir mezar gibi. Sıcak ahşap paneller. Pelüş, rahat mobilyalar. Kendimi içeri kilitleyebilmemin kolaylığı ve başka hiçbir şey olmaması. Bu küçük dokunuşlar ona kulübe hissi veriyor.

Şu anda bana bir tabutu hatırlatıyorlar.

Üst katta, işe giderken giydiğim kıyafetleri değiştiriyorum. Sonra en sevdiğim öykülerle dolup taşan kitap raflarımda turuncu ciltli, yıpranmış ciltsiz kitabı arıyorum.

Kitabı kolayca buluyorum -kitaplığın kenarında göz hizasında-

aşağıya taşıyorum ve kanepenin yanına koyuyorum. Şöminemin yanındaki kütüklüğü kontrol ettim. Yaklaşık yarısı doluydu. Elektrikler kesilirse on altı kadar kütüğün bana ne kadar yeteceğini merak ederek dudağımı çiğniyorum. Tedbirli olmanın üzülmekten daha iyi olduğuna karar veriyorum ve ön dolaptan botlarımı alıyorum. Sürgüyü açıp evin arkasına geçmeden önce ayaklarımı bağlayıp botlarımı giyiyorum. Soğuktan gözlerim karıncalanıyor. Jonathan'ın her zaman dolu tuttuğu yedek yakacak odun rafına doğru ilerliyorum, onu açıyorum ve taşıyabildiğim kadar odunu kollarıma yığıyorum. Onları tekrar içeri götürüp şöminenin yanındaki kütüklüğe yerleştiriyorum ve ardından rafı muşambayla örtmeyi unutmadan bir tur daha yapıyorum. Kütüklük neredeyse dolduğunda, uyuşmuş parmaklarımla arka kapıyı kilitliyor ve kibritleri arıyorum.

Onları şöminenin üzerindeki şömine rafında uzun, boyalı ahşap bir kutuda saklıyorum. Arkadaşım Kacey'nin hediyesiydi. Okuldaki ahşap işleme dersinde benim için yapmıştı. Koyu kırmızıya boyadı, beyaz gözyaşı damlası şeklinde bir kenarlık ve minik, yanardöner incilerle süslenmiş narin bir pembe, beyaz ve yeşil çiçek tasarımı ile. İşçiliği yetersiz olsa da çok güzel ve bunu benim için yaptı.

Kacey'i neredeyse her gün gördüğüm zamanlardı. Onun hayatında olup biten her şeyi bildiğim zamanlar. Onun da benim hayatımda olup biten her şeyi bildiği zamanlar. Sadece mesajlarını dinlemekle kalmayıp aramalarına da cevap verdiğim zamanlar. Küçük kutuyu elimde ters çeviriyorum ve parmak uçlarımı tahtaya kazınmış ismin üzerinde gezdiriyorum: *Elisabeth*.

"Ben Kacey. Senin adın ne?" diye sordu iri gri gözleri ve dalgalı siyah saçları olan incecik bir kız. Chicago bölgesine yeni taşınmıştı ve okulda yeniydi.

"Justine," diye cevap verdim.

Pantolonunun cebinden kırmızı bir Ring Pop çıkardı ve ağzına attı. Sınıfta şeker yemememiz gerekiyordu. "Hmm. Justine gibi görünmüyorsun. Kendini Justine gibi hissediyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim utanarak. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Öğretmenin köşeyi döndüğünü gördük.

Kacey ona sırtını döndü; sadece birkaç gündür oradaydı ama kuralları biliyordu. Tükürükten kayganlaşmış şekeri çabucak cebine geri soktu.

Gözlerim kocaman oldu. Buna

bayılmışım. "Göbek adın ne?" diye

sordu. "Elisabeth," dedim.

"Elbette," dedi, artık parlak olan yakut dudakları yüzünü sıkıca gererek. "Sana Elisabeth diyeceğim. Gerçekte kim olduğun bu."

Sekiz ay öncesine kadar bana böyle seslenen tek kişi Kacey'di.

Bir kibrit çıkardıktan sonra kutuyu tekrar şöminenin üzerine koyuyorum. Bunu yaptığı zaman, bunun ne için olduğunu bilmiyordu. Bana mücevher kutusu olduğunu söylemişti.

O zamanlar şimdi nerede olacağımı bilmiyorduk.

Ateş çubuğunu kullanarak, şöminedeki kütükleri yeniden düzenliyorum. En üste iki taze kütük ekliyorum. Ateşi yaktıktan sonra bacak bacak üstüne atıyorum ve ocağın önünde oturuyorum. Isınan havanın neredeyse fark edilmeyen nefesini, odunların çıtırtısını, közlerin çırpınısını dinliyorum. Yüzümün kızardığını ve parmaklarımdaki soğğun kaybolduğunu hissediyorum. Orada sessizce oturuyorum. Huzur içinde.

Rahatça. Olmam gereken yerde bilerek orada oturuyorum.

Uzun bir süre ateşe baktım. Alevlerin turuncudan maviye ve sonra tekrar turuncuya dönüşünü izliyorum. Yanan odunun tatlılığı burun deliklerimi sızlatıyor. Sonunda kapüşonumun altında ter oluşmaya başlıyor ve kendimi yukarı itip akşam yemeği için kendime biraz makarna ve sebze yapmak üzere mutfağa gidiyorum.

Nane yeşili çinili mutfağımın tezgahında durmuş, ara sıra karıştırarak yemeğimin pişmesini bekliyorum. Parmaklarımı telesekreterin düğmelerinin üzerinde gezdiriyor, bir an duraklıyor ve düğmesine basıyorum.

"Hey, Elisabeth," diye başlıyor Kacey ama hemen orada kesiyorum. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Ne söyleyeceğini *biliyorum*. Sadece sesini duymak istedim. Dikkatimi pencereye veriyorum, günün son ışıklarına karşı orman örtüsünün en soluk çizgisi testere dişli. Uzakta yanan bir dağ gibi. Her akşam onu bekliyorum.

Kacey ile bir daha konuşabilecek merak ediyorum.

Şerif yan ne yapıyor merak ediyorum.

Masaya oturdum. Böyle şeyleri merak etmek bana göre değil.

Yemeğimi yedikten sonra mutfağın ışıklarını kapatmadan önce kendime büyük bir fincan nane çayı yapıyorum. Çayı kanepeye taşıyorum, bacaklarımı altına sokuyorum ve kanepenin arkasından sarkan eski yosun renkli yorganı üzerlerine örtüyorum.

Çayımı yudumluyorum. Kitabımı açıyorum. Zaman

elimden kayıp gidiyor. Fırtına dışarıda. Ben içerideyim.

Ben iyiyim.

Ev fırtınanın ağırlığıyla inliyor. Başımı kaldırıp tavanı kesen gölgeleri izliyorum. Dallar bedenlerinden kopmuş uzun sıska kollar gibi uzanıyor. Üzerime bir battaniye örtüyorlar, tost makinesinden yeni çıkmış tost gibi sıcak ve bir o kadar da sert.

Rahat mısın? Ağlıyor

musun?

Ondan geriye doğru sayabilir misin lütfen?

7

Gece bir ara elektriğin kesilmiş olabileceğini düşündüm ama içim rahatladı, hâlâ açıktı. Yatağımın yanındaki çalar saat sabah 8:12'yi gösteriyor. Kapının arkasındaki termostatu kontrol ediyorum, ısı ayara ayak uydurmuş. Dişlerimi ve saçımı fırçalayıp aşağıya iniyorum.

Rüzgâr gün ışığında azaldı, ancak kar yumuşak bir şekilde sürüklenmeye devam ediyor, cennetteki bir yastık savaşından tüyler gibi düşüyor. En az bir buçuk metre yüksekliğe ulaştı ve küçük verandamın dibindeki en üst merdivene kadar yükseldi. Ağaç dalları karın ağırlığı altında eğiliyor. Buz sarkıtları oluklardan bir hançer bayrağı gibi sarkıyor ve manzaramın üstünü çerçeveleyiyor.

Ateşi yaktım, oturdum, minderlere yaslandım ve televizyonu açtım. Tüm kanallar acil durum hava durumu servisleri tarafından kesildi.

Büyük bir harita, mavinin çeşitli tonlarında uzayda öfkeyle hareket eden çirkin görünümlü yağış kümeleriyle ekranı dolduruyor.

Bir kadın sesi, cırtlak, yıpratıcı ve hafif bir alarmla noktalanan bir döngüde. "...Door County'nin tamamı bir metreden fazla kar altında kaldı ve yakın zamanda da duracak gibi görünmüyor. Yarın öğlene kadar kış hava durumu alarmı yürürlükte kalacak, bu noktada kar toplamı iki ila üç fitin üzerinde olabilir..." Ekranın alt kısmında yanıp sönen kırmızı bir tikeri gösteren bir bip sesiyle kısa bir süre kesintiye uğrar: *Green Bay Blizzard '99!* Devam ediyor, "...körfezden gelen rüzgarlar ve sürüklenmeler seyahat ve güvenliği önemli ölçüde etkileyebilir. Elektrik kesintileri beklediğimiz için eve dönmeye hazır olun ve..."

Sesi hafifçe açıyorum ve fincanımı dün gece sehpanın üzerinde bıraktığım yerden alıyorum. Çaydanlığı koyuyorum ve mutfağıma kesen sisli ışık hüzmesinin içinde duran küçük pişmiş toprak saksı sarmaşığının sararmış yapraklarını karıştırıyorum. Toprak gri ve kurabiye kırıntıları gibi kuru ve yakında tekrar değiştirmem gerekeceğini biliyorum.

Diğer odadan yüksek sesli, rahatsız edici bir bip sesi geliyor. Sonra, sadece bir anlığına, bir ışık parlaması oluyor. Ya da ışığın yokluğu. Tam emin değilim. Sonra büyük bir patlama duyuyorum.

Sonra sessizlik.

Artık bip sesini duymuyorum. Artık hava durumu sunucusunu duymuyorum.

Elimde kupamla yavaşça oturma odasına doğru ilerliyorum. Televizyon

ekran siyah. Mutfağa geri dönüyorum ve lavabonun yanındaki duvara geçiyorum. Telefonu kaldırıp ahizeyi kulağıma dayıyorum. Öldü.

Sorun yok. Her şey yolunda. Bir sürü yakacak odunum var. Bol yiyeceğim var. Battanilerim, el fenerlerim ve pillerim var.

Ben bir yetişkinim. Kendi kendime

yetebiliyorum. Güvendeyim.

Keşke Kacey'nin sesini tekrar dinleyebilseydim. Kapana

kısılmadım.

Saatin ibreleri bir sayıdan diğerine uzadıkça kar daha da yükseliyor. Verandanın tepesine ulaştı ve ön kapının yanından birkaç santim yukarı doğru sürünmeye başladı. Ve pencereden dışarı baktığımda tek gördüğüm beyaz. Beyaz yer, beyaz gökyüzü, beyaz anlaşılmaz topaklar

arasında. İnişli çıkışlı beyaz bir okyanus uzayıp gidiyordu. Önümde bir ev yok. Yolda bir araba yok. Görünürde bir insan yok.

Ama kapana kısılmadım.

Daha önce de kapana kısılmıştım. Bu tuzak

değil. 8

SONRA

Sert deri koltuklarda yanıma otururken annem tekrar, "Gergin olman için bir neden yok," dedi.

Planlamacının ofisinin tek penceresinden dışarı baktım, o da öyle. Hava erken kışa benziyordu ve şimdiden ince bir kar tabakası zemini kaplamıştı. Soğuk hava pencere kenarlarından içeri sızıyordu. Ellerimi kollarımın içine sakladım ve eşofmanımı daha sıkı sardım.

Gözlerimi pencereden çektim ve küçük odanın etrafına baktım.

Duvarlar, kollarına ve bacaklarına metal mekanizmalar takılmış, iç çamaşırlarıyla duran çocukların fotoğraflarıyla kaplıydı. Bazıları dört ya da beş yaşlarında görünüyordu, bazıları ise açıkça ergenlik çağındaydı ve yüzlerini gizlemek için gözlerini kalın siyah çubuklarla kapatmışlardı. Her fotoğrafın altında el yazısıyla yazılmış bir teşhis vardı. Bir bulana kadar duvarları aradım. üzerinde FIBULAR HEMIMELIA VE CONGENITAL SHORT yazıyordu. FEMUR. Benim gibi.

Bu açıklamayı sayamayacağım kadar çok kez duymuştum. Bacağımda bir sorun var. Kemiğin bir kısmı eksik ve orada olan kısım da doğru büyümüyor; üç santim çok kısa.

Evde duydum, annem telefonun diğer ucundaki tanımadığım kişilere anlatırken kulağım kapalı yatak odası kapılarına sıkıca bastırılmıştı. Doktorun muayenehanesinde duymuştum, elinde pano olan biri çılgınca bir şeyler karalamaya çalışırken *hmm*'lar ve *anlıyorum*'larla kesiliyordu.

Duymuştum ama bana hiç açıklanmamıştı. Benim *için* bir açıklamaydı. Ve bu küçük ofis partisi o aramaların, o karalamaların doruk noktasıydı.

Odaya bakarken midemin bulandığını hissettim, çünkü duymuş olsam da tam olarak anlamadığım açıktı. Bu benim geleceğim miydi? Bir müzede sergilenen yüz­süz, iskelet bir forma mı dönüşecektim? Bir sirk merakı koleksiyonunun başka bir parçası ya da bir delinin hatıra koleksiyonunda olduğu gibi duvara yapıştırılmış ürkütücü bir hatıra mı olacaktım? Gözlerim her teşhisin altına karalanmış isimleri gözden geçirdi.

Peter B., Charles V., Anneliese W. Çok fazla ceset, çok fazla isim var ama gerçek insanlar yok. Sadece tanımlanamayan numuneler. Onlar çocuk değildi; bilim projeleriydi. Biyoloji sınıfının arkasındaki formaldehit kutusunda fetal domuzlardı. Dürtülmesi gereken şeyler. Kurcalanacak şeyler.

İncelenecek şeyler. Birden kendimi deneysel bir tiyatronun ortasında başroldeymişim gibi hissettim. Bu küçücük oda nasıl olmuştu da daha da küçülmüştü?

Resimlerden tekrar pencereye döndüm ve altımızdaki hastanenin garajına yanaşan arabaları saymaya başladım. Camlarını indirmek ve makineden bilet kapmak için kısa süreliğine durdular. *Bu doğru, biletinizi alın. Büyük gösteri için biletinizi alın.* Kapı kolunun döndüğünü duymadan önce 209 araba saymıştım.

"Buna Ilizarov fiksatorü deniyor," dedi programcı, Dr. S. ile ameliyat öncesi randevumdan sonra bir ofisin bomba sığınağına sıkışırken arkamızdan, "Beklettiğim için özür dilerim." Başının üstünde kocaman sarı bir topuz ve anneme uzattığı kalın kâğıt yığınının kavrayan uzun, parlak, sıcak pembe vardı. "X işaretini imzalayın lütfen, Bayan Amos."

Homurdanarak masasının arkasına oturdu. "Bunu icat eden adam, at arabasının koşum takımının tasarımından esinlenen bir ortopedi doktoruydu," dedi ve gözleri sanki bir uzay gemisinden bahsediyormuş gibi parladı. "Çerçevenin her şeyi nasıl bir arada tuttuğunu görüyor musunuz?" dedi ve üçgen şeklindeki ders kitabı benzeri çizimleri işaret etti.

katlanmış broşür. "Seni yerine sabitliyor," dedi. Kemiklerimden bahsettiğini anlamam bir dakika sürdü.

Böyle olması gerekiyordu: Doktorlar etkilenen uzvunuzdaki kemikleri ameliyatla kırıyor. Eğlenceli. Daha sonra kemikleri stabilize etmek için kemikleri deliyorlar (kelimenin tam anlamıyla bir el matkabıyla) ve kemikleri kalın metal teller veya pimlerle kemiklerin uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı doğru birçok noktada kesitiriyorlar. Daha sonra bu pimlerin uçlarını uzvu çevreleyen ağır donanım halkalarına takıyor ve halkaları çubuklarla birbirine bağlayarak açık, mekanik bir aparat oluşturuyorlar. Halkalar arasındaki çubuklar birbirinin içine geçecek şekilde tasarlanmış ve küçük döner kadranlarla (tıkırtılarla) tutturulmuştur.

halkalar arasındaki boşluğu artırmak için döndürülebilir. Bu, kırık kemikleri etkili bir şekilde azar azar ayırarak uzvu uzatır. İstenen uzunluk elde edildiğinde, fiksator bir süre yerinde kalır, kemikleri sabitler ve yeni kemiğin büyümesine ve boşlukları doldurmasına izin verir. Esasen, yirmi kiloluk metal bir mekanizma. Ta bir ya da iki yıl sonra, siz bunun ne kadar korkunç bir deney olduğunu fark ettikten çok sonra, cihaz çıkarılana ve -vay canına! Bacağınız diğeri kadar uzun ve yıpranmamış!

"Sen hiç merak etme," dedi ofis görevlisi kadın, annemden yeni imzalanmış evrakları alıp burnundan aşağı kayan kalın çerçevelerin arasından tarayarak. İmzalamam gereken hiçbir evrak yoktu. "Justine Elisabeth Amos. Sizi hemen tedavi ettireceğiz."

Düzeltildi. Anneme baktım. Etkilenmemiş görünüyordu.

"Ortaçağdan kalma gibi görünüyor," dedim, yorumunu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak. "Acıyacak mı?"

Ofis hanımı saçma sorum karşısında yüzünü buruşturdu. "Bir PCA'nız olacak."

"O da ne?" Ben sordum.

"Hasta kontrollü analjezik. Ağrı kesici ilaçlarını kontrol eden bir düğme. On bir yaşındasın, yani ihtiyacın olduğunda basacak kadar büyüksün. Sonra eve gittiğinde ağrı kesicin olacak."

"Yani acıtacak," dedim. Bana tüm gerçeği söylemediğine dair bir his vardı içimde. Yalan söylemekle suçlanamayacağı kadarını söylüyordu ama

tüm gerçeği değil.

"Ampütasyondan iyidir," diye espri yaptı. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Bunun bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum ama bir tehdit gibi geldi.

"Ayrıca," diye devam etti, "Dr. S en iyisidir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Öncekinden biraz daha kibirli bir şekilde sordum.

Gözleri benimkilere kaydı. "Burada bunu yapan başka kimse yok," diye cevap verdi. *Burada* derken ülkenin hemen hemen her yerini kastediyordu.

"Eğer tek kişiyse, bu onu aynı zamanda en kötü kişi yapmaz mı?" Mırıldandım.

Annem gitmek için beni dirseğimden tutup kaldırdı.

Kadın çenesini sıktı ve bana düz, sıkı dudaklı bir gülümseme verdi. Ama bu gerçekten bir gülümseme değildi, bir uyarıydı.

Birden ağlamak için inkar edilemez bir dürtü hissettim. Bir tavşanın peşinden koşan ve tasması elimde olan bir pitbull gibi beni ele geçirdi. Ama zayıf görünemezdim.

Korkmuş görünemezdim. Dudağımı ısırdım, yüzümü buruşturdum ve gözyaşlarımı olabildiğince bastırdım. Çünkü bana öyle geliyordu ki ağlayarak onlara gözyaşlarımdan daha fazlasını vermiş olacaktım, rızamı vermiş olacaktım.

Ancak daha sonra, tek başıma, gözyaşlarımdan

akmasına izin verdim. Ve sonra, onları durduramadım.

9

ORTA BATI'DA rekor kıran bir kar fırtınası ve büyük bir elektrik kesintisi olmadan gerçek bir kış yaşanmış sayılmaz. Ama bu Fish Creek'te tek başıma yaşadığım ilk kar fırtınası.

Arka kapının kilidini açmadan önce botlarımı bağlıyorum. Çerçevesinden çekerken ıslak, emici bir ses çıkartıyor. Kapalı kapıya bastırarak kar, ıssız bir boşluğa açılan beyaz beton bir basamak gibi olduğu yerde duruyor. Karın üzerine çıkıyorum ve yere çöküyorum. Ben mükemmel bir şekilde oluşmuş olan bu yapıyı bozarken küçük tanecikler havaya uçuşuyor. Ufalanmış kar parçaları botlarımın üstünü kaplıyor.

Odun yığınının doğru arkamda şekilsiz, çökük ayak izleri bırakıyorum. Odunların üzerindeki muşambayı kaldırıp birkaç kütük alıyorum, sonra da onları evin yanına taşımak için birkaç tur atıyorum. Onları kapının hemen dışındaki rustik, kıymıklı bir güverte kutusuna istifliyorum. İçeride botlarımı küçük bir kauçuk paspasın üzerine bırakıyorum. Orada küçük bir su birikintisi oluşuyor.

Eşyalarımı dolaba kaldırırken başka ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Odunum var, kontrol et. El fenerleri-kontrol. Ve kısa süre önce markete gittim. Kendimden emin ve güvende hissederek oturma odasına geçiyorum.

Oturma odasındaki TV sehpasının içinde küçük bir çekmece gizli. Üzerinde bir kulp ya da çekme kolu yok; üstteki süslemenin altında gizli bir dudak var. Kalem ve defteri çıkarıp onlarla birlikte koltuğa oturuyorum. Defteri ön tarafa yakın bir sayfaya kadar açıyorum ve orada özenle yazılmış kelimelere bakıyorum.

Geceleri seni uyutmuyordu.

Ateş gibi ağır, bunalıcı bir pelerin.

Uzun süre banyoda kaldığınızda olduğu gibi,

içinize, iliklerinize kadar sızdı. Kırışır ve

yumuşar

en zor . Düşündüğün kısımlar

Gölüşün, ışığın,

Sadece sana ait olan o özel sen-lik. Kalbin hariç hepsi -günlük

ekmek gibi katılaşmış-

ve sonra daha fazlasını aramaya başladı.

Onu içeri davet etmediniz,

Ama sen kapıyı aralık bıraktın ve o içeri .

Sinsi bir hırsız, huysuz kalbinizde bir yuva, kırılğan bedeninizde bir yatak inşa etti.

Siz onu yakalayamadığınız için o sizi yakaladı.

Kendinize bunun en kötü olduğunu söylersiniz. Ama

sizin bir parçanız değildir. Bu bir davetsiz misafir, bir istilacı, korkunç bir izinsiz giren. O bir kiracı

değerli bir alan. Elmanın içindeki bir kurtçuk.

Kıvranıyor, kıvranıyor. Onu ısırıp çıkarmanızı

bekliyor.

Kitap ayracını ön tarafa koyuyorum ve arkada temiz bir sayfa açıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve karı izliyorum. Ve karı izliyorum. Ve karı izliyorum. Kalemi boş sayfaya tekrar vuruyorum, vuruyorum, vuruyorum.

Tık, tık, tık. Orada bir şey var, çevrede bir şey.

Ona bakma. Dokunmayın. Dilimin ucunda bir kar tanesi. Eriyip gidiyor, eriyip gidiyor. Ve gitti.

Dışarıdaki manzara vahşi ve dağınık, bu yüzden doğal olarak içeriği toparlamak için çaba sarf ediyorum. İşe yatağımı toplamakla başlıyorum, ki bunu yatağa girdikten sonra yapmayı ihmal etmişim.

uyandım ve yorganı yatağın kenarlarıyla mükemmel bir şekilde hizalanacak şekilde düzenledim. Kırısklıkları düzeltiyorum ve üst kenarını kıvrıyorum. Her yastığı kuvvetlice kabartıyorum. Yatak odasının tozunu alıyorum, aşırı doldurulmuş kitaplığımın kuytu köşelerine, pencere kenarlarına, süpürgeliklere ve köşedeki hasır sallanan sandalyeye odaklanıyorum.

Şu kaç gencin zaten tertemiz olan evlerini gönüllü olarak düşünüyorum. Bahse girerim çok fazla değildir. Yatağıma oturuyorum ve kendi gözlerimin içinden benimle alay eden sıcak, acınası, itaatsiz gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

İstediğim buydu. İhtiyacım olan şey buydu. Bu benim tek seçeneğimdi.

O zaman biliyordum. Şimdi de biliyorum. Tekrar ayağa kalktım ve kendimi işi bitirmeye zorladım.

El süpürgemin düğmesini KAPALI konuma getirdiğimde motorun vızıltısıyla birlikte zihnim de duruluyor. Kendimi zavallı ve acınası hissederek yatağımın kenarına oturuyorum ve Kacey'le çektiğimiz gümüş çerçeveli fotoğrafı elime alıyorum. Gözlerimi kapatıp tekrar açmadan önce soluma dönüyorum ve o yanımda. Kaburgalarım şakacı bir şekilde dirsek atıyor. Ben de onu dürtüyorum. Birbirimize gülümsüyoruz. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Temizlik," diyorum.

Başını sallıyor ve tekrar soruyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermiyorum. Ayağa kalkıyorum ve resim çerçevesini yavaşça komodinin üzerine koyuyorum. Tekrar yatağına döndüğümde Kacey gitmişti. Temizliği bitirdiğime karar veriyorum ve tekrar aşağıya, beni bekleyen tek hayaletin küçük turuncu kitabımın sayfalarında bağlı olduğu kanepedeki yerime gidiyorum.

Öğleden sonra yaklaşırken gölgeler penceremin dışındaki beyaz enginlikte uzanıyor. Kitap okuyorum; kitabımı göğsümün üzerine yerleştirip kısa bir uyku çekiyorum; biraz daha okuyorum. Mutfığa gidiyorum ve buzdolabını açıp bir diyet soda aldıktan sonra hızla tekrar kapatıyorum. Gürültülü, ani bir vuruş ön kapıyı sarsıyor.

Gözetleme deliğini kontrol ediyorum ama kapıdaki büyük boy kapüşonun altında bir yüz göremiyorum. Kapıyı açmakta tereddüt ediyorum ama sonra kendimi bu havada kötü niyetli birinin dışarıda olmayacağına ikna ediyorum.

Kapının kilidini açtım ve iğrenç kardan adama doğru çektim. Hayır, benim hatam. Bu Jonathan. Kocaman kabarık bir ceket, kalın bir kar pantolonu ve ağır botlar giymiş; belinden ayaklarına kadar ince bir toz tabakası kaplamış. Yana doğru eğilip arkasına bakıyorum. Sokaktaki kırmızı cipinden ön kapıma kadar karda bir tünel kazmış. Kaputunu indiriyor ve kulaklarının etrafında ve ensesinde kıvrılan sarı saçları ortaya çıkıyor. Mavi gözleri öğleden sonra güneşinde safir gibi görünüyor.

Şimdi ikisini de gördüğüm için Jonathan ve kardeşinin birbirlerine hiç benzemediklerini fark ettim.

"Hava çok güzel, değil mi?" Yüzüne bir gülümseme yayılırken şaka .

Burası benim evim ama Jonathan'ın evi. Ben sadece kiracıyım. Ama Jonathan beni aramadan hiç gelmedi ve benden izin almadan eve hiç girmede. Fish Creek'e ilk geldiğimde bana ev sahiplerinin hayalet yazarı olacağına dair güvence vermişti. Ondan ev kiralarken kendimi güvende hissetmemin nedenlerinden biri de buydu. "Merhaba Jonathan. İçeri gelmek ister misin?" Hayır demesini umarak ama kaba görünmemek için fuayeye geri adım atarak sordum.

"Hayır, teşekkürler, bu karda iz sürmek istemiyorum. Arardım ama... telefonlar, bilirsiniz."

"Evet. Ve teşekkürler," diyorum rahatlamış bir şekilde ve açık kapıya yaslanıyorum.

"Kar yağışı durduktan sonra en kısa zamanda küremesi için birini çağıracağım. Yakacak odunların çoğunu kullandınız mı?"

"Daha çok var," diyorum. "Sanırım en az bir hafta idare edebilirim."

"Emin misin?" diye soruyor. "Kontrol edebilirim."

"Eminim." Başımı salladım. "Sokaklar temiz mi?"

Biraz gülüyor ve kar kümeleri ceketinin üzerinden kayıyor. "Eğer öyle demek istiyorsan. Küreme araçları dışarıda ama yetişemiyorlar. Kar sadece

çok hızlı düşüyor." Sonra yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Dışarı çıkmayı planlıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Sadece merak ettim. Telefon hatlarının ne zaman açılacağını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum ama muhtemelen bir süre daha bilmeyeceğim. Genellikle en son onarılan şey onlar olur. Önce elektriği geri getirmek için çalışacaklar," diyor. "Bu biraz zaman alabilir, biliyorsunuz."

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Jonathan kapıdan uzaklaşmaya başlarken, "Pekâlâ, o zaman," der.

O da benim gibi az konuşan bir insan. Başından beri kendini güvende hissetmesinin bir başka nedeni de çok fazla soru sormamasıydı. "Gidilecek yerler, görülecek insanlar. Yakında tekrar kontrol edeceğim, tamam mı?"

Başımı sallayıp veda ediyorum.

Verandanın merdivenlerinden iniyor ve kar tünelinden geçerek arabasına doğru ilerliyor. Hantal katmanları ve her iki tarafına çöken büyük kar kütleleriyle yavaş ilerliyor. "Güvende kal, Elisabeth,"

Ben kapıyı kapatırken Jonathan sesleniyor.

Yapacağım.

Akşamları, kalan akşam yemeğimi alüminyum folyodan yaptığım bir cepte ateşin üzerinde ısıtıyorum. Ateşle ilgileniyorum. Kütükleri olması gerekenden daha hızlı yakıyor gibi görünüyor ama ne bilebilirim ki? Gün ışığı azalmaya başlıyor ve dolabımdan birkaç sütun mum çıkarıp oturma odasının etrafına yerleştiriyorum. Karanlık odanın örtüsü altında dalgalanan bir yoğunlukla parlayan ateşle bile, mumlarla bile okumak için çok karanlık. Kanepenin üzerindeki yorganı çekiyorum ve geniş ön pencerenin yanındaki ahşap zemine uzanıyorum. Vücudumu cama olabildiğince yaklaşıtıyorum, buzlu camla paralel bir şekilde.

Bunu daha önce de yapmıştım. Pencerenin altına uzandım ve kar tanelerinin üzerimde bir telaş içinde dönmesini izledim, çok yakından baktım ama asla yeterince yakın olmadım. Kız kardeşlerim karda oynarken ben pencerenin altında yattım.

Kar yağıyordu, yanağımı cama dayamıştım, yüzüm kenarlardan sızan serin hava yüzünden kaskatı kesilmişti. Pamuk konfetilerin usulca, dikkatle, özür dilercesine, sanki "*Üzgünüm Justine*" dercesine düşüşünü izledim. Benden çok yukarıda görünen bir cennetten yüzüme doğru hafifçe süzülüşünü izledim. Gözlerimi kapattım ve pulların narin tenimde yumuşak bir yanık oluşturduğunu hayal ettim, ama hiç gelmedi. Garip bir orta yerd, ne tam içinde ne de tam dışında.

Anılardan oluşan bir kaleydoskop gözlerimin önünde dans ediyor, hiç odaklanmadan değişiyor ve dönüşüyor. Ağır bir gümbürtü. Altımdaki kağıt kırışıyor. Işıқта gümüş metalin parıltısı. Soğuk havanın eteğimi havalandırdığını hatırlıyorum. Rüzgarın saçlarımı yüzüme savuruşunu hatırlıyorum. Ve donmuş metalin kemikte nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.

10

SONRA

Dışarıda hava hâlâ zifiri karanlıkken babam beni uyandırdı. Gece hastanenin otelinde kalmıştık. İnleyerek yataktan kalktım, elimi yüzümü yıkadım ve dün giydiğim sweatshirt'ü üzerime geçirdim.

Aynada kendime baktım. *Buna hazır değilim.*

"Hazır mısın?" Babam banyonun dışından seslendi.

"Mm-hmm." İçimi çektim ve kapıyı kaydırarak açtım. Annem odanın köşesindeki küçük masadan, gözlerini kaçırmadan önce kazağıma bir bakış fırlattı. "Dışımız içimizin bir yansımasıdır Justine. Tıpkı bir kitabın kapağı gibi. Bugün senin dış görünüşün senin hakkında ne söylüyor?"

Demek istediği, eğer dış görünüşü güzelse, insanlar içinde ne olduğunu önemsemezler.

Cerrahi bölümüne giriş yaptık ve bana üzerinde küçük kâğıttan uçak olan bir önlük ile üzerinde hastanenin adı dikkatsizce damgalanmış bir çift önlük verildi. Üzerimi değiştirdikten sonra, bizi plastik katlanır sandalyelerle dolu küçük bir bekleme odasına götürdüler ve köşede üzerinde inşaat kağıtları ve boya kalemleri bulunan küçük bir çocuk masası vardı.

Beni ilk iş olarak içeri almaları gerekiyordu, bu yüzden sandalyelerden oturdum ve yakında geri çağrılmayı bekledim. Saat sabah altıyı geçiyordu.

Hayır, saat sabahın

yedisiydi. Saat sabahın

sekiziydi.

Saat sabahın dokuzuydu. başlamıştım.

Saat sabahın onuydu. Annem saçını başını yolacakmış gibi görünüyordu.

Saat on birdi. Babam kalktı ve ortadan kayboldu. Kafeteryaya gittiğinden şüpheleniyordum.

Öğlen olmuştu. Babam dönmüştü, kahve ve hamur işi kokuyordu. Hain.

tavana yakın bir yerde asılı duran televizyonda *The Price Is Right* oynuyordu. Bir kadın beyaz bir minivan kazanmıştı ve sanki bir Corvette kazanmış gibi çığlıklar atarak manyak gibi . Mavi önlük giymiş bir hemşire kafasını bekleme odasına uzattı.

"Bayan Amos," dedi.

Saat öğleden sonra birdi.

Benim için hazırđılar. 11

SABAH. Hava buz gibi. Bacaklarımı battaniyenin altından çıkarma düşüncesi dehşet verici. Yatak odamın etrafına bakıyorum. Pencerele tamamen buz tutmuş; cama yapışmış buzdan bir örümcek ağı, sadece hayali ışığın içeri sızmasına izin veriyor. Oda puslu, süzülen bir şekilde ıslak hissediyor.

Üç kadar sayıp yorganı üzerimden atıyorum, zıplıyorum ve dolaba doğru koşuyorum. Bir çift tayt giyiyorum ve bir çift eşofman çekiyorum. Üç tişörtü üst üste giyiyorum, en üst katta dün gece giydiğim kapüşonlu tişört var. Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz gibi geliyor.

Çok fazla/yeterince olmayan kıyafetlerimle alt katta dolaşıyorum. Ateş neredeyse sönmek üzereydi. İstemeye istemeye vücudumun mümkün olduğunca az kısmını dışarı çıkarıp arka kapının etrafından dolaşarak içeriye daha fazla odun getiriyorum. Kütükleri eklemek, kütükleri yeniden düzenlemek, kütüklerle ilgilenmek için iyi bir saat harcıyorum. Avuç içlerim sertleşti ve parçalandı ama sanırım ateş yakma konusunda oldukça iyi olmaya başladım.

Ev dünden daha farklı kokuyor. Biraz metalik, dumanlı ve boş. İçindeki her şey şiddetle emilmiş bir odanın kokacağı gibi kokuyor.

Evin etrafında dolanıyorum. Dışarı bakıyorum, kar hala yağıyor. Pencerenin alt üçte birlik kısmı yığılmış kar yığınları tarafından tamamen kapatılmış durumda. Sehpadan kitabımı alıyorum ama şu anda okumak istemiyorum. Şu anda hiçbir şey okumak istemiyorum. Şu anda canım hiçbir şey istemiyor. Bazen böyle oluyor. Bazen düşüncelerim aynı anda hem kaşıntılı hem de akışkan oluyor. Tezgahtan bir portakal alıyorum.

Mutfak tezgahına koyuyorum ve kabuğunu bıçakla uzun, kıvrık bir şerit halinde çıkarıyorum.

"Vanilya Fasulyesi, Portakallı Tang ya da..." diye ekledi yüzünü buruşturarak, "Pamuk Şeker Karnavalı diye bir şey var." Üç küçük dudak kremi tüpünü yüzümün önünde tuttu. "Senin zehrin ne?"

Pamuk Şeker Karnavalı bana ilginç gelmişti ama belli ki o öyle düşünmüyordu. "Portakallı Tang?" diye cevap verdim. Sert, yarı oksijen maskesinin içini kalın mumsu maddeyle kaplamasını merakla izlemek için başımı eğdim.

Gözlerimi kapatıyorum ve plastik derinin şişirilmiş halkasını kendiminkine bastırılmış hissediyorum, derin nefes alıyorum ve dünya bulanık ve karanlık hale gelirken keskin ve parlak narenciye kokusunu hatırlıyorum.

"Lütfen ondan geriye doğru sayabilir misiniz?"

Yapacak başka bir şey düşünemiyorum, bu yüzden kitabımı tekrar elime alıyorum.

Öğleden sonra buzdolabımın kapağını sonuna kadar açıyorum, tüm soğuk havanın dışarı çıkmasını umursamıyorum. Nasıl olsa saklayacak pek bir şey kalmadı, diye kendimi temin ediyorum. Gözlerimin önünde lezzetli bir şeyin belirmesini dileyerek önünde duruyorum. Büyük bir tencere acı biber, bir kova kızarmış tavuk, on iki inçlik New York usulü cheesecake. Ne yazık ki öyle bir şey yok.

İki dilim ekmek ve iki dilim peyniri bir araya ve bir gece önce yaptığım gibi başka bir küçük folyo paketine sarıyorum. Mutfak maşasıyla ateşin üzerinde tutuyorum ve kendime ızgara peynirli bir sandviç yapıyorum. Cheesecake değil ama karnımı doyuruyor ve bir fincan ılık papatya çayı içiyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, evimi çevreleyen igloya ve açık ateşte pişirilen yemeklere rağmen, bugün diğer günlerden çok da farklı değil. Saatler eriyor

. Kendimi meşgul tutmanın yollarını buluyorum. Eğer evde değilsem

Evdeyim, mutlu yerimde güvenli ve sıcak. Çayımı içiyorum. Kitaplarımı okuyorum. Küçük defterime yazıyorum. Küçük pencereden dışarı bakıyorum. Küçük hayatımı yaşıyorum.

Ben iyiyim.

Bana öyle geliyor ki dışarıda bir metreden fazla kar birikmiş bile. Dün Jonathan'ın ön kapıya doğru açtığı tünel artık tamamen yok olmuş, etrafımı saran beyaz çorak arazide sadece garip bir kırıksıklık. Arka kapıyı açıyorum, soluk, tozlu beneklerden oluşan bir bulutu evin içine çekiyorum ve taşınan kütüklerin geri kalanını içeri taşıyorum. Çok fazla karla temas etmemeleri ve mümkün olduğunca kuru kalmaları için elimden geleni yapıyorum.

Kısa bir an için içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Düşündüğüm kadar hazırlıklı olmayabilirim. Ya marketten lavanta sabunu alan kadından daha iyi değilsem? Ya yiyeceğim biterse? Ya çatı karın ağırlığından ? Ya merdivenlerden düşer, belimi kırar ve bahara kadar gelmeyecek yardımı beklerken yavaş, acı dolu bir şekilde ölürsem?

Arka kapıyı kapatıyorum, kapıyı çekerken elim donmuş metal çerçeveye sürtünüyor.

Gözümün önünden bir anı geçiyor, hızlı ve çarpınan bir şekilde; üstümde beyaz bir çarşaf uçuşuyor, altında metal bir parıltı.

Beynim donuyor, göz kırpmıyor ve sonra koşmaya başlıyor. Görüntüler gözlerimin arkasında flaş ışığı gibi titreyiyor; yön değiştiriyor, kör ediyor, her şeyi kesik kesik ve rüya gibi yapıyor.

Paniğın ilk dikenleriyle birlikte derim kaşınmaya başlıyor. Titriyorum, terliyorum ve hangisinin daha kötü hissettirdiğinden emin değilim. Hissiyat yüzüme doğru ilerlerken boynumu tırmalıyorum. Kulaklarım aşındıracak kadar yüksek bir sessizlikle zonkluyor ama bu uzun sürmüyor. Kalın, sızan bir maddeyle dolmaya başlıyorlar ve kafamın içindeki her şey yavaşlıyor ve sessizleşiyor. Hareket etmedim ama kalbim göğsümde şişmeye başladı ve hiç şüphem yok ki

patlamak üzere. Oda önümde uzun, yankılanan bir tünele doğru uzanıyor.

Yere doğru ilerliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Yavaşça, yavaşça jöle duyularımdan eriyor, geldiği yere geri dönüyor. Oda yeniden şekillendiğinde, çekmeceye doğru sürünüyorum ve defterimi çıkarıyorum.

İyisin.

İyisin.

Güvendesin.

Harflerin okunabileceği kadar sakinleştiğimde kalemi elime alıyorum. Onları tutma, çıkar onları. *Onları içinden çıkar.*

Çırpınan beyaz bir çarşaf,

Altındaki metalin parıltısı,

Üzerime çöken pürüzlü, kayalık bir

manzara.

İçi boş bir sızı,

Rüya gibi bir durum,

Ne olduğunu bir ağırlık.

Düğmeler ve kablolar ve bip, bip, bip,

"Sesleri kesin, şimdi, bırakın uyusun."

Soğuk, ıslak bir yastık, benimdir. Biri bana

fısıldıyor:

"Düşündüğüm şey bu değildi." Düşündüğüm şey

bu değildi.

Defterimi yere bıraktım. Anılar ne kadar çabuk geldiyse, o kadar çabuk yok oldular.

-Denizin yıkadığı ayak izleri gibi.

Bu anılar beni en çok rahatsız edenler. Benden saklanıyorlar, neredeyse unutulmuşlar, ta ki küçük, anlamsız bir şey, boyun eğmeyen çeliğin ani dokunuşu gibi, onları gizli yerlerinden çıkarana kadar. Sonra bana hücum ediyorlar, artık, acı, panik dolu bir dalga üzerime çöküyor

baş, görmezden gelinmesi imkansız, kabul edilmek için yalvaran ama tamamen kavranamaz, uzun zamandır unutulmuş bir film makarasının kuyruğu gibi döndükçe . Bir an bile fark etmeden gelip gidiyorlar ve beni bir o yana bir bu yana, baş aşağı ve her yöne savurarak hem tamamen bunalmış hem de tamamen yoksun bırakıyorlar.

Ve yine de, orada başka bir şey var, hafızanın hemen kenarında bir şey. Çevirdiğim bir şey. Açmaya cesaret edemediğim bir kapının ardındaki küçük bir oda. Gölgelerle örtülü bir şey. Bir perdenin arkasına gizlenmiş bir şey. Sert, soğuk ve çok ama çok yanlış bir şey.

Zihnimin köşelerinde saklambaç oynayan, bekleyen, gözlerden uzakta çömelmiş bir şey.

12

Her zaman olduğu gibi akşam oldu ve kar .

Yatak odasındaki termostat elli sekiz dereceyi gösteriyor. Yüzümü yıkamak için suyu açıyorum ama ellerimi buz gibi akıntının altında zar zor tutabiliyorum. Bitirdiğimde, elektrik kesintisi kısaltılmış bir rutini haklı , hem ellerim hem de yüzüm soğuktan kızarmış.

Ateşin önüne uzanıp battaniyelere gömülmeden önce pencerenin önünde durup ucsuz bucaksız beyaz hiçliğe bakıyorum. Hiçliğin içinden minik bir kuş pırıltısı beliriyor ve camın hemen diğer tarafındaki kar kümesinin üzerine konuyor. Vücudu bir kamkat büyüklüğünde, kahverengi ve bej tüyleri ve elmas kadar keskin bir gagası var ve minik siyah gözleri, sonunda bana konana kadar langırt gibi oradan oraya fırlıyor. Birbirimize bakıyoruz, kuş ve ben, zıt dünyalarda. Görünmez bir bariyerle ayrılmış, birbirine değen ama açıkça ayrı. Benim dünyamdan gelen ışık karanlığı deliyor, onun dünyasından gelen gölgeler benimkini gölgede bırakıyor.

Gagasını bir açölçer hassasiyetiyle açıyor ve boğazının tepesinde en ufak bir titreşim görülebiliyor. Sesleniyor ama ben hiç ses duymuyorum. Duruyoruz, birbirimize bakıyoruz, merak ediyoruz, düşünüyoruz - ta ki içinde bir şey tatmin olana ya da belki de teslim olana kadar ve benden dönüp kanat çırparak uzaklaşıyor. Sadece bezelye süpürge sapına benzer girintiler nerede olduğunu anlatıyor. Onlar da en az onun kadar çabuk kayboluyor.

Fırtınada kaybolan bu küçük, çaresiz şey için üzüntü duyuyorum.

Ne düşünmeli? Ne hissetmeli? Bildiği her şey artık tepetaklak olmuştur, hiçbir şey tanınmaz haldedir. Tamamen değişmiş bir dünyaya uyanmak ve artık onun içindeki yerinizi anlayamamak ne kadar korkutucu olmalı.

13

SONRA

Gecenin bir yarısı uyandım. Karanlık bir odadaydım, uzaktaki bir ışık dikdörtgeni sert, metal bir yatağa gölgeler düşürüyordu. Hareket edemiyordum. Her şey ağırdı. Her şey acıyordu.

Gözyaşları ön camdaki çiy gibi birdenbire ortaya çıktı. Belki de ben uyurken bile oradaydılar. Belki de beni bekliyorlardı.

Annem yatağın yanındaki koltuğa uzanmıştı. Ona bakmak için dönmedim, başım artık bir baş değil, bir su balonuydu. Onun hafif horlamasını duyabiliyordum.

Çılgılık atan bedenimden birkaç santim ötede şarkı söyleyen yumuşak, küçük iç çekişler.

Gözyaşımı silmek için kolumu hareket ettirdim ve derime bantlanmış bir serum hattının hissedince donup kaldım. Tekrar denedim, kolumu yüzüme doğru sürükledim, istemeden de olsa üzerime gevşekçe örtülmüş beyaz çarşafı rahatsız ettim. Garip bir şekilde dalgalandı, sanki bir şeye takılmış gibiydi. Tekrar hareket ettim, bu sefer biraz daha kuvvetliydim ve çarşaf üzerimde hafifçe dalgalandı. Sonra gözlerim bir şeye takıldı -altında parlak ve kabarık bir şey.

14

Gözlerimi açmadan önce UYANMIŞTIM. Yorgunum, kaskatı kesildim ve esneme isteği duyuyorum ama bedenimi sıcak cebinden çıkarmayı reddediyorum.

Sonunda, örtüyü kaldırıp açıyorum ve fırının uğultusunu dinliyorum. Aşağı uzanıp avucumu zemindeki havalandırma deliğinin üzerinde ; hava akımına dair bir ipucu yakalamayı umuyorum. Hiçbir şey yok.

Termostatın elli iki dereceyi göstermesine rağmen, birkaç saatimi üst kattaki kitaplığımdaki kitapları yeniden düzenleyerek geçiriyorum. Kitapları önce türlerine göre, sonra da yazarlarının soyadlarına göre alfabetik olarak sıralıyorum. Hepsini raflardan indirip yere düzgünce dizmeden önce parmaklarım bazı favorilerimin üzerinde geziniyor. Onları nasıl yeniden kategorize etmek istediğimi düşünmek için biraz zaman harcıyorum. Onları renklerine göre istiflemek istediğime karar verdim ve her kitabın cildinin baskın rengine göre yığınları dikkatlice yeni yığnlara ayırdım. Kitaplardan bazıları -sırtlarında birden fazla renk olanlar

-Bana sorun çıkarıyor ve nereye ait oldukları konusunda gerçekten çok düşünmem gerekiyor.

Sonunda, siyah sırtlı yığın açık ara en büyüğü olurken, sarı veya yeşil kapaklı çok az kitap var. Bu tutarsızlığın görsel açıdan kötü bir görüntü oluşturacağına karar verdim ve renk fikrinden tamamen vazgeçip

Kitapları türlerine göre ve ardından yazarın soyadına göre alfabetik olarak yeniden gruplandırıyorum. İşim bittiğinde kitaplığım tam olarak eskisi gibi oluyor.

Gözlerim hemen komodininin üzerinde duran çeşitli aşamalardaki küçük kitap yığımına takılıyor. Ve yanlarındaki gümüş resim çerçevesine. Ben ve Kacey, ben gitmeden önce. Her şey farklı olmadan önce. Bakışlarım orada geziniyor, ama sadece bir anlığına.

Öğleye doğru, fırtınanın başlamasından bu yana geçen üçüncü günde, itiraf etmeliyim ki kendimi huzursuz hissediyorum. Bu olduğum bir his değil. Küçük izolasyon hayatımı seviyorum. Basitliği, öngörülebilirliği seviyorum. Kulübeme geldiğimden beri kendimi bir kez bile yalnız hissetmedim, bir kez bile sıkılmadım. Kitaplarım, ateş dağım, nane yeşili fayanslı mutfakım ve huzur ihtiyacım olan tek şey.

Sakin bir hayatı severim. Sessiz bir hayatta iyiyimdir.

Ayaklarımı ateşe doğru uzatarak oturuyorum ve sıcaklığı tenimde hissetmek için pantolonumun paçalarını yukarı kıvrıyorum. Parmaklarımı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum, ayak parmaklarımdan kalçama kadar cildime zarar veren pürüzsüz beyaz lekeler. Bazıları küçük ve yuvarlak, diğerleri uzun ve sivri. Ayak bileğime yakın, parlak ve çukurlu küçük bir gruba dokunuyorum ve oraya nasıl geldiklerini hatırlıyorum. Farklı türden bir fırtınadan doğmuşlardı.

Onlara dokunmak acıtıyor. Eskisi gibi değil, fiziksel olarak değil. O acı çoktan geçti. Onlara dokunmak ve her zaman burada olacaklarını düşünmek acı veriyor. Her zaman benim bir parçam olacaklar. Saklayamadığım bir parçam, silemediğim parçam. Atamayacağım. Nereye gidersem gideyim. Ne yaparsam yapayım. Kim olursam olayım, bana ne olursa olsun. Aydınlıkta, karanlıkta, uçsuz bucaksız ateşli bir vadinin dibinde, evrenin en uzak köşelerinde, rüzgâr dağları denize düzleştirdiğinde. Enkazdan ve kırılğan kemikten başka bir şey olmadığımda, bu izler kalacak. İstesem de istemesem de.

Bunlar travma dövmeleleridir-geçici ve kalıcı. Olanlar geri alınamaz.

52 yara izi

209 araba

Yüz rüya Bin çığlık Bir

milyon gözyaşı

15

SONRA

DOKTORLAR, HEMŞİRELER VE TEKNİSYENLER. Aslanlar ve

kaplanlar ve ayılar. Ve hepsinden korkuyordum. Geliyorlardı, gidiyorlardı, geliyorlardı, gidiyorlardı. Hastane, beyaz önlüklü, gıcırtilı ayakkabılı ve boyunlarına stetoskoplar dolanmış insanların dönüp durduğu büyük bir atlıkarıncadan ibaretti. Baş döndürücü ve kafa karıştırıcıydı ve inmek istedim.

Ama atlıkarıncanın içinde ters yönde giden başka bir atlıkarınca vardı. Bir dede saatinin içindeki çarklar gibi, bir ileri bir geri, bir o yana bir bu yana dönüyordu ve bir şekilde saatin tam olarak kaç olduğunu bilmeniz gerekiyordu. Ama bu yolculukta zaman yoktu, gece ile gündüz ya da yukarı ile aşağı arasında hiçbir ayırım yoktu çünkü her şey morfin adı verilen büyük ve kalın bir battaniyeye sarılmıştı. Çok büyük ve çok ağırdı ve o kadar derindeydiniz ki, altından kaçmak ve çılgınca temiz hava almak için ölüyor olsanız bile çıkış yolunuzu bulmanın bir yolu yoktu. Ağırlık ve gölgeler her şeyi çok zorlaştırıyordu. Battaniyenin altında o doktor bir aslan, bir kaplan ya da bir telefon kulübesi olabilirdi.

Ama sonra, açıklanamaz bir süre daireler çizerek süründükten sonra, morfin battaniyesinin baskısı dağılmaya, soğumaya, kendi üzerine katlanmaya başladı ve gün yeniden gündüz oldu ve köşedeki kedi geri döndü

Bir hemşireye dönüştüm ve beni battaniyeden başka bir şey hissetmeye başladım. Ağırılık daha hantal ve daha belirgin hale geldi ve ağırlıydı, ıstıraplı ve artık sadece bir ağırılık değildi, şimdi

kemiklerimi kıran bir matkap ve etimi parçalayan çelik dişlerdi.

Ama o yatakta sıkışıp kalmıştım. *Çıkarın beni! Çıkarın beni!* -Ve durmak bilmeyen vuruşlardan kaçamıyordum. Gittikçe güçleniyor ve daha yüksek sesle duyuluyordu ve ne kadar acısa da, bu acı her şeyi kristal gibi netleştiriyordu. Doktor doktordu, hemşire hemşireydi, annem annemdi ve bana düğmeye basmamı, düğmeye basmamı, düğmeye basmamı söylüyordu. Ben de öyle yaptım, düğmeye bastım ve battaniyenin tekrar üzerime gelmesini ve her şeyi yeniden komik ve geriye doğru yapmasını bekledim.

Etrafımda döndüm durdum. 16

Kütüklükteki son üç kütüğü de kullandım. Bir çift kar pantolonu bulana kadar dolabı karıştırıyorum, kıyafetlerimin üzerine geçiriyorum ve parkamı fuayeden alıyorum. Fermuarını çekebildiğim kadar yukarı çekiyorum, eldivenlerimi sıkıca takıyorum ve kendimi doğa koşullarına hazırlıyorum.

Yukarıdaki beyaz gökyüzünden hala öbek öbek taneler düşüyor. Uzanıp arkada bıraktığım küreği alıyorum ve kendime yedek odun rafı yönünde yeni bir hendek kazmaya başlıyorum. Kar ağır ve ıslak; her kürek darbesi sanki taş kaldırıyormuşum gibi hissettiriyor. Çalışırken başımı eğiyorum, bir türlü dinmek bilmeyen karla ve çoktan yağmış olan karla mücadele ediyorum. Küreğin üzerine topladıklarımın yarısı kayıyor ve bir kenara atmaya çalıştıkça benimle alay ediyor.

Kollarım ağrıyor; ellerime kramp giriyor; vücudumun büyük bir kısmı uyuşmuş durumda.

Sonunda yakacak odunlara ulaştığımda, muşambayı geri çekmek için uzanıyorum. Ama durun, muşamba orada değil. İnançsızlıkla etrafıma bakıyorum. bir korku çöktü. mi unuttum yoksa rüzgâr mı yerinden oynattı bilmiyorum ama muşamba hiçbir yerde görünmüyor. Çılgına dönmeye başladım. Odun yığınının dört bir yanı karla kaplanmıştı,

Gümüş buz parçaları ağaç kabuğundaki yarıklara yerleşmiş. Silmeye bile zahmet etmedim. Islak ve bu odunun yanmayacağını biliyorum.

Kendimi azarlayarak arkamı dönüyorum ve eve yavaş, garip yürüyüşümü elim boş yapıyorum. Küreği hayal kırıklığı içinde arkamda sürüklüyorum. İçeri girdiğimde sıırıslıkla botlarımı köşeye fırlatıp kapıyı çarpıyorum. Yüksek sesle

çatırtı soğuk uzayda yankılanıyor. "Kahretsın!" Cansız odaya doğru bağıriyorum. Şimdi ne yapacağım ben?

Öğleden sonranın geri kalanını kendi aptallığının içinde debelenerek geçirdim.

Sonunda, ateşin son parçası da bana doğru tısladı. Ateş çubuğuyla düzelttim.

Kütüklerden biri ızgaranın dibine doğru kayıyor ve bir kıvılcım telaşına yol açıyor. Elimi çabucak saçlarımın arasında gezdirerek kıvılcımın oraya düşmediğinden emin oluyorum. İş birliği yapmayan kütüğü diğerlerinin taşımak için maşayı kullanıyorum. Tekrar kayıyor ve yüzüme doğru bir kor dalgası daha gönderiyor. Kütüklerden vazgeçtim. Onları nasıl düzenlersem düzenleyeyim, ateş zayıf kalıyor.

Bir parça gazete alıyorum ve onu bir yelpazeye çeviriyorum. Ateşten daha fazla bir şey çıkarmaya çalışırken, gazetenin parmak uçlarıımın ısındığı noktaya kadar yanmasını izliyorum ve onu bırakmak zorunda kalıyorum. Sihirli bir şey olması için küçük bir dua ediyorum, ateşin kükreyip gökyüzüne ulaşmasını sağlayacak gizli, özel bir kıvılcım için. Ama olmuyor. Gazeteden de vazgeçiyorum.

Oturma odamın penceresinin dışında güneş batmaya başlıyor ve akşam yemeği için bir şeyler aramak üzere kendimi mutfığa atıyorum. Küçük çuvalından bir patates çıkarıyorum. Lavaboda yıkıyorum, parmaklarım suyun sıcaklığından çığlık atıyor ve bir kağıt havluyla kuruluyorum. Bunu yaparken, yaprak dökmeyen ağaçların tepesinden dışarı bakıyorum. Güneş henüz ateş dağıını oluşturacak kadar alçalmamış; sadece yeşil ve beyazdan oluşan geniş bir karmaşa gibi görünüyor.

Patatesi alüminyum folyoya sarıyorum ve her bir ucunu dev bir akide şekeri gibi görüne kadar büküyorum. Ateşin üzerinde ne kadar tutacağımı bilmiyorum, bu yüzden folyo sıcaktan morarana ve patates maşayla sıkıldığında biraz yumuşayana kadar bekliyorum. Bu uzun, çok uzun zaman alıyor. Paketini açıp bir tabağa koyduktan ve kestikten sonra ne kadar az pişmiş olduğunu fark ediyorum. Yine de yiyorum.

Bir insanın ne kadar süre yemek yemeden durabileceğini hatırlamaya çalışıyorum. Üç hafta mı? Dört hafta mı? Acaba kaç tane iğrenç patatesi boğazımdan zorla geçirecek gücüm olacak? Acaba soğuk çayın nemli kokusu ne zaman

İçkiyi tamamen bıraktım. Bir beden donduğunda ona ne olduğunu merak etmeye başladım.

Acaba kürekle yola inmem ne kadar sürerdi? O kadar uzağa gidebilir miyim? Biri beni orada görmek için arabasıyla geçer miydi? Karın altına gömülmüş olsaydım birinin cesedimi bulması ne kadar sürerdi acaba?

Kalbimin göğsümde çarptığını hissetmeye başladım. Giderek güçleniyor, ta ki boğazımda hissedene kadar. Azalan ateşe rağmen, aniden çok sıcakladım. Sessizce yere çökmeden önce kapüşonumu sıyırırken ellerim titriyor.

Ben iyiyim. . Ben .

Ben iyiyim. Ben

iyiyim.

Ve sonra, belki de iyi değilimdir. Belki de iyi değilim.

Belki de gerçekten kapana kısıldım.

Belki de öleceğim. 17

SONRA

ÖLMEK İSTEDİM.

Ay, yanımdaki pencereden inanılmaz derecede büyük ve beyaz görünüyor, karanlık odaya gümüş ışıklar saçıyordu ve ben ölmek istiyordum. Annem onun altında sessizce uyuyordu, evden getirdiği bir battaniyeyle örtünmüştü ve hemşireler bakmıyorken malzeme dolabından çaldığı bir çift hastane terliği giyiyordu ve ben ölmek istiyordum. Ve yanımdaki küçük mavi kutu, taşan kablo ve kordon yuvası ve yanıp sönen neon numaralarıyla, bir tıbbi ekipmandan çok bir bombaya benziyor, düzenli aralıklarla cıvıldıyor ve , sinir bozucu bir ısrarla bana evet, evet, yaşıyordum, yaşıyordum!- ama ölmek istiyordum.

Her ne dayanılmaz olsa da acı yüzünden değil. Kafatasımın dibinden bir yarık açan ılık mide bulantısı havuzundan ya da görüşüme gölge düşüren sürekli gözyaşı bulutundan dolayı değil. Ama onlarla birlikte harekete geçen başka şeyler yüzünden. Daha ince şeyler. Beklemediğim şeyler. Göremediğim şeyler. Anlaşıldığı üzere fiziksel acı tek başına bir gezgin değildi; beden bencilce, şüphelenmediği bir yol arkadaşını da beraberinde sürüklüyordu. Peki beden hiçbir yere gidemezken zihin nereye gider? Çok uzaklara. Gidebileceği kadar uzağa, iddia ediyorum.

Kapana kısılmış bir hayvan kendini kurtarmak için uzvunu

kemirecektir. 18

BEN ÖLMEM.

Görüşümü engelleyen parazit giderilene kadar derin nefesler alıp veriyorum.

Kendimi toparlayıp pencereye gidiyorum. Gölgeler avluya kadar uzansa da hava henüz kararmadı. Evin içinde koş bir plan oluşturmaya çalışıyorum.

Zavallı, cayır cayır yanan ateşten geriye kalanların üzerindeki örgü perdeyi ve cam kapıları kapatıyorum. Atılmış kapüşonlu kazağımı yukarı taşıyor ve yerine kalın bir yün boğazlı kazak giyiyorum. Alt katta bir şapka bulup kulaklarımın üzerine geçiriyorum. Üzerime bir ceket geçirip kapüşonumu yukarı çekiyorum.

Gitmek istemiyorum. Kimseden yardım istemek istemiyorum. Ama korkarım ki tek şansım gidip Şerif Harmon'ı bulmak. Eğer şimdi gitmezsem, hiç gidemeyeceğim,

ve yangın tamamen söndüğünde ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Ama evine gidebileceğimden de emin değilim. İçinde durumda, bunun yapabileceğim en akıllıca ya da en aptalca şey olduğunu düşünüyorum.

Arka kapıdan çıkmaya karar veriyorum; böylece evin arkasında bıraktığım küreği alabilir ve ön tarafta yolculuğumu engelleyebilecek çalıları atlatabilirim. Öğleden sonra yedek odunluğa giden yol, bıraktığım gibi düzgün bir tünel değil. Her iki tarafı da çökmüş, dibinde ufalanmış kardan küçük bir vadi oluşmuş. Küreği elime alarak tamamen yanından geçiyorum ve şerifin evine doğru dönüyorum.

Fırtına soğuk ve güçlü, yanaklarım yanıyor. Önümdeki bel yüksekliğindeki dağı kazmaya başlıyorum. Her kürek bir öncekinden daha ağır.

Sırtıma kramplar giriyor ve kollarım titremeye başlıyor. bakıyorum,

ve gözlerimin alt kenarlarında yaşlar birikiyor. Yıkıcı derecede az ilerleme kaydettim.

Küremekten vazgeçiyorum ve bunun yerine küreği olarak kullanmaya çalışıyorum. Çizmelerimi kara batırıyorum ve dağınık, düzensiz bir merdiven oluşturarak kendimi adım adım üzerine çıkarmaya başlıyorum. Küreği önümdeki derinliklere saplıyorum ve kendimi çekmek için sapını kullanıyorum. Sonra küreği geri çekiyorum, vücudumu birkaç santim daha yoğun, ıslak ağırlığın içinden sürüklüyorum ve küreği tekrar karın içine daldırıyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum. Burnumun ucu buz küpü gibi, parmaklarım o kadar uyuşmuş ki onları koparabileceğimden eminim. Her adımda, bataklık gibi, kar beni yutmakla tehdit ediyor. Sadece devam ediyorum.

Küçük buz parçaları kapüşonumun altından boynumun arkasındaki açıkta kalan deriye doğru yol alıyor. Orada toplanıyor ve kazağımın üst kenarına yerleşiyor, boğazımı saran ısıricı bir gerdanlık gibi. Küçük su birikintileri çoraplarımın içine sızıyor, ayaklarımı ıslatıyor ve ıslatıyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama güneş solumdaki ateş dağının arkasından batmaya başlıyor ve sıcaklığın daha da düştüğünü hissediyorum. Adımlarım yavaşlıyor. Her adımım muazzam bir çaba gerektiriyor. Ellerim bir ekskavatörün kepçesi gibi kalıcı bir pençe şeklinde donmuş durumda. Bacaklarım bile

artık vücuduma bağlılar. Vücudumdaki her kas daralmış, tükenmiş ve çılgılık atıyor.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ediyorum, ta bedenim artık ondan istediğim şeyi yapamaz hale gelene kadar. Tamamen tükenmiş ve tüm enerjimi harcamış olan kaslarım, gerilmiş liflerden oluşan işe yaramaz parçalara dönüşüyor
-Çekilmiş şekerleme gibi, gevşek ve ortası soluk. Saç çizgim boyunca ve kafa derimde oluşan minik nem tanecikleri oluştukları hızla donuyor, başımı gergin ve dikenli bırakıyor.

Yan tarafıma bakıyorum ve şerifin arazisini benimkinden ayıran küçük ağaç adasını görüyorum. Yolun yarısına mı geldik?! Elime kramp girdi ve küreği düşürdüm. Sanki ağır çekimde izliyormuşum gibi karın altına batıyor. Kafamın içinde yankılanan *HAYIR! sesiyle* saniyeler saatlere dönüşüyor. Artık resmen gece oldu, hava çok karanlık ve peşinden gidemem, onu asla bulamayacağımı biliyorum. Çok yorgunum, çok güçsüzüm. Geri gelmeyeceğim.

Durmam lazım. Dinlenmem lazım. Dizlerimin üzerinde birkaç adım sürünüyorum, yuvarlanıyorum ve sırtım pürüzsüz buzlu yüzeye gelecek şekilde yüz üstü uzanıyorum. Aysız, mürekkep karası gökyüzünde bol miktarda bulunan ve parıldayan yıldızlara bakıyorum.

Birbiri ardına sığ, zar zor nefes alıyorum. Dünya eğilirken gökyüzünü izliyorum. Kararmaya başlayan yıldızları izliyorum. Artık üşümüyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum, gerçekten. Gözlerimi kapatıyorum ve kafamın içindeki yıldızlardan yayılan, sadece benim için ısıltılı parlayan ışığı izliyorum.

Yıldızların hareketinin durmasını

bekliyorum. Hareket etmemeleri için

hazırım. Her şey yolunda. Sorun yok.

Ben iyiyim.

Dünya yok olmaya başlar. 19

SONRA

"BELKİ DE GELMEMELİ," dedim anneme.

Kacey'nin gelişine saatler kala, ruh halim coşku ve kusmuk arasında bir çekişmeye dönüştü. Gelmesi gereken zaman yaklaştıkça, kusmuk daha da ön plana çıkıyordu. Ya korktuysa? Ya tiksindiyse? Ya artık benimle arkadaş olmak istemiyorsa? Birdenbire kaygım kendini galip ilan etti ve yardım için anneme baktım.

"Çoktan yola çıktı bile," dedi.

Pencereden dışarıya bakarken son tedirgin dakikalar geçti. Sonra kapının sessizce vurulduğunu duydum.

Kacey'nin gözleri hastane odasının uzak köşesinde hızla benimkileri buldu.

Solumdaki yatakta yatan kızı görmezden gelip yanıma geldiğinde sessiz kaldım.

Annem, "Birazdan ," diyerek müsaade istedi.

"Elisabeth?" Kacey söyledi. Ama ona zar zor bakabildim. Başımı eğdim.

"Elisabeth, sorun yok." Yanıma geldi ve hiç tereddüt etmeden beni sıska kollarının arasına aldı. "Seni çok özledim," dedi.

"Ben de seni özledim," mırıldandım.

"Tabii ki yaptın!" diye mırıldandı kendinden emin küçük bir gülümsemeyle.

Kacey daha sonra önünde duran şeyin gerçekliğini kavradı. Ondan başka biri yapsaydı beni rahatsız edecek bir şekilde beni aşağı yukarı süzdü.

onu. "Görebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım ve kucağıma ve bacaklarıma örttüğüm örme battaniyeyi yavaşça kaldırdım. Desteğe biraz takıldı ve gözleri hemen ona gitti. Ben de bunu bekledim. Şoku, tiksinti dolu bir bakışı bekledim.

Ama gelmedi.

"Ah," dedi basitçe.

Nefesimi tuttuğumun farkına varmadan küçük bir kahkaha attım. "Evet."

"Bu berbat bir şey."

Güldüm. "Evet."

"Hayır, yani, bu hayatımda gördüğüm en korkunç şey. Hayatım boyunca."

"Öyle değil mi?"

"Bana yarı-robot olacağını söylememiştin! Bu çok havalı. Yani bu sana süper robot gücü falan mı veriyor?" diye sordu, yanıma oturdu ve sırt çantasından bir Hershey's Kiss çıkardı.

"Pek sayılmaz. Zar zor kaldırabiliyorum."

Bana bir tane ikram etmeden önce şekeri ağzına tıktı. Başımı salladım. Kolumu dürttü ve başını bana doğru salladı. "Her zaman çok sorun çıkarıyorsun."

"Biliyorum," dedim ve ona zayıf bir gülümseme verdim. Ama aslında hissettiğim şey rahatlamaydı. Endişelenecek bir şey olmadığını, Kacey'nin böyle davranacağını bilmeliydim. Çünkü o inanılmaz biriydi. O benim harika arkadaşım Kacey'di. Annenizin asla tatlı almadığını bildiği için okula fazladan kurabiye getiren türden bir arkadaşı. Doğum gününüzü, en sevdiğiniz rengi, yeşil biberden nefret ettiğinizi ve Hello Kitty'ye olan sevginizi her zaman hatırlayan türden bir arkadaşı. Otobüste iç koltuğa oturan, birlikte biraz daha uzun yürümek için yolundan çekilen ve kaybedeceğini bilse bile beden eğitimi dersinde her zaman sizi seçen bir arkadaşı. Herkesin ihtiyaç duyduğu ama sadece birkaç şanslı insanın sahip olduğu türden bir arkadaşı. Ve o benimdi.

Kacey içini çekti, artık yüzündeki tüm şaka ifadesi kaybolmuştu. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum," diye kabul ettim.

"Şey..." Bir sandalyeyi yatağa olabildiğince yaklaştırdı ve sonra bana uzanarak battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde sürükledi ve başımızın üzerine kadar getirdi. Başını omzuma yasladı ve kolunu kullanarak battaniyeyi bir çadır gibi destekledi, dışarıdan gelen ışığın desenin deliklerinden yıldızlar gibi parlamasına izin verdi. "Hadi biraz kestirelim o zaman."

Oda arkadaşımın serum makinesinden gelen yüksek sesli, aralıklı bir bip sesi odayı doldurdu. Sonra benim makinelerimden biri de ötmeye başladı; ilkinin arasında daha tiz bir bip sesi, sanki *ben de, ben de!* Bip, bip, bip, bip. Yanımdaki yatakta yatan kız ağlamaya başladı. Bip, bip, waiiil, bip, bip, waiiil. Sonra çığlık atmaya başladı. BİP, bip, waiiil, ÇIĞLIK, BİP, bip waiiil, ÇIĞLIK.

ÇIĞLIK, ÇIĞLIK, , ÇIĞLIK, .

Tüm bedenimin titremeye başladığını hissedebiliyordum. Sessiz, tek bir damla gözyaşı yüzümden aşağı yuvarlandı.

"Korkuyorum," diye fısıldadım Kacey'ye.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama ben buradayım. Her zaman burada olacağım, söz veriyorum. Sadece sen ve ben varmışız gibi davran," dedi Kacey, bana daha da sokularak. Nefesindeki çikolata kokusunu alabiliyordum. "Burada başka kimse yokmuş gibi davran."

Ve seslerin, içime işleyip kendi kalp atışlarımdan ayırt edilemez hale gelene kadar tek bir gürleyen nabızda birleşmesine izin verdim.

Ve Kacey'nin üzerinde dans eden küçük ışık zerreciklerine baktım. Dünya küçük çadırımızın dışında parçalanırken onların eğilip bükülmelerini ve yıldız tozları gibi titreşmelerini izledim. Ama orada, Kacey'nin beni güvende tutacağını biliyordum. Orada kötü bir şey olmayacağını biliyordum ve kendimi olabildiğince sıkıca sardım. O battaniyenin altında ne kadar kaldık bilmiyorum ama o yıldızlardan gelen ışık, ameliyatımdan beri gördüğüm ilk ışık gibiydi. Yüzde yüz olmayan bir şeyin ilk küçük parçası.

Yüzde yüz korkunçtu. Sonsuza kadar orada kalıp Kacey'nin yıldızlarına bakabilmeyi diledim.

Küçük yıldızlar, yaralarımın
arasındaki noktaları birleştirin.

Sopalar, taşlar ve gümüş iğneler,
Cenneti tenime eşle.

titreyen ışık lekeleri görüyorum. Bir battaniyenin yumuşak fırçasını yüzümde
hissediyorum.

Ve sonra bir ses duydum.

"Elisabeth?"

Ama bunun sadece bir çılgılık olduğuna yemin edebilirdim.

"Elisabeth?" diye tekrar sorar şerif. Ve anı, esen rüzgârın içinde kayboluyor.
Kapüşonla çerçevelenmiş yüzü başımın üstünde beliriyor. Doğrulup ona doğru
dönüyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ani hareketten dolayı başım döndüğü için kelimeleri bulmam biraz zaman alıyor.
"Ateşim söndü," demeye çalışıyorum ama fısıltı gibi çıkıyor. Tekrar deniyorum.
"Yani, yakacak odunum bitti ve ateşim söndü. Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Haydi," diyor. Eldivenle kaplı elimi tutuyor ve beni yukarı çekiyor. İkimiz de
kara batıyoruz ve evinin yan kapısı olduğunu tahmin ettiğim yere ulaşana kadar
beni birkaç yüz metre ileriye sürüklüyor. Küçük kare avlu, bir fenerin yansıyan
ışığında düzgünce küreklenmiş görünüyor.

Şerif Harmon feneri aldı, kapıyı iterek açtı ve beni sıcak, karanlık bir odaya çekti.
"Paltonu çıkar," diye emretti. Kafam karışmıştı.

talimatlarına uydum, ıslak eldivenlerimi çıkardım ve parkamın fermuarını açtım. Onları benden alıyor ve köşedeki bir masanın üzerine, kendi masasının üzerine atıyor.

"Çizmeler," diyor ayaklarımı işaret ederek. Destek için duvara yaslanıyorum ve her bir ayağımın baş parmağını kullanarak diğerinin karla kaplı botundan çıkıyorum.

Sırılsıklam yün çoraplar da onlarla birlikte geliyor ve ayağımdan sarkıyor. Onları çıkarıyorum ve ikisini de botların içine sokuyorum. "Hayır, bunu yapma,"

diyor ve onları halının üzerine düz bir şekilde koymak için geri çekiyor.

Titrek bir elini tutuyor ve beni küçük odadan karanlık bir koridora götürüyor. Onu takip ediyorum; koridorun sonunda titrek gölgeler beliriyor.

Koridor, dev bir deri kesit koltuğun yastıklarla doldurulduğu bir oturma alanına açılıyor. Ağır perdeler odanın iki yanındaki pencereleri kapatıyor ve uzak duvarın tam ortasında güzel, yanan bir ateş var.

Onu görünce vücudum eriyor. Ateşe yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum ve önünde yere yığılıyorum. Sıcaklık dudaklarımı, yüzümü, ellerimi okşuyor. Kaslarımın gevşemesine izin verirken gözlerim kapanıyor. Burnumun ucu, kulaklarımın çıkıntıları, ciğerlerimdeki nefes - her şey çözülmeye başlıyor.

Şerif arkamdan geliyor ve feneri masanın üzerine koyuyor. "Orada ne kadar kaldın?" diye soruyor, yanımda yere oturarak.

"Emin değilim."

"Ne yapıyordun?"

Ben bundan emin değilim. "Seni bulmaya çalışıyorum," diyorum tereddütle.

Gözlerim hâlâ ateşe odaklanmış olsa da gülümsediğini duyuyorum. Ayağa kalkıp birkaç dakikalığına gözden kayboluyor ve ben arkamda bir yerlerden gelen hafif çınlama seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum. Kazağımın kollarını yukarı itiyorum, ellerimi birbirine sürtüyorum ve sıcaklığın her yüzeylerine temas etmesini sağlamak için döndürüyorum. Budaklı parmak uçlarım kurumaya ve pürüzsüzleşmeye başlarken onları orada tutuyorum. Neredeyse kabaracak kadar sıcak olana kadar orada tutuyorum.

Şerif geri döndü ve elinde iki büyük yeşil kase tutarak tekrar oturdu. Birini bana uzattı. Ağzına kadar bir çeşit güveçle dolu ve büyük, parlak bir kaşık yarıya kadar dibe batmış. Kase tenime sıcak sıcak geliyor.

"Teşekkür ederim... Şerif." Kulağa o kadar resmi geliyor ki gülmek elde değil. Bir kaşık yahninin üzerine öksürüyor.

"Lütfen," diyor. "Ben Noah."

Ona Noah demek istemiyorum. Arkadaşmışız gibi davranmak istemiyorum. Ama kaba da olmak istemiyorum. Tuhaflığı bir kenara bırakıp kasemdeki kalın, tıknaz malzemeyi karıştırmaya başlıyorum. "Bunu nasıl yaptın?" Kenardaki buharı üflüyorum ve hemen geri geliyor. Sadece ateşle bu kadar ısıtmış olmasına imkân yok.

"Sıcak bir tabağım var."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, odanın karanlığını fark ediyorum. "Pille çalışan bir ocak," diye açıklıyor.

"Bunları yaptıklarını bile bilmiyordum," dedim. Kaşığı kaldırdım ve yahninin tadına baktım, harika bir şey bekliyordum. Ama rüya çabucak kayboluyor. Tuzlu ve metalik. Ama sıcak ve yenilebilir ve bunu benimle paylaşması gerçekten çok hoş. Seçici olacak durumda değilim. "Teşekkür ederim," diyorum tekrar.

"Fırtınada yapabileceğimin en iyisi."

"Üzülme, çiğ patates yiyordum," diyorum ve gülümsemesi burnunu kırıstırıyor.

"Daha iyi hissediyor musun, yani soğuktan? Soğuktan donmuyorsun, değil mi?" diye yarı şaka, ayak parmaklarımı işaret ediyor.

"Ben iyiyim," diye çabucak onu temin ettim.

"Emin misiniz? uzun zamandır karların içindeymişsin gibi görünüyordu. Alplerde yüzyıllarca kaybolduktan sonra ortaya çıkarılan mumyalara benziyordun. Ayakların iyi mi?"

"İyi olacaklar," diyorum, şakasını görmezden gelerek. Kolluk kuvvetlerinin bu kadar alaycı bir mizah anlayışına sahip olabileceğini kim bilebilirdi? Ayaklarımı alevlerin önünde küçük daireler çizerek döndürüyorum.

"Emin misin? Yapabilirim-" diyor ayak bileğimi işaret ederken.

"Eminim," diyorum hızla, o daha dokunmayı düşünmeden ayaklarımı çekiyorum. Neyim var benim böyle? "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Gülümsüyor. "Üzgün olmana gerek yok."

Yahnimizi yerken oturma odasına bakıyorum. Ateş odadaki her şeyi aydınlatıyor - iki eski seramik lamba, bir dolap

pirinç aksesuarlar ve bir sürü resim çerçevesi. Aslında görebildiğim kadarıyla tüm duvarlar aile fotoğraflarıyla kaplı. Bazıları siyah-beyaz, bazıları daha modern. Çoğu Noah ve Jonathan'a ait, lisede resmi danslarda ve balolarda çekilmiş resimler, bileklerinde güller ve gözlerinde şehvetle askılı elbiseler giymiş parlak kızlar, bir araya toplanmış çocuk grupları, beyaz çitlerle çevrili gülümsemeleri kameraya geniş geniş yansıyor. Bazıları sadece ikisinin fotoğrafı - seksenli yıllardan kalma bir fotoğrafçının arka fonunun sıcak ışıkları altında birbirine beceriksizce sokulmuş, dişli ve parlak iki küçük oğlan çocuğu - ve bazıları da ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim kişilerle birlikte.

Ev genç bir adam için biraz demode görünüyor. "Jonathan'la büyüdüğünüz ev bu mu?" diye sordum.

"Evet, öyle. Ailemizin eviydi."

"Şimdi nerede yaşıyorlar?" Tekrar etrafa bakarak soruyorum.

Noah başını sallar. "Onlar etti. Artık burada sadece ben varım."

"Bu korkunç," diyorum, hemen rahatsız olarak. Şimdi mantıklı geliyor ve sorduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Noah buna aldırıyor gibi görünüyor. "Jonathan ve ben ikimiz de . Ben ikinci sınıftaydım; o son sınıftaydı. Evi tutabildiğimiz için şanslıydık ve o zamandan beri buradayım."

Başımı salladım. "Sanırım birbirinize sahip olduğunuz için şanslısınız." Omuz silkiyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu biraz garip geliyor, onu tanımiyorum ve Jonathan'ı da çok az tanıyorum. İlişkileri hakkında bir varsayımda bulunmak yanlış görünüyor.

"sahip olduğumuz için şanslıydık. Ve Cardinal. O bize gerçekten yardımcı ."

Kimden bahsettiğini sormak kabalık olur ve açıkçası umurumda olup olmadığını da bilmiyorum. O yüzden yine başımı salladım. Şu anda davetsiz bir misafir olduğumun farkındayım. Karda yaşadığım küçük macera tamamen tek taraflıydı; Noah'nın evine, bugününe ve geçmişine daldım. Ve şimdi de onu ölmüş ailesi hakkında konuşturuyormuşum gibi görünüyor.

Herkesin bir yükü olduğunu biliyorum. Kimse teflon kaplı bir hayat yaşamıyor. Ama buraya Noah ile travmatik çocuklukları üzerinden bağ kurmaya gelmedim. Ben de istemiyorum.

Acıklı hikayeler paylaşmak istemiyorum. Sempatı istemiyorum. Ve bunu ona da vermek istemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Peki, hiç yakacak var mı? Kulübeme birkaç odun taşıyabilir ve yakanızdan düşebilirim."

Noah'nın yüzü sanki ondan uzun bölme işlemi yapmasını istemişim gibi görünüyor. "Evine dönmek ister misin?"

"Bir dayatma olmak istemiyorum," diyorum. "Zaten olduğumdan daha fazla değil. Sadece fazladan odununuz var mı diye bakmaya geldim."

"Elisabeth, seni görmek için tesadüfen tam o anda dışarıda olmasaydım karda donabilirdin. Kar çok derin ve hala yağmaya devam ediyor. Gerçekten oraya geri dönmemelisin."

Benimle ilgilenmeye çalışıyor. Bu tam olarak istemediğim şey. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Beni kesin bir ölümden kurtarması dışında. Belki de iyi davrandığını varsaymalıyım. Belki de sadece nazik *olmalıyım*.

"Senin şeriflik gibi görevlerin yok mu? Yardım etmen gereken insanlar?"

"Evet," diyor benimle göz temasını kesmeden. "Şu anda onları yapıyorum."

Çok tatlısın, lütfen dur. "Sorun çıkarmak istemiyorum," diyorum.

Noah elini umursamazca sallıyor. "Hadi, bu beş yıldızlı yahniyi bitirmeme yardım etmelisin." Yarısı yenmiş kaseleri mutfğa taşıyor ve ben de sessizce arkasından ilerliyorum. "Biliyor musun, elektrikler tekrar geldiğinde, Hungry-Man halkına bir teşekkür mektubu yazacağım. 'Tuzlu Sığır Yahnisi Şerif ve Komşusunu Kar Fırtınasından Kurtardı. "

21

SONRA

"BİR ŞEYLER GÜZEL KOKUYOR," dedi fizyoterapist hastane yatağımın yanından kalkarken. Tam da çocuk ünitesinin özellikle kötü bir kokuya büründüğünü düşünüyordum - öğle yemeği servis edilmek üzereydi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Yarın seni PT odasına götürmeye çalışacağız." Bana hiç yapmaması gereken bir şekilde gülümsedi.

"Ama bunu nasıl yapacağım?" Bir hasta bakıcı tepsileri taşıyan bir arabayı iterek odama girdiğinde endişeyle sordum. "Yürüyemiyorum."

"Merak etmeyin. Biz her şeyi halledeceğiz. Seni bir sandalyeye oturtup aşağı indireceğiz." Arabadan bir yemek tepsisi aldı, yatağımın yanındaki küçük masanın üzerine koydu ve kapağın altına baktı. "Lezzetli görünüyor. Yardım ister misin?"

Yüksek sesle ve saçma bir şekilde uzun bir nefes verdim. Kendimi kederli hissediyordum. Herkes bilsin diye mutsuzluğumu bir palto gibi üzerime geçirmek istedim. "Yardıma ihtiyacım yok," dedim kabaca.

Tam o sırada babam, arkasında kız kardeşlerimle birlikte odaya girdi. Kapının yanında rahatsız bir şekilde oyalandılar.

"Görüyorum ki yoksun - ailen burada," dedi ve ellerini birbirine vurdu. "Sizi yalnız bırakayım. Yarın görüşürüz, Justine."

Çok üzölmüşüm. Tekerlekli sandalyede olmanın en azından geçici olarak bunun bir parçası olacağını biliyordum ama bunu duymak zordu. Shauna ve Hattie'nin onu duymuş olabileceğı düşüncesinden de nefret ediyordum.

"Annem nerede?" Hattie tam arkalarındaki kapıdan içeri girerken sordu.

"Justine'i fizyoterapistle biraz yalnız bırakıyordum," dedi. Tam olarak değil. Ondan kalmasını istemişim ama o reddetmişti. *Bensiz daha iyi olacaksın.*

Annem yatağıının yanına gitti ve öğle yemeğimin kapağını kaldırdı. Kapağın altında ne varsa kokladı ve geri koymadan önce yüzünü buruşturdu.

Hattie ve Shauna hâlâ birbirlerine sokulmuş, yarı içeride yarı dışarıdaydılar. Annem onlara, "İçeri gelin kızlar," diye seslendi.

Odaya doğru birkaç adım daha ilerlediler. Shauna'nın elinde küçük bir balon demeti vardı, Hattie ise çikolata kürklü ve küçük deri burunlu bir gorili sıkı sıkı tutuyordu. Bacaklarından biri tuvalet kâğıdından bir bandajla sıkıca sarılmıştı. Çekingen bir tavırla bana doğru geldiler.

"Aman Tanrım!" Shauna durdu. da Hattie. Odanın ortasında donup .

Yere baktım ve fizyoterapistin gitmeden önce üzerimi battaniyeyle örtmediğini, bacağımın ve korsenin tamamen açıkta olduğunu fark ettim. Korkunç bir manzaraydı. Ayak parmağımdan kalçama kadar titanyumla kaplanmışım.

İğnelerin giriş noktaları kanlı ve sızıntılıydı. Kan, ameliyatımdan kalan ve henüz solmamış olan sarı iyot lekeleriyle karışmış ve cildimin büyük bir kısmını mide bulandırıcı bir pas rengine boyamıştı.

Yüzlerine baktım ve gözyaşlarına boğulmak istedim. Shauna kusacakmış gibi görünüyordu - gerçekten yeşile dönmüştü. Hattie ise böyle bir şeyi görmek için çok gençti. Dehşete düşmüş görünüyordu. Ve ilk kez annemle babamın başıma gelecekler hakkında *onlara* ne kadar şey anlattıklarını merak ettim. Kendimi battaniyeyle örtmek için acele ettim.

Annem onların panik içindeki yüzlerini gördü ve araya girdi. "Onu henüz temizlemediler. Cildi çok hassas. Olduğundan daha kötü görünüyor."

Daralmış gözlerimi anneme diktim. Olduğundan daha mı kötü görünüyor?

Gerçekten mi? Kimi kandırdığını sanıyor? Berbat görünüyor çünkü berbat.

Hattie kendini toparlamaya çalıştı ve gorili bana vermek için dikkatle yürüdü. Kocaman gözleri benimkilerle buluşmakta zorlanıyordu. "Bacağına senin için sardım."

"Teşekkürler," dedim sessizce.

"İyi misin?" diye sordu, sonunda bakışlarımla buluştu.

Hemen başımı salladım. Endişelenmesini istemiyordum; korkmasını istemiyordum. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Sıkı bir gülümsemeyle annemin onlar için çektiği sandalyelerden birine oturmak üzere geri çekildi. Annem boğazını temizleyerek Shauna'ya sıranın kendisinde olduğunu işaret etti ve hala bezelye çorbası rengi yayarak bana yaklaştı.

Shauna yatağa oturmak için hamle yaptı. Annem hemen onu durdurdu. "Hayır, hayır, yatağı sallayacaksın. Buraya otur lütfen, Shauna."

dedi, tekrar sandalyeleri işaret ederek. Shauna geri çekildi ve hiçbir şey söylemeden balonları bana uzattı, sonra da hemen kendisine ayrılan koltuğa oturdu.

Hiçbir şey hakkında konuşmadık: hava durumu, okulda neler olduğu, dün akşam nerede yemek yedikleri. Shauna el değmemiş tepsiye baktı ve bana hastane yemeklerinin nasıl olduğunu sordu. Başımı salladım. "Okuldaki yemeklere benziyor," dedim ve cevap olarak öğürür gibi bir ses çıkardı.

Hattie sessizce hastane odasını paylaştığım diğer kızları sordu. Yanımdaki kızı işaret ettim. "Adı Oona," dedim ona.

Shauna televizyonu açıp açamayacağını sordu. Annem hayır dedi.

Hattie ceketinin cebinden bir deste Uno kartı çıkardı ve oynamak isteyip istemediğimi sordu. Kendimi uykulu hissetmeye başlamıştım, muhtemelen ziyaretlerinden önce aldığım ağrı kesicinin etkisiyle, fizyoterapistle seansımdan önce aldığım doza ek olarak. Ama başımı salladım ve tamam dedim.

Hattie sessizce, "Belki Oona da oynamak ister," diye önerdi. "Anladın mı? Oona, Uno..."

Omuz silktim ve anneme baktım, o da başını sallayarak bu fikri reddetti.

Babam yemek tepsimi yatağımın paralelindeki C şeklindeki komodinden alıp, kendisi, annem, Shauna ve Hattie'nin sığabileceği şekilde karşıma indirdi. Hattie desteden yedişer kart dağıttı, kalanları masanın üzerine bir deste halinde yerleştirdi ve en üstteki kartı yukarı çevirdi.

Ve oynadık. Ve oynadık. Ve oynadık. Uno, geçmiş en uzun oyundu. Tam biri kazanacağını düşünürken, küçük Hattie

gözleri gururla açılmış bir şekilde onları .

"Hattie! Dur!" Shauna, Hattie onun kazanmasını iki kez engelledikten sonra

talep etti. "Olmaz," dedi Hattie, "oyunun amacı da bu zaten. Duh."

"Berbatsın," diye fısıldadı Shauna. "Um,

ben ," diye yanıtladı Hattie.

"Kızlar, tartışmayı kesin!" Annem fısıldayarak bağırdı ve onlara sert bir

bakış gönderdi. Ben araya girdiğimde yaklaşık kırk beş dakikadır

oynuyorduk. "Um, tuvaleti kullanmam lazım."

Annem garip bir rahatlama duygusuyla, "Tamam, hemşireyi arayacağım," dedi.

Masadan kalkarken babam izin istedi ve bir telefon görüşmesi yapması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı. Hemşire bana yardım etmek için geldi, ama

Ne Shauna ne de Hattie perdenin diğerk tarafına geçmek için hareket etmedi. Anneme kaşlarımı kaldırdım.

"Oh." Annem ayağa kalktı ve onlara da kalkmalarını işaret etti. "kızlar, bir dakikalığına uzaklaşalım."

"Benim çekilişimde olduğumuzu unutma," dedi Hattie perdenin etrafında dolaşmaya başlarken.

Ama Shauna masanın yanında oyalandı ve Hattie onu göz ucuyla yakaladı. "Hey," dedi Hattie yüksek sesle, "desteyi yığacak!"

Shauna bu suçlama karşısında aşağılanmış görünüyordu. "Hayır, değilim! Senin aptal kart oyununda hile yapmama gerek yok."

"Kızlar," dedi annem, onları aceleyle dışarı çıkarırken. "Hadi gelin. Justine biraz yalnız kalmak istiyor."

İç çektim. Bu kadar çok şey istediğimi fark etmemiştim.

"Tanrım," dedi Shauna. "Bu kadar ne var? Burada hepimiz kızız."

Annem Hattie ve Shauna'yı uzaklaştırdı ve beni hemşireyle bıraktı. Odadan çıkarken "Biz dışarıda olacağız," diye seslendi. Cidden mi? Onların nesi vardı? Lütfen bana bir damla saygınlık bırakabilir misiniz?

İşimi bitirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra hemşire bitişikteki banyoya yöneldi. Yatağın etrafındaki perde hâlâ çekiliydi. Ve bu arzunun neden içime doğduğundan emin değildim, ben aldatan biri değilim. Ama bir sebepten dolayı

Hattie'yi mutlu etmek istemişim. Ve belki de, eğer tamamen dürüst olursam, sadece bu oyunun bitmesini istiyordum. Hızla masaya uzandım ve herkesin kartlarına baktım, destedeki en üstteki birkaç kartı yeniden düzenledim, böylece Hattie kazanmak için ihtiyacı olanı çekecekti.

Tam suçumu gizlemek için yığını düzeltirken küçük bir ses duydum. Döndüm ve Oona'ya baktım; perdedeki bir aralıktan beni izliyordu. Beni aldatırken görmüştü. Gözlerimi Oona'dan ayırdım.

ve dudağımı ısırđım. Hemşire odadan çıktı ve herkesi tekrar içeri gönderdi. Oona'nın beni ispiyonlamasını bekledim.

O .

Shauna ve Hattie tekrar yerlerine oturdular. Shauna kendi kendine,

"Burası iş gibi kokuyor," diye fısıldadı ama duyduğumu bildiğini

biliyordum. "Berbat."

Annem ve babam da oturdular ve oyun yeniden başladı. Hattie sırası geldiğinde çizdi ve küçük yüzüne gökkuşağı ve güneş ışığından oluşan bir gülümseme yayıldı.

"Harika!" diye neredeyse şarkı

söylüyordu. 22

Daha sonra lavabonun başında durup kaseleri yıkıyoruz. Aslında Noah kaseleri yıkıyor, ben sadece lavabonun başında duruyorum. Arkasındaki küçük pencereden dışarı bakıyorum, benim mutfadımdakine benziyor. Bunu söylemek için çok karanlık ama acaba o da benim gibi ateş dağını görüyor mu diye merak ediyorum.

Ev bir çiftlik evi, küçük ve her köşesi diğerlerini görüyor.

Üçe bölünmüş; en solda daha önce girdiğimiz küçük giriş alanıyla birlikte mutfak, ortada aile odası ve en sağda iki küçük yatak odası. Aile odasındaki resimli pencerenin önünde eski, süslü bir oyun masası duruyor.

"Oynayabilir misin?" Noah soruyor, beni orada duran tozlu siyah-beyaz satranç takımına bakarken yakalıyor. Yıllardır dokunulmamış gibi görünüyor.

"Pek sayılmaz," diyorum.

Masaya doğru yürüyoruz ve Noah bana oturmamı işaret ediyor. Masanın altındaki büyük bir kutuyu açıyor ve bana orada tuttuğu diğer oyunları gösteriyor. Hevesle oturuyorum ve sandalyemi kenara çekiyorum. İçindeki eski dama, okey ve tavla takımlarına bakıyorum. "Bunların hiçbirini nasıl oynayacağımı gerçekten bilmiyorum," diyorum.

"Gerçekten mi? Dama bile mi? Jonathan ve ben çocukken dama oynamayı çok severdik."

Başımı sallıyorum.

"Uno'ya ne dersin?" diye soruyor, kutunun dibinden bir deste çıkararak.

"Şey," diyorum tereddütle. "Uzun zaman oldu."

"Sorun değil," diyor. Karşımdaki koltuğa oturuyor ve satranç taşlarını kolunun bir hareketiyle kenara itiyor. Kollarını sıvıyor, Uno kartlarını kutularından çıkarıyor ve karıştırmaya başlıyor.

"Biliyor musun, gerçekten emin değilim-"

"Hadi ama," dedi ve her birimize birer el dağıttı. "Doldurmamız gereken koca bir gece var."

Tek kaşımı kaldırıyorum. Bu ne anlama geliyor? Şirin olmaya mı çalışıyor?

Nefes veriyorum. *Rahatla, Justine.* O sadece her şeyi bir davetmiş gibi gösteren cilveli çocuklardan biri. Yetmiş yaşında bir kütüphaneci olsaydım muhtemelen benimle flört ederdi. Burada sıkışıp kaldım. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Oyunun kurallarını hatırlamaya çalışıyorum. Renkleri ya da sayıları eşleştirin, özel kartlarınızı ihtiyacınıza olana kadar saklayın, rakibinizin neye sahip olup olmadığını anlamaya çalışın. Sadece ikimiz oynuyorsak Atla kartını kullanabilir miyim? Hatırlayamıyorum. Noah ilk benim başlamamı işaret ediyor. Geçici olarak önümdeki masaya bir Atla kartı koyuyorum. Şimdiden bir hata yapıp yapmadığımı görmek için Noah'nın yüzüne bakıyorum.

Kayıtsız görünüyor ve tekrar oynamamı işaret ediyor.

Mavi 5'li oynuyorum.

"Nasıl bir çocuk dama oynamayı bilmez ki?" Noah kayıtsızca soruyor.

Tuhaf biri. Çocukluğu eğlence ve oyunlarla , zorunluluklar ve engellerle dolu biri. Ama bunu ona söylemek istemiyorum. "Şey, eminim

çözebilirim." Omuz silkiyorum. "Bir keresinde eski bir otele gitmiştim," diye devam ediyorum, nedenini tam olarak bilmesem de. "Ana salonda kocaman bir dama tahtası vardı, kumaştan yapılmıştı, piknik örtüsü gibi bir şeydi ve parçaları yemek tabağı büyüklüğündeydi."

"Tipik kuzey kayak evi lobisi faaliyeti."

Ona kısaca bakıyorum ve sonra tekrar masaya bakıyorum. Zaten çok fazla şey söylemiş gibi hissediyorum. "Mm-hmm."

Noah mavi bir 7'li koyuyor. Sıra yine bende ve masaya yeşil bir 7'li koyuyorum. Bir süre gidip geliyoruz, ikimiz de fazladan çekiyoruz

Önümüzdeki ıskarta yığını büyük, karmakarışık bir karmaşa olana kadar. Sonra Noah bir Draw 2 kartı atıyor.

"Hey," dedim.

Gülümsüyor. İki kartımı çekiyorum ve elimi gözden geçiriyorum. Renk söyleme sırası bende. Noah'ın çoğunlukla yeşiller ve mavilerle oynadığını hissediyorum.

"Sarı," dedim.

Noah tereddüt ediyor, sanki istemiyormuş gibi, ama sonra bir Draw 4 atıyor.

"Hey!" diyorum tekrar, sanki adil davranmıyormuş gibi. Elbette oynuyor.

"Uno'da iyi diye bir şey yoktur," diyor. "Herkes kendi başının çaresine bakar."

Kartlarımı seçiyorum ve Noah kırmızı diyor. Ben kırmızı bir 9'lu koydum. İkimiz de sırayla birkaç kart daha koyduk. Noah'nın eli benimkinden daha hızlı bir şekilde küçülüyor ve kalan birkaç kartı büyük bir şov yaparak arıyor. Sonra kırmızı bir 7'li atıyor. Ben de kendi kırmızı kartımı atana kadar çekmeye zorlanıyorum. Bir sonraki turunda bir Draw 4 daha oynuyor ve çok geçmeden Noah'ın elinde iki kart kalırken benim elimde bir düzineden fazla kart oluyor.

"Bir tür Uno dehasına karşı oynadığımı fark etmemiştim," diyorum.

"Hayır, seninle kıyaslandığında herkes uzman gibi görünür," diye azarlıyor.

Sondan ikinci kartı olan yeşil 5'liyi yere koyar ve sessizce *Uno* der.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Diyorum ve sakladığım tek Çekiliş 4 kartımı yere atıyorum.

"Seni küçük sinsi," diyor ve isteksizce desteden dört kart alıyor. Benimle kasten flört ediyor. Bilerek gülümsemiyorum.

Birkaç tur daha oynuyoruz. Sonra Noah mavi diyor ve ben mavi bir Skip, ardından iki Skip kartı ve sarı bir 3 koyuyorum. Noah sarı bir 6 oynuyor ve ben bir kart çekiyorum. Ardından sarı bir Ters, kırmızı bir Ters ve kırmızı bir 8. Noah'ın elinde hiçbir şey yok ve kullanabileceği bir kart bulana kadar beş kart çekmek zorunda kalıyor. Kırmızı 4.

Sondan bir önceki kartıma bakıyorum. Noah'a bakıyorum. Kırmızı 9'u

yavaşça yığının üzerine yerleştiriyorum. "Uno," diyorum.

İşler tamamen tersine döndü ve Noah'ın oyunu artık tehlikede. Özel bir kartı olmadığını biliyorum, olsaydı çoktan kullanırdı.

"Beni kandırdın," diyor, elini gözden geçiriyor ve kazanmamı engellemek için hangi kartı oynayacağına karar vermeye çalışıyor. Yeşil bir 9'lu açtı.

Hangi kartı seçtiğinin bir önemi olmazdı, elimde 4'lü Çekiliş var. "Hayır."

Hak ettiğim geri dönüşüme gülümseyerek ve kazanan kartı masaya koyarak söylüyorum. "Sadece kartlarımı göğsüme yakın tutmayı biliyorum."

23

SONRA

Annem ılık su dolu kaseye bir şırınga daldırdı, yukarı çekti temkinli gözlerle beni izledi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Hayır. Hazır değildim. Buna asla hazır olamazdım. Bakım adı altında annemin ellerinde işkence . Onun da hazır olmadığını biliyordum ama artık hastaneden eve döndüğümüze göre -üç hafta ya da *The Price Is Right*'ın yirmi altı bölümü sonra- onun sorumluluğundaydım.

Artık beni görkemli bir uğurlamayla taburcu eden Dr. S'nin değil: "Acı yoksa kazanç da yok!" demişti omzumu sakatlayıcı bir şekilde sıkarken. "Birkaç hafta sonra kontrol için görüşürüz."

Artık hemşirelerin

değil. Sadece annemin.

O ve babam beni mutfağın yanındaki çalışma odasına yerleştirmişlerdi. Böylece merdivenleri çıkma konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Herhangi bir şeye ihtiyacım olursa diye geceleri başımın yanına bir bebek telsizi koymuşlardı. Açık bir yaradaki alkol gibi acıyordu ve asla kullanmayacağıma dair kendime söz verdim.

Daha fazla ağrı kesici alıp yatağın yanındaki katlanır masanın üzerinde yığılı duran ödevleri bir kenara bırakalı otuz dakika olmuştu. Birkaç matematik ödevi ve en sevdiğim öğretmenim Bayan Conti'den yeni bir kitap.

"Hadi başlayalım," dedi annem titreyerek.

Ben de titriyordum çünkü her bir iğne yeri -ki yaklaşık elli tane vardı -Çivinin bacağıma girdiği bölgeyi temiz tutmak ve korumak için küçük kare bir süngerle kaplandı. İğne yerlerinin temizlenmesi gerekiyordu.

antiseptikle yıkanıyor ve süngerler her gün değiştiriliyordu. Sorun şuydu ki, yaralar çok taze olduğu için süngerler değiştirildikten kısa bir süre sonra kanlanıyor ve kuruyup yaralara yapışıyor. Onları çıkarmak şeytanın kendisi tarafından tasarlanmış bir cehennemdi.

Ayak parmaklarımın ve dizimin arasındaki süngerleri temizlemeyi bitirdikten sonra dış uyluğuma geçti. Bu cehennem sürecinin diğerlerinden daha kötü olan bir kısmı varsa, o da buydu. Uyluk tarafındaki deri daha gevşek olduğu için iğnelerin etrafında hareket edebilecek daha fazla et vardı ve oradaki süngerleri gevşetmek, uyluğuma defalarca bıçak saplamak gibi bir his veriyordu.

dikenli, tahta bir sopa ve sonra sopayı içeride oynatarak delinmiş yarayı büyütme.

Bir saat sonra kabuklu hepsi temizleriyle değiştirilmişti.

İltihaplı, ağlamaklı bedenim bana bağıırıyordu ama annem kesinlikle sessizdi. "Ağlama," dedi, yatağın üzerinde onunla benim oturduğumuz yerin arasındaki boşluğu dikkatle okşayarak. "İşimiz bitti."

Ağlama, ağlama, ağlama.

Her gün. Bunu her gün yapmak zorundaydık. Ve her gün, daha önce hiç o anda olduğu gibi kaybolmak istemediğimi hissettim. Yatağın içinde eriyip buharlaşmak ve bir daha asla görülmemek, duyulmamak ya da dokunulmamak istedim. Her gün inlemelerimi bastırdım. Her gün çığlıklarımı yuttum.

Her gün korkumu beynimin arkasına katladım. Bunu

her gün yaşadım.

Annem de öyle.

24

"Son birkaç gecedir kanepede uyuyorum."

Noah biraz fazla rahat bir şekilde söylüyor. Ateş şiddetle yalıyor, her otuz dakikada bir üstüne yığıdığı kuru kütüklerle doyuyor. Ritmik titreşimler odanın her tarafına sakın, düşünceli bir pus yayıyor. "Bilirsin işte, ateşin yanında."

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum, bunun nereye

gittiğinden emin değilim. "Bu gece yerde

uyuyabilirim."

Aslında, farklı odalarda yatmamızı tercih ederdim. Ama burası onun evi-

Onu rahatsız ettim ve bunu istemek doğru gelmiyor. Ayrıca, başka şömine olmadığına eminim. Ve, belki de en zorlayıcı olanı, o şerif.

Ona güvenebilmeliyim. Buraya geldim çünkü ona güvenebilirdim. Ona güvenebilirim. En azından bir gece için.

Arkamı dönüp ikimizin de devasa koltuğa bakıyorum. İkimiz de rahatlıkla sığabilirdik.

"Sanırım sığabiliriz."

"Oh, Biz olabilir kesinlikle her ikisi de uygun, amaI
Yapma. istiyorum için yapmak rahatsız oluyorsun."

"Eğer düşünürsen," diyorum, "aslında tam tersini yapıyorsun." Alaycı

bir sırtışla ödüllendirildim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

". Ve teşekkürler. Ama sorun değil, ikimiz de sığabiliriz."

Noah ayağa kalkıyor ve kanepenin arkasından büyük lacivert bir uyku tulumu çıkarıyor.

Daha sonra kısa süreliğine yatak odası bölümündeki bir kapının arkasında kaybolur.

ve kolunun yarısı içinde yarısı dışında başka bir uyku tulumuyla çıkar.

"Jonathan'ın aldırmayacağına eminim," diye şaka yaparak garip şeyi bana uzattı.

Çantanın bir ucunu rulo halinde tutan bağcıklar bana sorun çıkarıyor.

Düğüm sıkı ve sert, sanki nemli kalmış ve sonra kurumuş gibi birbirine yapışmış. Noah onu benden geri alıyor ve parmaklarıyla düğümü açıyor. "Bu muhtemelen en son biz çamurlu bir kamp sırasında kullanılmış." Uyku tulumunu tekrar bana geri veriyor ve özür dilercesine omuz silkiyor.

"Merak etme." Çantayı silkeleyip kanepenin üzerine koyuyorum ve başım için olan açıklığı kanepenin koluna dayıyorum. O aynısını karşı tarafa yapıyor.

"Hemen döneceğim." Noah şömine rafından bir el feneri alıyor ve tekrar yatak odasına girip gözden kayboluyor. Suyun aktığını ve bir kapının metal ray üzerinde kaydığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra farklı kıyafetlerle geri dönüyor; gri eşofman altı, çoraplar ve yakasından beyaz bir tişört çıkan siyah büyük boy bir sweatshirt.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Kıyafet değişikliği?"

"Ben iyiyim," diyorum, ondan başka bir şey istemek istemiyorum - zaten çok şey yaptı. "Sadece banyo mu?"

Noah beni banyoya yönlendiriyor ve küçük bir çamaşır dolabından birkaç temiz havlu ve yeni bir mini tüp diş macunu çıkarıyor. Bana bir el feneri veriyor, sonra çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Balıkçı yaka kazağımı ve eşofman altımı çıkarıyorum, altıma giydiğim uzun kollu tişört ve taytımı bırakıyorum. Yüzümü buzlu suyla yıkıyorum ve dişlerimi fırçalamak için parmağımı kullanıyorum.

Döndüğümde kolçağın üzerinde temiz bir yastık beni bekliyor. Noah çoktan uyku tulumuna girmiş, fermuarını göğsüne kadar , başını dirseğine yaslamıştı. Kendimi biraz garip hissederek ben de çantama giriyorum.

Noah'ya geçen gece beni eve bıraktığından beri kafamı kurcalayan bir soru soruyorum. "Alınma ama şerif olmak için biraz genç değil misin?"

Noah bana çocuksu bir gülümseme veriyor. "Yaygın bir yanılgı," diyor.

"Dur tahmin edeyim, *Dukes of Hazzard*'ı hayal ediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Aslında ben Robin Hood'u düşünüyordum." "Ah," diyor

ve dişlerini gıcırdatıyor. "Bycocks?"

"Bycocket de ne?"

"Bilirsiniz, şu tüylü küçük yeşil şapkalar." "Oh," dedim.

"Hayır."

"Peki, o zaman ne hayal ediyordun?" diye soruyor.

"Kevin Costner," diye yanıtlıyorum atkuyruğumu

düzelterek.

"Anlıyorum. Bu kabul edilebilir," diyor gülümseyerek. "Bu yüzden size bir sır . Sonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Ceza adaleti için okula gitmeyi planlıyordum. Ama geçen yıl, benden önceki şerif emekli olduğunda akademiden yeni mezun olmuşum. Küçük bir departmandı ve başka kimse bu iş için hevesli değildi. Kırsal bir teşkilatta çalışmak zordur; sınırlı kaynaklar ve uzmanlaşma ya da terfi için çok fazla alan yoktur, bilirsiniz. Elimizdeki az sayıdaki pozisyon için memur tutmak zor. Her neyse, toplum biz gençken bana ve Jonathan'a çok şey vermişti. Bu iyiliğe karşılık vermenin doğru bir şey olduğunu düşündüm."

"Evet, bu mantıklı," diyorum ve yastığıma geri yaslanıyorum.

"Ayrıca," diyor kaşlarını kaldırarak. "Şerif sadece kendini yetkili sanan bir polistir."

Hmm. "Ayrıntılar," diyorum.

"Peki, Fish Creek'te yaşamamanın en çok nesini seviyorsun?" diye soruyor ateşin karşısında. Profili loş odada yumuşak ve gölgeli.

Anonimlik. Ama bir an için bunu düşünmek zorundaymışım gibi davranıyorum. "Sessizlik."

Noah başını sallar ve el fenerini yakar.

"Peki ya sen?" Tamamen nezaketen soruyorum.

"İnsanlar," diyor oldukça hızlı bir şekilde. "Hayatım boyunca burada yaşadım ve herkes tanıyor. Herkes önemsiyor. Bir sitcom'da yaşamak gibi." Kendi kendine gülüyor. Ateşin yansıması gözlerinde ıslıl ıslıl parlıyor. "Bu topluluk gerçekten çok özel. Ben seviyorum

Öğlen vakti lokantaya girdiğimde Veronica'nın önceden haber bile vermeden hindi sopası hazırlamış olması. Servis istasyonundaki adamın adımı ve muhtemelen arabam hakkında benden daha çok şey biliyor seviyorum. Ve bunu seviyorum

Kütüphaneci Bayan Duncan, çocukken ödünç kitap aldığım kütüphaneciyle aynı kişi ve seveceğimi düşündüğü yeni kitapları bir kenara ayırıyor."

Kütüphanecinin referansına ağzımı açmadan duramıyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye sordum. "Herkesin senin işinin kendi işi olduğunu düşünmesi?"

Noah omuz silkiyor. "Burada tanınıyor olmak hoşuma gidiyor." Bana bakıyor ve yastığının uzanıyor. "Ama sanırım küçük bir kasabada yaşamının getirdiği bir şey bu." Bakışları benimkileri tutuyor. "Ayrıca, saklayacak bir şeyim yok."

Ben de yastığıma uzanıyorum ve gözlerimi ondan ayırıp ateşe bakıyorum. İki insanın aynı yerde bulunup tamamen farklı şeyler görebilmesi şaşırtıcı. Fish Creek benim için de bir tür sığınak, ama tam tersi bir nedenle. Burada bir hayalet olabilirim. Kötü anılar barındıran binaların yanından geçmemek için belirli yollardan gerekmiyor. Unutmayı tercih ettiğim biriyle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak etmek zorunda değilim.

"Göreceksin," diyor, sessizliğimi özlemle karıştırarak. "Biraz zaman ver, senin için de öyle olacak."

Bu düşünce beni tedirgin ediyor.

Fermuarımı çeneme kadar çekip uyku tulumuna sokuluyorum ve Noah'nın söyledikleri üzerinde durmamaya çalışıyorum. Geçtiğimiz sekiz ay boyunca her şeyi istediğim gibi düzenlemek için çok çalıştım. İnsanları uzak tutmak benim işim. İnsanları uzak tutmak, yapmaya devam edeceğim şey.

Her şey yolunda.

Noah el fenerini kapatıyor.

Soğuk dışarıda. Ben içerideyim.

Ben iyiyim. Ben iyiyim.

Ben
güvendeyi
m.

SONRA

TIK, TIK, TIK, TIK.

"Aman Tanrım. Lütfen dur." Tanrı beni cezalandırıyor. Bunların hepsi büyük bir hata. Burada olmamam gerekiyordu.

"Bunu atlatmak zorundayız Justine." Annem arkasına yaslandı ve elini destekten çekti. Bana bir dakika verdi. Bunun benim için nasıl bir his olduğunu hayal etmesine imkân yoktu. Bu, kelimenin tam anlamıyla kemiğimi gerdiği kısımdı. Fiksatorün amacı kemiği aynı anda gerilirken yerinde tutmaktı. "Tıklayıcılar" metal kadrantlardı ve kemiğin kesildiği yerlerde, destek çapının etrafına üç grup halinde yerleştirilmişlerdi - bir grup ayak bileğimin yanında, bir grup kaval kemiğimde ve bir grup da dizimin üstünde. On iki tıklama pimlerle birlikte çalışarak teleskopun uzamasına benzer şekilde korseyi birbirinden ayırdı ve korsenin uzamasıyla bacağım da uzadı. Her bir klik sesi bacağımı milimetrenin dörtte biri kadar uzatıyordu. Bunu günde dört kez yaptık. Bacağım her gün bir milimetre uzadı.

Çok gibi görünmüyor, her seferinde çeyrek milimetre. Gerçekten çok küçük bir mesafe, bir kırıntıdan daha küçük, bir saç telinden daha geniş değil.

Gözlerim zar zor görebiliyordu, o kadar küçük bir boşluktu ki. Ama vücudum onu hissedebiliyordu.

Annem ikinci sete başlamak için eğildi. *Tık, tık, tık*. Ama dördüncü klikte bir direnç hissetti. Titremeye başladım. Açıklayamadığım bir şekilde canım yanıyordu ama beynim olan bitenin doğal olmadığını hemen anladı. Bu derin, içgüdüsel bir tiksintiydi.

Tekrar denedi ve daha sert itti, sonunda küçük bir mücadeleyle tıklayıcıyı çevirdi. Son setten önce tekrar durakladı.

"Nasıl bir his?" diye sordu temkinli bir şekilde. Benimkinde oluşan ıslaklığı görmezden gelirken gözleri yere yapışmıştı.

Bir an düşündüm. "Sanki gibi."

"Komik," dedi ama şaka yapmadığımı bildiğini .

"Şaka yapmıyordum," dedim yine de, ne olur ne olmaz diye.

"Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Shakespeare."

"Oh." Başını salladı. Ama gerçekten şüpheliydim. Annem klasikleri sevmezdi. *Geçmiş geçmiştir, üzerinde durmanın bir anlamı yok, derdi hep.*

Ona baktım. Acaba abarttığımı mı düşünüyordu? *Bana bak, bana bak, bana bak. Beni görüyor musun anne? Beni duyuyor musun? Sana ne dediğimi anlıyor musun? Durumumu bir ortaçağ işkence aletine benzetiyorum. Azap ve lanetten bahsediyorum. SEN*

DUYDUN MU BENİ?

Bakmaya devam ettim ama gözlerimin içine bakmadı. Son sete devam etmeye hazır olduğumu söylememi bekliyordu. Bu işi için bekliyordu. Sonunda bakışlarımı ondan çektim ve gökyüzüne baktım. Bunu gördü.

"Lütfen kabalık etme, Justine."

Uzun bir nefes aldım. Kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece bunu atlatmaya çalışıyordum. Annemin de bunu atlatmaya çalıştığını biliyordum ama bunun sonunda beni daha iyi bir insan yapacağını düşündüğüne de bahse girerdim, *"Bak neler yaşadın ve başardın"* gibi bir şey.

Buna gerçekten inanmıyordum ama atlatmasına yardımcı olacaksa buna inanmasının ne zararı olabilirdi ki? Her tıklamada kalbim biraz daha kırılıyordu.

Dönüşleri tamamlama vakti gelmişti. Gülümsedi.

Ve emin değildim, ama neredeyse, sadece belki de, gereğinden biraz daha fazla zorladığını hissettim.

Klik, klik, klik, klik. Mola, mola, mola, mola.

SONRA

"TITRIYORSUN, JUSTINE."

Annem boynunu büktü ve arabanın n tarafından kaşlarını çatarak bana baktı. Ben onun arkasında oturuyordum, bacaklarım arka koltuğa uzanmıştı. Bacağımı rten battaniye arabanın hareketiyle düşmüştü. Onu almak için zahmet etmedim.

"Evet anne, hava soğuk." Duh.

"Onu sıcak tutmalısın." Yolu izlemek için geri döndü. "Anne, onu sıcak tutmanın bir yolu yok." Benden ne yapmamı bekliyordu?

Bacaklarım çıplaktı ve hava buz gibiydi. Korsenin metali o kadar soğuktu ki aslında bulutlu görünüyordu.

Pantolon giyemiyordum çünkü hiçbir şey korsenin üzerine uymuyordu. Ameliyatımdan önce annem bir terziye yanları ıtıtlı birkaç çift özel eşofman altı yaptırmıştı ama hiçbiri tam oturmadı. Bu yüzden beli lastikli bol pamuklu etekler giymek zorunda kaldım.

"Lütfen geri koy." Sisli dikiz aynasından bana tekrar baktı.

Uzun bir nefes verdim ve ellerimi kucağımda tuttum.

"Peki Justine, ne istiyorsan onu yap," diye homurdandı ben uymayınca.

Gözlerimi kapattım ve onu duymamaya çalıştım. Başımı pencereye yasladım ve saçlarımın arasından geçen soğuğu hissettim. Derin bir nefes aldım ve

Soğğun içeri süzöldüğünü hayal ettim; beyaz, ışıltılı bir tutam tafta bir şal gibi zarifçe etrafımı sarıyor ve bacağıma doğru süzölüyordu. Korsemin içine ve etrafına dolanıyor, metal çerçevenin üzerinde buz gibi bir don bırakıyordu. Buzun çerçevenin dışından iğnelere doğru yavaşça süzöldüğünü, bacağıma gittikçe yaklaştığını hayal ettim. Kemiklerime geçerken derimi gıdıklıyor, içime ürperti gönderiyordu. Buz daha sonra bacağımın tüm uzunluğu yayıldı, kalçamdan ayak parmağıma kadar sardı, içine işledi ve her şeyi buza çevirdi. Birdenbire destek buharlaştı ve bacağım devasa gümüşi mavi bir buz salkımına dönüştü. Ona baktığımda, sanki bir aynadaymışım gibi bana geri yansıyan yüzümü gördüm. Düz, soğuk ve içi boştu. Yumruğumu başımın üzerine kaldırdım ve olabildiğince sert bir şekilde yansımana indirdim, buz sarkıtının ve benim milyonlarca küçük parçaya ayrılmamı izledim.

Bizi binanın dışında, girişin önündeki kaldırımda karşıladılar. Beni arabanın arkasından çıkarıp tekerlekli sandalyeye oturtmak büyük bir işti ve onlar da yardım etmek için oradaydı. Tanrı sizi korusun!

Neden birileri kışın ortasında nekahet dönemine girmem için iyi bir zaman olduğuna karar verdi, anlayamadım. Rüzgâr arabanın etrafında narin fırtınalar estiriyordu ve yardımseverler beni arka koltuktan baş aşağı mı yoksa ayak üstü mü indireceklerine karar veremiyorlardı. Bu konuda uzun uzun tartışılar.

Haydi millet. Hava soğuk!

Önce ayakla gitmeye karar verdiler ve beni bir manken gibi tekerlekli sandalyeye . Annem arabayı park ederken beni binanın girişine götürdüler.

"Peki Justine, fizik tedaviye başlamak için sabırsızlanıyor musun?" "Oh,

evet. Çok heyecanlıyım. Anlayamıyor musun?"

İkisi de kibarca gülümsediler ve sonra gözlerini benden kaçırdılar. Kabalık ettiğim için kendimi biraz kötü hissettim. Annem dönene kadar kimse başka bir şey söylemedi.

PT kliniği bir tıbbi ofis binasının bodrum katındaydı. Bundan böyle ve sonsuza dek bu işkence odasını Umutsuzluk Çukuru olarak adlandıracağım.

Daha önce de rutin laboratuvar işleri için bu binaya gelmişim ama hiç bodrum katına inmemiştim. Burada bir klinik olması garip geliyordu. Sadece boş sedyeler ve burada ölen insanların hayaletleri varmış gibi görünüyordu.

Fizyoterapistlerden biri beni "spor salonuna" götürüp alanı gezdirirken annem masada durup evrak işlerini hallediyordu.

Odanın ortasında, bacak egzersizleri yapan kır saçlı iki kişinin oturduğu kocaman bir masa vardı. Ekipman parçaları odanın etrafına yerleştirilmişti: sabit bisikletler, koşu bantları ve adını bilmediğim diğer makineler.

Gökkuşaklı renklerinde büyük lastik bantlar, düğümlemiş ipler, kordonlar ve garip cihazlarla birlikte duvarlardaki mandallardan sarkıyordu. Hiç pencere görmedim ve bunu telafi etmek için tepedeki aydınlatma sakıncalı derecede parlaktı. Bana disko topu olan bir zindan gibi geldi.

"Burada esneme hareketleri yapacaksınız ve burada da kaslarınızı güçlendirmeye başlayacağız. Bu da kullanacağınız bazı makineler. Elbette şimdi değil, ama güçlendikçe." Fizyoterapist beni arka tarafta üç paslanmaz çelik küvetin bulunduğu başka bir odaya götürdü. "Bu hidroterapi için, bayılacaksın" dedi.

? Küvete baktım. "Bunlara binmek zorunda mıyım?" Şaka yapıyor olmalı.

"Şimdi değil ama yakında. Su kaslarınızı gevşetmeye yardımcı olur ve jetler dolaşıma yardımcı olur. Çoğu insan bundan çok hoşlanıyor."

Bu yapmak isteyeceğim en son şey gibi görünüyordu. Küvetler jakuziye benzemiyordu, bir panayırda bulabileceğiniz minyatür smaç tanklarına benziyorlardı; orada oturmuş kafama hızlı toplar fırlattığını hayal edebiliyordum. Dokunulmaya bile zor dayanıyordum, ama fıskiyeli bir küvet? Hayatta olmaz.

Onlardan birine girme fikrinden, bu insanların beni ıslak ve savunmasız görmesinden nefret ediyordum.

"Ben almayayım," dedim ve hızla küvetlerden uzaklaştım. "Pas geçemezsin."

Başımı geriye atıp ona baktım ve tekerlekli sandalyemin dar alanında mümkün olduğunca geri . *Oh, gerçekten mi? Kimsin sen?*

olduğunu mu sanıyorsun? Toplayabildiğim tüm nefret ateşiyle ona dik dik baktım. O da bana baktı. *Başka tarafa bakma, başka tarafa bakma!*

"Ama mayoyu nasıl giyeceğim?" diye sızlandım. "Bacağıma sığmaz!"

"Şort ya da gerçekten uzun bir tişört giyebilirsin. Endişelenme," dedi, sanki benim endişelerim anlamsızmış ve o her şeyi biliyormuş gibi. "Bir yolunu ."

Bu terapistin artık düşmanım olduğuna karar verdim. İsim etiketine bir göz attım. GRETCHEN. Ona uyuyordu. Bana ameliyatımdan önce hastanede tanıştığım sekreteri hatırlattı. Sesindeki bir şey kötüydü. Çocukları acı içinde görmekten hoşlanan insanlar var mı?

Gretchen beni ön tarafa götürdü ve annem elini sıkmak için ayağa kalktı. *Yapma, anne. Sakın yapma.* Elleri birbirine değdiğinde Gretchen'ın gözlerinin sessiz bir zafer gösterisiyle bana baktığına yemin edebilirim.

Bekleme alanına baktım. PT ofisinde en az otuz yıldır bulunan en genç

kişi bendim. Burası ait olduğum yer değildi.

Tek yapmak istediğim kaçmaktı. Ama kaçamadım.

Ayakta bile duramadım.

Tanrı beni cezalandırıyor.

Bunların hepsi büyük bir hata.

Aslında burada olmamam gerekiyor.

27

Sabah Noah' önce uyandım. Uyku tulumu ve tişörtü buruş buruş. Koyu renk saçları dağınık, bazı yerleri keçeleşmiş,

diğerlerinde dimdik durur. Göz kapakları kalın, siyah kirpiklerin üzerinde lavanta . Genç görünüyor. Huzurlu görünüyor. Ondan uzaklaşıyorum.

"Günaydın," diyor sessizce.

Arkamı dönüyorum ve ona hızlı, zayıf bir gülümseme veriyorum. Bu samimi hissettiriyor. Fazla samimi. "Günaydın," diyorum.

Oturuyor, uyku tulumu beline bir yığın halinde düşüyor. Utanmış görünüyor. "Çoğu insan şerifi böyle görmez," diyor kollarını yukarı itip bir elini saçlarında gezdirerek.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "İllüzyon paramparça oldu."

Utangaç bir gülümsemeyle uyku tulumunun fermuarını ayaklarına kadar açıyor. Kanepeden inip ateşin önünde diz çöküyor ve bir ateş çubuğuyla ateşi ayarlıyor.

"Gece boyunca devam için kaç kez kalkmak zorunda kaldın?" diye sordum.

"Sadece birkaç tane."

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyorum. Umarım uykumda salyalarım akmamıştır.

Kar nihayet durmuş gibi görünüyor ve Nuh'un penceresinden görünen manzara gökyüzü tersine dönmüş gibi. Bulut gibi görünen yuvarlanan tepeler görebildiğim kadar uzanıyor. Gökyüzü gri renkte, fırtınanın etkisinden kurtulmaya çalışıyor.

Noah iki fincan hazır kahve ve iki kase hazır yulaf ezmesini ısıtmak için sıcak tabağını kullanıyor.

"Artık kar yağışı durduğuna göre, garaj yolunu küremeye çalışmalıyım. Eminim yoğun bir gün olacak." Rahatlamış hissediyorum. Bütün gün burada onunla mahsur kalma düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Yardım edebilir miyim?" Çoğunlukla nezaketen soruyorum.

"Gerek yok."

"Biliyorum, ama istiyorum. Fazladan bir küreğiniz var mı?" Sanki benim için çok şey yapmış gibi hissediyorum ve bunu istiyorum. Ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum.

Dikkat çekici bir şekilde, Noah bir gece önce karda kaybettiğim küreği bir şekilde buluyor. Fırtınanın labirentinde imkansız bir görev gibi görünüyordu, ancak onu kazmasını ve neredeyse hiç sorun yaşamadan bana geri dönmesini izliyorum.

İşe ön verandasını kazarak ve basamaklara tuz serpererek başlıyoruz. Daha sonra küreklerle müstakil garajına gidiyor ve araba yoluna başlıyoruz.

Ben yukarıdan sol tarafa doğru bir çizgi çekmeye başlıyorum, o da sağ alttan başlayıp yukarı doğru ilerliyor. Birkaç dakikada bir ortada buluşuyoruz ve o bir tür şaka yapıyor.

İlk geçişte "Sizinle burada tanışmak ne güzel," dedi.

"Affedersiniz, bir ya da iki kutu Thin Mints satın almak ister misiniz?" diye soruyor.

Ve sonra: "Geçen hafta o kar püskürtme makinesi satıcısını kovduğum için kesinlikle pişmanlık duyuyorum."

Acaba bu aptalca mizah şerif olmak için bir ön koşul mu? Ya da belki sadece beni güldürmeye çalışıyordur.

Sonunda bitirdiğimizde bitkin ve nefessiz kalmıştık. Sırtımızı belime kadar uzanan kürekli kar tepeciklerine yaslıyoruz.

"Biliyor musun," diyor, "biraz daha hızlı çalışabilirdin. Sana saat başına ödeme yapıyorum."

"Sana faturamı gönderirim," diyorum, sabahki darmadağınık halimize rağmen bunu profesyonel bir etkileşim olarak gördüğünü görmekten memnunum.

"Etkilendim," diyor, garaj yolunun benim tarafımı işaret ederek. "Çok yardımcı olacağından emin değildim ama iyi iş çıkarmışsın."

Noah'nın sözleri sinirime dokunuyor ama bunu görmesine izin vermiyorum. Bu sözleri daha önce de duydum. Bu sözleri daha önce hissettim.

İçeri dönmek için güç topluyoruz. Yanaklarımız rüzgârdan pembeleşmiş ve saçlarımız buz kristalleriyle kaplanmış. Noah saçımdaki karı temizlemek için elini uzatıyor. Hemen geri çekilip kendim yapıyorum. Biraz gülüyor ve her birimize birer fincan kahve yapmak için mutfığa gitmeden önce ateşe bir kütük daha ekliyor.

Noah, "Elektriğin bu kadar uzun süre kesik olması seni deli ediyor olmalı," diyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Niyetimden daha savunmacı bir sesle soruyorum.

"Sanırım bu durum çoğu insanı çıldırtıyor olmalı. Televizyon yok, internet yok, telefon yok, yemek yok. Uzun bir boyunca sadece kendinizle *olmak* zorundasınız. Şimdi, ben, ben sıkışıp için mükemmel bir insanım. Ama çoğu insan birlikte yeterince zaman geçirdiğinde kendinden bıkar" diyor gülümseyerek.

Kaşığımı kahvemin içinde döndürüyorum. "Yalnız olmayı seviyorum," diyorum basitçe. O da başını sallıyor. "Okula gitmiyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Bazı çevrimiçi ders programlarını takip ediyorum." Ara sıra. "Bir yıl ara mı veriyorsun?" diye soruyor, beni anlamaya çalışarak. Hayır. "Onun gibi bir şey," diyorum.

"Her zaman bu kadar kalın kafalı mısınız?" diyor şakayla karışık, arkasındaki gerçek merakı gizlemeye çalışarak.

Kasıtlı olarak. "Genellikle öyle," diyorum bilmiş bir gülümsemeyle.

Noah başını yana eğiyor ve gözlerini bana diyor. "Kaçak mısın? Tanık koruma programında mısın? Bu konuda yardımcı olabilirim, biliyorsun, ben şerifim."

"Neden ne zaman birisi içini döküp tüm hayat hikayesini paylaşmasa, birileri onun tanık koruma programında olduğunu söyleyerek dalga geçiyor? Sence gerçekten tanık koruma programında kaç kişi vardır? Muhtemelen çok fazla değildir." Noah bana şaşkınlıkla baktı.

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Öyle bir şey değil." Ne kadarını söylemem gerektiğini düşünüyorum. Noah'dan hoşlanıyorum, ama o tam da uzak durmaya çalıştığım türden bir insan - sıcak, cana yakın, ilgili. Sizi tanımak isteyen türden bir insan.

Ve kimsenin beni tanımasını istemiyorum. "Ben yalnız biriyim."

Ona güvenmeni isteyen biri. Ve ben kimseye güvenmek istemiyorum. Şerife bile. Noah sessizliğini koruyor ve ben garipliğin içime işlediğini hissediyorum. "Tek başıma daha iyiyim," diye ekliyorum, sessizliği doldurmak için.

"Dün gece hariç," diyor. "Dün gece tek başına olman daha iyi değildi."

"Doğru," diye itiraf ediyorum, büyük bir

güçlkle. "Yardıma ihtiyacın vardı,"

diyor.

"Mm-hmm."

"Seni kardan kurtarmam ve ateşin yanında eritmem için bana ihtiyacın

vardı." "Mm-hmm," diyorum tekrar, egosunu besleyerek.

"Bana ve Hungry-Man ihtiyacın vardı."

, şimdi de dramatik davranıyor. İnkâr edercesine başımı sallıyorum ve gülümsememi kahve fincanımın içine saklıyorum.

Sandalyesinde geriye doğru sallanıyor ve boş olarak masaya bırakmadan önce kendi bardağından büyük bir yudum alıyor. "Evet," diyor kendi kendine, bir yandan da karnını okşuyor. "Şerifin yanında yaşamak güzel."

28

SONRA

HATTIE KÜÇÜK ELLERİYLE MİDE YAMASI YAPTI

"Şu hindiden biraz yemek için sabırsızlanıyorum" diye kıkırdadı.

Shauna kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yapmak zorunda kalacaksın," diye karşılık verdi. "Önce Justine'i arabadan çıkarmalıyız."

Şükran Günü her zaman en sevdiğim tatil olmuştur. Bana düşen meşe palamutlarını, folyoya sarılmış karamelleri, parıldayan gümüşleri ve beyaz keten masa örtüsü üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş krem porselenleri düşündürürdü. Annem mutfakta turta yaparken havayı ve ciğerlerimi dolduran un bulutlarını düşündürürdü.

Ama bu yıl farklıydı. Annem her zamanki ev sahibesi rolünü, bu sorumluluğu seve seve üstlenen nineme devretmişti. Yerlerin hazırlanmasına yardım etmek ya da turta hamurlarına çatalla bastırmak yerine, büyükannemlerin garaj yolunda arabanın arkasında oturup annemle babamın beni ve tekerlekli sandalyemi dar ön kapıdan geçirmenin en iyi yolunu tartışmalarını dinledim.

"Üzgünüm Justine," dedi Hattie, arabadan beni geride bırakmadan önce bana zayıf bir gülümseme verdi. "Koku beni çağırıyor!"

Shauna yüksek sesle, "Buradan hiçbir koku alamazsın, aptal," dedi ve bana doğru bakmadan Hattie'nin arkasında arabadan indi.

"Kokuyu hayal ediyorum ve beni çağırıyor!" Soğuk havayı yararak Hattie'nin sesini duydum.

Sonunda babam beni taşımanın daha kolay olacağına karar verdi. Annem bir elinde bir turtayı dengede tuttu ve tekerlekli sandalyeyi bagajdan

diğeri. "Çok fazla şımarmasan iyi olur James. Onu geri taşıyamazsın," diye şaka yaptı annem, tekerlekli sandalyeyi karda sürüklerken. Rüzgâr serindi ve babam beni ninemle babamın verandasına giden yoldaki kar tanelerinden korumaya çalışırken rüzgârın eteğimi savurduğunu hissettim. Kabarık kışlık ceketimin altında kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum ve bu, arabadan kapıya kadar olan yolculuğu olduğundan daha da uzun hissettiriyordu. Sonunda oraya vardığımızda, babam kapıyı açarken tereddütle bana baktı. Babam sıkıştırarak geçmek için elinden geleni yaparken kolum iki kez alüminyum perdeye çarptı.

İşlevsiz grubumuz nihayet içeri girdiğinde, en son bizim geldiğimizi görebiliyordum. Shauna ve Hattie çoktan olayların içine girmişlerdi ve tüm kuzenlerimin gözleri bana çevrilmişti. Eller havada durdu; ağızlar açık kaldı. İtaatkâr bir şekilde arkalarını dönmeden önce bariz ama tahmin edilebilir bir şok ve merakla beni incelediler.

Babam beni evin içine doğru götürürken başımı eğdim, çünkü koyacak başka yer yoktu. Nana annemin elindeki turtayı aldı ve annem tekerlekli sandalyeyi herkesin toplandığı oturma odasının çevresine yerleştirdi. Nana turtayı burnuna götürürken annemi mutfığa götürdü. "Çok fazla hindistan cevizi var, Iris."

Tekerlekli sandalyeme geri yerleştim ve birkaç dakika boyunca her şey beklediğim kadar normale yakındı. En küçük kuzenlerim yerde oynuyor, temel kartlarını pelüş halıya kazarak karttan kaleler inşa etmeye çalışıyorlardı. Ninem hindi yapmayı unuttuğundan ve bu yüzden hepimizin McDonald's yemek zorunda kalacağından bahsediyordu - bu yıl yeniden canlandırmaktan mutluluk duyduğu eski bir şakaydı. Gwenni Teyze ve Carole Teyze mutfak ve yemek odası arasında gidip gelerek bulaşıklarla meşgul oluyorlardı. Babam, babam ve amcalarım kanepede kendilerine ayrılmış yerlerde evlerinden daha rahat görünemezlerdi. Büyükanneimin köşede çıtırdayan ateşi ve arka plandaki Bears maçının sabit uğultusu, tanıdık bir rutinin müziği olarak hizmet .

Biraz rahatlamaya başladım. Belki de her şey girecekti.

Ama sonra, akşam yemeği için masaya oturmak üzereyken-"Justine, seni şuraya yerleştirdim." Nana, babamın odanın uzak köşesindeki büyük La-Z-Boy koltuğunu işaret .

"Ne?"

"Masaya kolayca sığamayacağınızı biliyorum, bu yüzden sizi buraya koyacağım."

Masadan yaklaşık yirmi beş adım ötedeki deri koltuğun koltuğuna birkaç eski püskü havlu yerleştirmişti. Soru sorarcasına ona baktım.

"Böylece koltuğu yırtmazsın," dedi sırtarak, bunu düşündüğü için gurur duyuyordu.

Kalbim sıkıştı. Gerçekten. Göğsümün boşluğundan düşüp önümdeki zemine sıçradığını hissettim. Yavaşça yuvarlanarak artık yıkılmış olan iskambil kağıtlarının yanında durdu, gevşek halı lifleri keçeleşmiş, kaslı kütleye yapıştı. Ve orada, aramızdaki boşlukta durdu.

Şaka yapıyor olabilir mi? Hattie masanın en ucundaki koltuğundan bana acıyan bir bakış gönderdi. Ama etrafa bakınca, Nana'nın önerisinden başka kimsenin rahatsız olmadığı anlaşılıyordu. İnanamadığımı hissettim. Kaderime boyun eğip koltuğa doğru ilerlemeye çalışırken gözyaşlarım alt kapaklarımdan taşı. Tekerlekli sandalye takıldı ve derin halıya saplandı. Annem bana yardım etmek için aceleyle yanıma geldi.

Gözyaşlarımı sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Kendim yapabilirim," dedim.

Ne kadar incindiğimi anlayabilir miydi? "Sanırım orada daha rahat edeceksin, tamam mı?" dedi, Nana'ya bakarak ve birden bunun onun önerisi olup olmadığını merak ettim. Ona ters ters baktım. *Et tu, Brute?*

Yolumu zorlamaya devam ettim. Sandalyeye yaklaştıkça, beni sevmesi gereken, beni kucaklaması gereken herkesten uzaklaştım. Eli ayağı tutan hainlerin geri kalanı yemek masasında toplandı ve yerlerini aldı. Aynı odadaydık ama farklı gezegenlerde de olabilirdik. Öfkeli ve aşağılanmış gözyaşlarım kucağıma dökülürken kendimi ninemin eski püskü havlularının üzerine bıraktım. Öfkemi, çaresizliğimi saklayamıyordum. Kendimi onlara doğru bakmaya zorlayamıyordum ve kimsenin bana bakmasını istemiyordum. Ortadan kaybolmak istedim.

"Merak etme Justine," diye büyükannem masaya tabakları dağıtmaya başlarken. "Her şeyi sana getireceğim."

Ve yaptı da. Hindi, dolma ve mısır ekmeği suflesi ile dolu bir tabağı sadece benim için getirdi.

Ama tadı Őukran Günü gibi değildi. Tadı keder gibiydi. 29

NOAH benim için yolcu kapısını açıyor.

Bir düzine kadar kuru kütüğu bir file torbaya koyup polis arabasının arkasına yüklemekten önce, "Henüz görevde değilim," diyor.

Ben içeri giriyorum, o da arabanın etrafında dolaşıyor, küreğimi bagaja atıyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. Yavaşça, yavaşça, yavaşça, Noah garaj yolundan çıkıp caddeye doğru geri geri gidiyor. Belli ki birden fazla kez sürülmüş olmasına rağmen, kar hala derin ve ağır ve lastiklerinin altında çıtırdıyor. Dallardan kopan pürüzlü kar parçaları kırık dişler gibi ön cama düşüyor.

Aramızdaki deri parçasına bakıyorum ve bir tür kimlik rozetinin orada durduğunu görüyorum, Noah'nın geniş gülümsemesi sert plastik üzerinde uzanıyor. Fotoğrafin altında NOAH EISENHOWER HARMON ve doğum tarihi yazıyor. Kafamda hesaplıyorum. Yirmi beş yaşımda.

"Göbek adın Eisenhower mı?" diye sordum.

Noah'nın başı bana doğru dönüyor. Gözleri etrafta gezinip rozete takılıyor ve onu olabildiğince hızlı bir şekilde gevşek kâğıtların altına karıştırıyor.

"Ah, bu gizli polis bilgisi, bayan." "Mm-hmm.

Tamam." Ona takılıyorum.

"Ne?" diyor savunmacı bir tavırla, gözleri yine yola dikilmiş. Çok ağırdan alıyor Çok yavaş. Karda nasıl araba kullanılacağını bilmiyor mu? "Bu başkanlık!"

Gülüyorum. "Evet. Kesinlikle." Başımı sallayarak onaylıyormuş gibi yapıyorum. Sonra onunla barışıyorum. "O kadar da kötü değil."

Noah beni görmezden geliyor. Tamamen yola odaklanmış bir şekilde önüne bakıyor.

"Jonathan'ınki Garfield," diye öksürerek kardeşini de otobüsün altına attı.

Noah, araba yolunun etrafındaki diğer alanlardan ayırt edilemediği evime doğru . "Bıraktığın için teşekkürler," diyorum, dışarı fırlayıp el sallamaya . Ama o arabayı yolun kenarına park ediyor, bagajdan küreği alıyor ve bahçemden ön kapıya doğru dar bir koridor kazmaya başlıyor. Elimde odun torbasıyla arkasından gidiyorum.

Ön kapıma vardığımızda Noah, "Umarım bugün elektriği tekrar açarlar," diyor.

"Evet, ama iyi olacağım," diye cevap veriyorum.

"Bu sana bütün gün yeter," diyor odunları göstererek, "akşam eve geldiğimde biraz daha getiririm."

"değilsin," diyorum. "Ben iyi olacağım. Gerçekten."

"Belki mum ışığında bir akşam yemeği daha yiyebiliriz. Tavuklu erişte düşünüyorum..." Eldivenli eliyle çenesini ovuşturuyor, ağzının kenarları yukarı doğru kalkıyor.

"Teşekkür , ama bu-"

"İyi mi?" diye sözümü kesiyor. "Elisabeth, iyi olacağını biliyorum," diyor içtenlikle. Elini hızlı bir vedayla kaldırıyor ve merdivenlerden aşağı doğru geri geri yürüyor. Sonra arkasını dönüyor ve yeni kürekle kazınmış karda büyük, ağır ayak izleri bırakıyor. Arabasına doğru yolu yarılادığında, sabahın ayazında "Yine de geliyorum," diye bağıyor.

30

SONRA

BOĞULMA GARIP BİR KELİME. İki tane var.

Birbirinin tam zıttı olan anlamlar. Birincisi bir şeyden (genellikle havadan) mahrum bırakılmak, ikincisi ise bir şey tarafından baskı altına alınmaktır.

Tip 1-yoksunluk: Bu tür boğulmalarda kişi "Nefes alamıyorum!" der. Paniğe kapılmışlardır. Belki de acımasızca gıdıklanıyorlar ve nefes alamıyorlar. Belki de bir buzdolabında ya da küçük bir odada kilitli kalmışlardır. Bir eksiklik var - ihtiyaç duydukları bir şey var ve ona erişimleri yok.

Tip 2-baskı: Bu tür boğulmalarda kişi "Nefes alamıyorum!" diye bağırır. Belki yanlışlıkla bir avuç sim emmişlerdir ve . Belki de bir hayvanat bahçesindeyler ve keçi ahırının içindeki pis koku baş edilemeyecek kadar fazladır. Burada söz konusu olan, tehlikeli bir şeyin fazlalığıdır.

Tip 1 boğulma tamamen iyi bir şeyin yokluğuyla ilgiliyken, tip 2 boğulma kötü bir şeyin bolluğuyla ilgilidir. İyi ve kötü.

Olumlu ve olumsuz. Doğru ve yanlış. Bu ince bir ayırım değil. Bu Newton'un üçüncü oksimoronik tanımlar yasasıdır ve aslında her şey bilime dayanır.

Geceleri yatağında uzanmış, buğday rengi tavana bakarken elim ayağım titriyordu. Zihnim ve bedenim, kurtulamadığım bir nesneyi sürekli reddetme durumundaydı. Vücudumda bir şey vardı ve

oraya aitti. Vahşiydi! Kelimenin tam anlamıyla *kemiklerime* işlemişti! Ondan kaçamazdım; onu çekip . Kızığa oturtulmuştum. Demir bir ciğerin içindeydim. *Çıkarın beni, çıkarın beni, çıkarın beni! Çıkar onu, çıkar onu, çıkar onu!*

Açıkça, tip 2, baskı.

Ama ve ona eşlik eden acıdan ayrı olarak -kör edici, zihni uyuşturan, dayanılmaz acıdan daha kötüsü- geride bıraktığı boşluktu. Panik yatıştığında, ağrı kesiciler etkisini gösterdiğinde, Valium her şeyi ağır çekim bir rüya sekansına , buğday renkli odayı bir boşluk doldurdu. Hiçlikten yankılanan bir yankı. Bir zamanlar sesin olduğu yerde bir boşluk vardı. Ve bir şekilde

Bu boşluk, onu daha önce doldurabilecek her şeyden daha büyük ve daha önemli hale . Örnek olarak, tip 1, yoksunluk.

Küçük çalışma odam bir oubliette'e dönüşmüştü -koyulacak bir yer- ve kurtarılmak mı yoksa unutulmak mı istediğimden emin değildim.

Doktor değildim ama teşhis edilmemiş bir Karışık Tip Boğulma vakası yaşadığımdan oldukça emindim.

31

Evimin içindeki şey bıraktığım gibi duruyor. Kanepenin üzerine gelişigüzel serilmiş battaniyeler, arka kapının yanındaki yumuşamış ahşabı başlayan küçük su birikintisi. Ama bunlarla ilgilenmeden önce, terk edilmiş mekânın en korkunç kalıntısıyla, dondurucu soğukla ilgilenmem gerekiyor.

Bir gece önce tek başına ölmeye terk ettiğim ateş artık sadece cereyanlı, tozlu bir delik. Ocağı temizliyorum, elimden geldiğince kül çıkarıyorum ve ızgarayı yerleştiriyorum. Nuh'un bana verdiği torbadan üç kütük çıkarıp üst üste diziyorum. Ekstra çıra için kütüklerin arasına gazete şeritleri ekliyorum. Kacey'nin şöminenin üzerindeki kutusundaki kibritleri kullanıyorum ve çok geçmeden gurur duyduğum, sağlam, yakıcı bir alev oluşturmuş oluyorum.

Ateşin yanında oturuyorum ve vücudumun ısıyı emmesine izin veriyorum. Her bir molekül diğerinin içinde eriyerek fark edilmeden gerçekleşiyor, ama çok geçmeden boğucu bir sıcaklığa ulaşıyorum ve ateşten uzaklaşıyorum. Defterimi çekmecesinden çıkarıyorum, alevlerden biraz daha uzağa oturuyorum ve yer imini en son bıraktığım sayfayı açıyorum.

Kağıdın alt kısmına kıvrımlardan, kıvrımlardan, kalplerden ve yıldızlardan oluşan karmaşık bir desen karalamaya başlıyorum. Noah'ın ne zaman döneceğini merak ediyorum. Gömleğinin kollarını nasıl kıvrıldığını, nazlı bir şekilde dirseğinin yaklaşık iki santim altında bıraktığını düşünüyorum. Gülümsediğinde ağzının nasıl kıvrıldığını düşünüyorum, köşelerde iki küçük parantez oluşuyor sanki özel bir şeyi kapsıyorlarmış gibi - konudan sapmak için değil, vurgulamak için. Ve

Sonra kendimi yakalıyorum. Ne yapıyorum ben böyle? Gerçekten şerifle ilgili hayaller kurmaya mı başlayacaktım? Yok artık.

Buna hemen bir son vermeliyim. Buraya romantizm bulmaya gelmedim.

Buradayım çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım var. Çünkü insanların bana çok yaklaşmasına izin veremem. Çünkü insanların gerçekte kim olduğumu bilmelerine izin veremem. Gerçekte *ne* olduğumu bilmelerine. Neyim olduğunu.

Kendimi güvende hissedebilmemin tek yolu bu.

Ve haklı olduğumu biliyorum. Noah'ın sözlerini düşünüyorum, daha önce de beni inciten sözler. *Sen iyi çıktın.*

Onları tekrar düşünmek bile ellerimi titretiyor. Ve acı, bir yaz günündeki ince bir ter tabakası gibi yüzeye sızıyor.

İyi olmadığımı söylüyorlar. Bir sorun var, diyorlar. Bir sorun var, bir sorun var, bir sorun var, bende bir sorun var.

Noah'la aramızdaki şeyin daha fazla ilerlemesine izin veremem. Vahim bir durumdaydım. Yani, donarak ölebilirdim! Yardıma ihtiyacım vardı ve o da bana yardım etti. Hepsi bu. Hepsi bu. Hepsi bu kadar. Hikayenin sonu.

Artık her şey yolunda. Artık ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Kimseye ihtiyacım yok.

Defteri çekmeceye geri koyuyorum, kalemi de düzgünce üstüne yerleştiriyorum. Merdivenlerden cesurca çıkıyorum, attığım her adımda sıcaklık düşüyor. Banyomda suyu açıyorum, kadranı sıcak tarafa çevirme zahmetine bile girmiyorum. Uzanıp duş başlığını ayarlıyorum, soğuk, sert metal parmak uçlarıma batıyor.

Ve bir şey - bayat ve kokuşmuş bir şey - duyularıma sızıyor. Endişe verici, bir gaz kokusu gibi. Kenarları bulanık, eski bir plak gibi yapışkan. Statik, yapışkan, sızan. Ve sonra kayboluyor.

Yeni patlamış mısır kokusu burun deliklerimi gıdıklıyordu. Annem mutfakta kız arkadaşlarıyla kâğıt oynuyordu. Gümüş bilezikleri bileklerinde hafifçe şingirdayan, masanın ortasındaki çikolatalı trüf tabağına dikkat çekmeden bakan ama asla uzanıp bir tane almaya cesaret edemeyen kadınlar. Her hafta oynuyorlardı -yıllardır oynuyorlardı- ama ben hastaneden eve döndüğümde beri annem ilk kez oynuyordu.

Mutfağın bitişiğindeki çalışma odamda oturmuş, önümdeki kitaba hiç odaklanmamış, bacağım zonkladığı ve tuvalete gitmem gerektiği için çırpınıyordum. Kalkmak için annemin yardımına ihtiyacım vardı ama onu rahatsız istemedim. Kadınların sohbet edip güлüştüklerini, kocaları, anne babaları, komşuları hakkında gevezelik ettiklerini duyabiliyordum. Ama arada bir gerçekten sessizleşiyorlardı ve o zaman benim hakkında konuştuklarını anlıyordum.

Ama onu rahatsız etmek istemedim. Çünkü bu noktada, sinirlenmeye başladığını söyleyebilirdim. Durumum ona zarar veriyordu. *Ben* de zarar görüyordum. Ve sorun olmak istemedim. Bana bir sorunmuşum gibi bakmasını istemedim.

Çünkü bazen bana sorun benmişim gibi bakıyordu, sanki rugan ayakkabısındaki çakıl taşıymışım gibi.

Bir noktada, yaklaşık bir saat çaldıktan sonra, daha fazla dayanamadım. Kitabımı kenara fırlattım.

"Anne," diye seslendim sonunda, utanarak. "Tuvaleti kullanmam lazım."

Çalışma odasına geldi ve kalkmama yardım etti. "Rahatsız ettiğim için

özür dilerim." "Önemli değil." Ve sonra: "Ne okuyorsun?"

"Bir oyun. Bayan Conti benim için

gönderdi." "Sınıf için mi?" Annem

sordu.

"Hayır. Sadece hoşuma ."

Annem yürüteçle bana yardım etti ve mutfağın önünden geçerken arkadaşlarından biri mırıldandı: "Banyoda yardıma mı ihtiyacı var? Yani, oraya kaç kişi sığabilir ki!" Sırıttı ve diğer kadınlara döndü, hepsinin zekâsına gülmesini bekliyordu.

Annem nefesinin altından "Devam et," dedi ve hızımı artırmaya çalıştı. Kalbim acıyordu. Bu beni tüm hayatım boyunca tanıyan bir kadındı.

Neden bu kadar kaba olsun ki?

Banyoya girdiğimizde annem kapıyı arkamızdan kapattı. Kızgın olduğu belliydi, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir şey söylemek ister gibi gözlerimin içine baktı. Ama bana sırtını döndü ve hiçbir şey söylemedi. Benim için ayağa kalkmadı; beni teselli etmedi; sadece bakışlarını benden kaçırdı.

Aşağılanmışlık üzerime çöktü ve annemden kapıdan çıkmasını istedim.

Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. Hepsini kendim yapabilirdim. Yapabilirdim.

Tereddütle çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Lavabonun başında öylece durdum, gözyaşlarım çenemden süzülüp suya karışırken dönüp durdular ve sonunda tatlı kaçıışlarını kanalizasyonda buldular. Orada durup kendimi bu rezaletten ve utançtan arındırmaya çalıştım. Yıkandım, yıkandım ve yıkandım.

.

Bayanlar gittikten kısa bir süre sonra, Hattie'yi mutfakta kalan yiyecekleri aramaya gönderdim. İki küçük kase patlamış mısırla çalışma odasına döndü.

ve üstüne birkaç çikolata yığılmıştı. "Neredeyse hiçbir şeye dokunmadılar," dedi komplocu bir göz kırpmayla ve kendi ganimetiyle uzaklaşmaya başladı.

"Shauna nerede?" seslendim.

"Ev ödevi."

"Ya annem?" Nereye kaybolduğundan emin değildim.

"Mutfakta ağlıyor."

Oh. Tabii ki öyleydi. Kendi utancımla o kadar meşguldüm ki, onunkini düşünmek için durmamıştım. Her şeyi daha kabul edilebilir kılmak için onlara ne söylemiş olmalıydı? Beni daha az korkunç göstermek için onlara ne söylemiş olmalıydı? Şüphesiz bu utanç ona acı veriyordu. İkilemimizin ayrıntılarına tanık olmanın utancı. Böylesine zarar görmüş bir kıza sahip olmanın utancı. Ya da belki utanmanın utancı.

O zaman ben de ağlamaya başladım.

"Sana Tylenol ya da başka bir şey getirmemi ister misin?" Hattie sordu. "Bu bir baş ağrısı değil!" Neredeyse ona bağıracaktım.

"Özür dilerim," dedi usulca, arkasını dönmeden önce. "Anlamamıştım." Ben de anlamadım, Hattie.

Ben de öyle.

Ve suçluluk duygusu kısa sürede taşınması çok ağır bir şey haline

geldi. 33

Hayatımda aldığım en hızlı duşta titriyorum. Sonra üzerime kalın giysiler giyip soğuğa ve rüzgara meydan okuyarak evin dışını biraz kürekle temizliyorum. Islak kütüklerin bir kısmını kurumaları umuduyla evin arkasından öndeki pergolaya taşıyorum.

Noah öğleden sonra fazladan yakacak odun ve birkaç poşet yiyeceklerle geri döndü. Kısa bir süre onu içeri almamayı düşündüm ama kabalık etmek istemedim.

Ayrıca, yemeği var. Sinirlenecek bir şey yok. O sadece benim komşum.

O sadece şerif. Her şeyi çok profesyonelce tutabilirim.

"Çok heyecanlanmayın ama sevdiğiniz bolca getirdim, birkaç temel malzemeye birlikte." Torbadan altı kutu çorba çıkardı.

Kutulardan birini kaldırıp etiketini okudum. "Biliyor musun, bu Hungry- Man bile değil. Bu Campbell's."

"Bu Hungry-Man. Aç adamlar bunu yer," diyor biraz Neandertal bir ifadeyle.

"Bu etiketin hiçbir yerinde Hungry-Man yazmıyor. Yanlış ürün hakkında bir mektup göndereceksin. Yanlış şirkete. Hungry-Man güveç yapıyor mu ki?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve poşetleri boşaltmaya devam ediyor. Bir somun ekmek, fıstık ezmesi, bir demet muz, bir kutu hazır yulaf ezmesi ve hazır kahve var.

"Bütün bunları nereden buldun?" diye sordum.

"Dükkânların hepsi sizin gibi sıradan insanlar için hâlâ kapalı, ancak kasabadaki bazı yaşlı sakinlere teslimat yapmak için içeri girebildim."

Ağzım açık kaldı. Bay Ito'yu düşünüyorum. Umarım o iyidir.

"Merak etme," diyor aklımdan geçenleri okuyarak. "ne varsa getirdim sadece." Son çantanın dibini karıştırıyor ve kaşlarını oynatıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Noah bir paket büyük boy şekerleme çıkardı. "Bu fazladan mıydı?" Ben de öyle dedim. "Görünüşe göre şu anda çok revaçtalar."

"Bu konuda yanılırsınız," diyor. "Takma dişler ve şekerlemeler birbirine karışmaz."

Gülüyorum ve Noah yeni malzemeleri kaldırmama yardım ediyor.

Birleştirdiğimiz malzemelerle fıstık ezmeli ve reğelli sandviğler yapıp ateşin önünde yiyoruz. Güneş oturma odasının penceresinin dışında, uzaktaki pırıl pırıl beyaz manzaranın üzerinde batmaya başlıyor.

Noah ayağa kalkıyor ve odanın etrafına serpiştirilmiş mumları yakıyor. "Burası çok temiz," diyor. Benim boş duvarlarıma baktığını fark ediyorum, onunkilere kıyasla boş ve gösterişsiz.

Onun benim yerimde olmasından hoşlanmamalıyım. Ama garip bir şekilde, o kadar da kötü değil.

"Biraz titizsin, değil mi?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Yok bir şey." Noah sehpanın üzerinde duran ciltsiz kitabımı aldı. Ön kapağını açtı.

"Bu nedir?" diye soruyor.

"Oh, şey, bu inanılmaz yeni bir icat. Sanırım ona kitap diyorlar," diye cevap veriyorum, teknik olarak bir oyun olsa da.

"Açıklama için teşekkürler." Bana kızgın bir bakış atıyor, ama gözlerinde kızgınlığımı sevimli bulduğunu söyleyen bir şey var. Bunu mümkün olduğunca çabuk yok etmeliyim.

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Adı *Doktor Faustus'un Yaşamının ve Ölümünün Trajik Tarihi*. Biliyor musun?" Ona soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor. "Shakespeare mi?"

"Hayır," diyorum, daha fazla ayrıntıya girmeden.

"Ve..." Devam etmemi işaret ediyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor.

"Ve..." diyorum, bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışarak. "Faust pazarlığı diye bir şey duydun mu hiç?"

Noah omuzlarını silkiyor.

"Dr. Faustus adında bir adam hakkında. O bir bilgin, bir bilim adamı ama sıkılmış. Kendini her şeyin üstünde hissediyor, sanki her şeyi öğrenmiş ve her şeyde ustalaşmış gibi. Bu yüzden mistisizme yönelir, bir tanrı gibi olmayı umar. Ama sonra şeytan ortaya çıkar ve ona bir anlaşma teklif eder."

"Hmm." Noah duraksıyor, düşünüyor. "Şeytanla anlaşma yapmakla mı ilgili?"

"Şey," diyorum parmaklarımı ileri geri hareket ettirerek. "Hem evet hem hayır. Olay örgüsü bu -Faustus güvenmemesi gereken birine güveniyor- ama hikâye aslında çok daha fazlası hakkında. Kader hakkında. Ve aldatma. Ve acı çekmekle."

Ekliyorum.

"Kader mi?"

"Evet, tüm hayatınızın sizin için önceden planlanmış olduğu fikri. Gerçekten de özgür iradeniz yok - öyle olduğunu düşünüseniz bile. Bu, seçim yanılsamasıyla ilgili."

"Peki kaç kez okudun?" Noah soruyor.

Gözlerim tereddütle onunkilerle buluşuyor. "O kadar şeffaf mıyım?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Hayır," diyor kıkırdayarak. "Ama elimde parçalanacakmış gibi görünüyor. Kapağını zar zor okuyabiliyorum." Yıpranan ceketini karıştırıyor ve tekrar masanın üzerine bırakıyor. "Yine de kulağa ilginç geliyor. Günah işlemek kaderimizde mi var, yoksa bunu biz mi seçiyoruz?"

"Doğru," diyorum.

"Acı çekmek kaderimiz mi yoksa bunu da biz mi seçiyoruz?" diye düşünüyor.

"Bir başka mükemmel soru."

Noah çenesini kitaba doğru çeviriyor. "Neden bu kadar çok seviyorsun? Tekrar tekrar okumak için yani."

Cevabımı düşünüyorum. Gerçekten kişisel hissettiriyor, ama sanırım ona biraz verebilirim. Sonuçta sadece bir kitaptan bahsediyoruz. Ve tüm bunlardan sonra

Yıllar sonra, sanırım bana bunu soran ilk kişi o oldu. "Kaç kez okursam okuyayım, kötü adamın kim olduğunu bilmiyorum - şeytan, Dr.

Faustus, ikisi de değil ya da ikisi de. Hikayenin en sevdiğim yanı, kimin suçlu olduğunu gerçekten bilmemeniz. Her okuduğumda fikrim değişiyor."

"İlginç," diyor bacak bacak üstüne atıp takma sakalını bir noktaya masaj yaparak. Sonra düşünceli bir tavırla başını eğiyor ve çenesini dik parmaklarının üzerine koyuyor. "Hangisi daha kötü?" diye soruyor, bizden önceki evren için tasarlanmış soru. "Başkalı tarafından kandırılmak mı yoksa kendimiz tarafından kandırılmak mı?"

34

SONRA

Gecenin bir yarısı uyandığımı söylemek yanlış olur. Gerçek şu

ki hiç uyumamıştım.

Annem her gece yaptığı gibi iğne yerlerimi temizlemeyi ve süngerleri değiştirmeyi bitirmişti. Hemşireler bana zaman geçtikçe iğne yerlerinin daha az kanayacağını ve süngerlerin cildime bu kadar kötü yapışmayacağını söylemişlerdi. Ama aylar geçmişti ve bu henüz gerçekleşmemişti. Her gün tıkaçları çevirmeye devam ettikçe, hareket eden iğneler yaraları cildin iyileşebileceğinden daha hızlı gerdi ve arkalarında açık, sızan yaralar bıraktı.

Bana önceden ilaç vermesine rağmen, henüz beni gözyaşları içinde bırakmayan bir temizlik . Aslında fizyolojik olarak gözbebeklerimin bu noktada gözyaşlarının tükenmemiş olması açıklanamazdı. Yine de annem için yavaş yavaş gidip nazik olmaya çalışmanın mı yoksa mümkün olduğunca çabuk bitirmek için acele etmenin mi daha iyi olduğundan emin değildim. Sanırım aradaki farkı pek fark etmemiştim; hızlı ya da yavaş, acı acıdır.

Tanrı beni cezalandırıyor. Bunların hepsi büyük bir hata. Burada olmamam gerekiyordu.

Saatler sonra pastel kalpli yorganımın altında hareketsiz yatarken kendime bunu söyledim. Annemin, battaniyenin ağırlığı ayak başparmağıma değmesin diye ayağımın üzerine kurduğu çadır çökmüştü ve battaniye artık bir bowling topu gibiydi. Bu beni kızdırdı.

-Bu gülünç küçük kız yorganının dayanılmaz hafifliği beni ezebilir ve gözyaşlarına boğabilirdi.

Ancak ayak parmağımdaki battaniyenin ağırlığından daha da kötüsü bar dediğimiz bir şeydi. Bacağımdaki destek, biri alt bacağımda diğeri üst bacağımda olmak üzere iki ayrı destek olarak tanımlanabilirdi ve bükülmesine izin veren iki menteşe ile dizden bağlanmıştı. Geceleri, Dr. S'nin kesin emirleri altında, annem bir anahtar ve cıvatalar kullanarak yaklaşık altı inç uzunluğundaki metal bir çubuğu korsenin üst kısmının altından alt kısmının üst kısmına tutturur ve esasen dizimi yerine kilitlerdi.

Bunu en başından beri yapıyordu. Dr. S. bunun kaslarımın gerilmesini ve bacağımla tam olarak düzeltemememi önlemek için olduğunu söylemişti.

Bunun barbarca olduğunu söylemiştim.

Annem çubuğu taktığında, artık kırıdayacak yer kalmamıştı. Ve onun kızgınlığı ile benimki arasında bir köprü gördü.

Bu yüzden uyanık yattım, yardım çağırmayı reddettim, hayal kırıklığı ve çaresizlikten gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Battaniyenin alaycı ağırlığını düşündüm. İçinde bulunduğum durumun varoluşsal ağırlığını düşündüm.

Neden ben? Bunu hak etmek için ne yaptım? Bu ıstırap daha ne kadar sürecek? Tanrı beni cezalandırıyor.

Bunların hepsi büyük bir hata.

Aslında burada olmamam gerekiyor.

SONRA

Köşedeki o şişmiş GORİLLA'nın eli hareket etti.

Saçmalama.

Tamam. Hayır, bekle. Hareket etti. Sadece hareket etti. Bana biraz el salladı.

İç çek. Tamam. Peki, bu konuda ne yapmak istiyorsun?

Annemi çağırmalıyım.

Ve ona tam olarak ne söyleyeceğim? Gorilin kendi kendine hareket ettiğini mi? Senin deli olduğunu düşünecek.

Hayır, yapmayacak.

Gecenin bir yarısı onu uyandırıp peluş bir hayvanın kendi kendine hareket ettiğini mi söyleyeceksin?

Evet.

Yapma bunu.

Neden olmasın?

Senin deli olduğunu düşünecek ve doktorlara söyleyecek. O zaman iki sorununuz olacak.

Oh. Tamam. Haklısın. Peki ne yapmalıyım?

Goril hakkında mı?

Evet.

Bilmiyorum. El sallla.

"ARAMAK İSTEDİĞİN BİRİ VAR MI?" Noah akşam sorar.

Rüzgâr yeniden şiddetlendi ve ev her esintide gıcırdayıp inliyor. "Ne demek istiyorsun?" Ateşin önünde oturmuş, Nuh'un bahçeden getirdiği çubukların üzerinde lokum kızartıyoruz.

"Telefonlar birkaç gündür çalışmıyor. İyi olduğunu bildirmek istediğin biri var mı? Sizi polis telsizimle bağlayabilirim, normal telefon hatları üzerinden çalışmıyor."

"Oh." Kacey'yi tekrar dinlemek için telesekreterimi aramayı düşünüyorum ama Noah'nın önünde bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. "Sanırım böyle iyiyim," diyorum başımı sallayarak. "Gerçekten aramam gereken kimse yok."

"Evet," diyor başını sallayarak ve marshmallow'larını alevlerden uzaklaştırarak pişme derecelerini kontrol ediyor. Mükemmel bir orta kahverengi olmuşlar.

"Ben, ah, bunu bir şekilde anladım."

Tuhaf olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum ve birden kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum. "Ben münzevi falan değilim," diyorum savunmacı bir tavırla, marshmallowlarımı ateşin üzerinde biraz daha tutarak. Onları iyi pişmiş seviyorum.

"Tamam," diye yanıtlıyor, sanki bunu söylemek çok normal bir şeymiş gibi. "Ve katılıyorum. Bir münzevi olamayacak kadar tatlısın."

Yanağımın içini çiğniyorum. Kaba olmak istemiyorum, Noah benim için elinden geleni yaptı. Ama neden böyle olduğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

olduğum gibi. Neden böyle açıklamak zorunda kalmamak için gerçekten çok çalıştım. Çok basit bir şekilde "Ben iyi bir insan değilim" diyorum.

Noah marshmallow çubuğuyla havada donakaldı. "Ne?" "Ben

iyi değilim," diyorum. "İyi biri değilim. Çok fazla arkadaşım

yok."

Noah birkaç dakika sessiz kalıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, muhtemelen söylediklerimi düşünüyor. "Anlıyorum," diyor.

Daha fazlasını söylememi beklediğini biliyorum ama yapamıyorum, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

"Ailem ilk öldüğünde. Bir süre kendimde değildim." Çubuğu ağzına götürüyor ve içine iki şekerleme atıyor. Sonra dudaklarını büzerek yavaşça çıkarıyor - neredeyse tamamen temiz. Noah dizime dayadığım elimi tutuyor ve biraz sıkıyor. "Anladım."

Elimi geri çekiyorum. *Hayır, .*

"Bir diğer şey de bu, insanların bana dokunmasından gerçekten hoşlanmıyorum." Şimdi hepsini söylesem iyi olacak. "Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok," diyor Noah.

"Hayır mı? Sence de tuhaf değil mi? Hakarete uğramış gibi hissetmiyor musun?"

"Olmalı mıyım?"

"Çoğu insan öyle," diyorum.

Noah omuz silkiyor. "Bu onları ilgilendirmez, değil mi? Yani, karnıma yumruk atılmasından hoşlanmam. Ve ne zaman biri karnıma yumruk atmaya çalışsa, 'Hey, dostum, bak. Karnıma yumruk yemek istemiyorum, tamam mı?' derim ve genellikle insanlar bunu anlayışla karşılar.

Gerçi arada sırada, sert bir adam suratıma dikleniyor ve açıkça yapmamasını söylememe rağmen karnıma yumruk atmaya çalışıyor ve sonra bilirsiniz, Kötü Noah ortaya çıkıyor. Ama çoğunlukla önemli bir şey değil.

Karnıma yumruk yemek istemediğim için etrafta dolaşıp özür dilemiyorum."

İnsanların bana dokunduğunu bildiğini merak ediyorum - çoğu zaman karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ani bir darbe. Derin, titreşimli bir saldırı.

Noah'nın saçmalıklarının alaycı mı yoksa tatlı mı olduğunu anlayamıyorum, ama bir şey bana her ikisini de düşündürüyor. Yumuşak gözlerle bana bakıyor. I

ne yaptığını biliyor. Bu da bana onun iyi bir adam olabileceğini düşündürüyor.

Çünkü Noah hava atacak birine benzemiyor. Bazen söylediği sınırdaki kibirli şeylere rağmen, aslında kibirli biri gibi . Bana sürekli ne kadar etkileyici olduğunu söylemesine rağmen, beni etkilemeye çalışmıyor.

"bitti mi?" diye sordum.

"Ne? Bana karnına yumruk yemekten hoşlandığını mı söylüyorsun?" "Noah..."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. "Vay canına, o kadar katmanın altında karın kasların olmalı. Çok fazla mekik falan mı çekiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve şüpheyle başımı

sallıyorum. "O zaman doğal olarak zor,

sanırım."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Ona beni yanlış anladığını söylemek istemiyorum. Ben sert değilim. Güçlü değilim. Nefesim sürekli kesiliyor ve sürekli nefes nefese kalıyorum.

"Üzülme," diyor tekrar. "Sorun değil. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yapman sorun değil," diyor Noah birdenbire, her hecesinde şefkatle.

Ama bu bana çok fazla hayırseverlik gibi geliyor. Gözlerimi kucağımda tutuyorum.

"Bak," dedim. "Ben iyiyim. Yalnız değilim. Bu benim seçimim." Sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi.

"Kendini açıklamana gerek yok, Elisabeth. Ve kendini savunmana gerek yok. Burada tek başına olmanın sebebi her neyse-

Dipnot, çok Thoreau'cusun bu arada," diyor ve kaşlarını birleştirmeden önce duraklıyor, "ve ayrıca çok Unabomber'cısın. Hmm." Düşünceli bir şekilde alnını kırıştırıyor. "Her neyse..." Gülümsemesini sırtıyor. "Sana sadece bana cevap vermek zorunda olmadığını söylüyorum. Ya da herhangi birine. Hayatta hepimiz dolambaçlı yollara saparız. "Kesilen dal, dümdüz büyüyebilirdi. "

Başımı kaldırdım. "Az önce *Faustus*'tan alıntı mı

yaptın?" Noah omuz silkiyor.

"Okumuşsun!" Resmen etkilendim. "Etkilendim." Noah yine omuz

silkiyor. "Etkilendim."

Homurdanıyorum. "Tamam, Eisenhower." Ama sonra alıntıyı düşündüm. Oyunun en sonundan hatırlıyorum. Zihnimde birçok kez evirip çevirdiğim bir replik. "Dur bir dakika. Cehenneme gittiğimi mi ima ediyorsun?"

Noah güler. "Tam tersine. Dediğim gibi, hepimiz yoldan çıkıyoruz.

Herkesin var. İstedğin zaman tekrar binebilirsin. Şeytanların sizi kıyametinize sürükleme tehdidi olmasa bile."

Dr. Faustus'tan bahsederken, "Ama yoluna devam edemedi," diyorum.

"Hayır, ama ," diyor Noah. "Yani, her şey bununla ilgili, değil mi? Sadece cesaret ister."

Burada kitaptan mı bahsediyoruz?

Noah istenmeyen tavsiyelerde bulunacak bir tipe benzemiyor ve ben de kesinlikle tavsiyeleri kabul edecek bir tip değilim. Ama yine de onu gerçekten tanımıyorum, bu yüzden görmezden geldim. "Bu her zaman doğru değildir. Bazen cesurca olan şey dolambaçlı yoldan gitmektir. Bazen yapabileceğiniz en iyi şey, bindiğiniz yolculuktan inmek ve ne bileyim, beyninizin yeniden ayarlanmasını beklemektir.

İnsanlar genellikle en kolayı olduğu için yollarına *devam* ederler, çünkü Cesaret."

Rüzgâr içeri girmek için can atıyormuş gibi camları tıkırdatıyor ve ikimiz de gürültüye doğru dönüyoruz.

"Cesaretin yok mu?" Noah tekrar gözlerimle buluşarak soruyor.

"Evet," diyorum, tereddüt etmeden, kendimi şaşırtarak. Tekrar ateşe dönüyorum. "Ben bir korkağım."

"Sen nasıl korkaksın?" Noah sorar.

"Şeytanlarımla yüzleşmek yerine onlardan kaçtım." En son ne zaman birine karşı bu kadar dürüst olduğumu hatırlamıyorum. Ve Noah aslında bir yabancı.

"Eğer kaçacaksan, bana öyle geliyor ki iblisler kaçmak için oldukça iyi bir şey. Dedğin gibi, bazen bu cesur bir seçimdir."

Şimdi emin değilim. "Evet, ama arkamda iyi birini bıraktım. Aslında harika birini."

"Ve şimdi yalnızsın," diyor anlıyormuş gibi başını sallayarak. Anlamadığını biliyorum. Anlayamaz. Ama anladığına inanmasına izin veriyorum. "Sen iyi olmayan, hoş olmayan, yalnız olmayan ama yapayalnız bir korkaksın," diye alay ediyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Şaka yapıyorsun ama bu doğru."

"Huh," diyor. "Ya da belki de... kendini kandırıyorsun?"

Sinirle küçük bir of çektim. "Zekice."

Noah cevap vermiyor ama geniş bir gülümseme yayıyor.

"Sen de yalnızsın," diyorum. Bakalım bundan hoşlanacak mı?

Noah başını sallıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yalnız değilim. Ama bazen yalnızım."

Başımı sallıyorum ve takırdayan camlar sakinleşiyor. Ailesini düşünüyor olmalı ve ben birden Jonathan'a minnettar oldum. Ve uzun zamandır ilk kez kendimi, benim de böyle birine sahip olmayı dilerken buluyorum. Küçük bir şey hissediyorum

Hattie'yi düşündükçe içim acıyor, sonra Kacey aklıma geldikçe daha da büyük bir acı. Ve sonra kendimi keşke hiç dilemeseydim derken buluyorum.

"Belki de ikisi birden," diyor Noah. "Belki de kalmak için cesaret, gitmek için de cesaret gerekiyordur."

Ben de ona katılıyorum. "Belki ikisi de."

Bir süre sonra rüzgâr yoruluyor ve marshmallow torbası boşalıyor. Ona dönüp, "Bana Kötü Nuh'u anlatsana." diyorum.

37

SONRA

"SORU OYNAMAK İSTER MISIN?" Kacey yatağımın

kenarına oturup ayaklarını benimkilerin yanına uzatarak

sordu.

Sıkılmıştık ve o da yıllardır oynamadığımız bir oyuna geri dönüyordu. "Sorular oynamak ister misin?" Ben cevap verdim.

"Böyle bir şeyi nasıl merak edersin?" diye sırıttı. "Neden merak

etmeyeyim ki?"

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bundan neden şüphe ediyorsun ki?" Başımı salladım ve arkamdaki yastığı düzelttim.

"Hmm. O şey yüzünden olabilir mi?" "Ne şeyi?"

"şeyi bilmiyor musun?" dedi başımı göstererek.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Um, beynimi mi kastediyorsun?"

"Beyninizin olması gereken yerdeki boşluğu mu kastediyorsunuz?"

Kacey biraz dili tutulmuş bir şekilde sordu ama oyunu devam ettirmeyi başardı.

Ha-ha. "Benim boş kafalı olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Belki de sana... hayalperest diyorum, değil

mi?" "Bu kulağa daha hoş geliyor, değil mi?"

Ben de öyle dedim.

Kacey başını sandalyesine yasladı ve tavana baktı.

Gözleri yavaşça kapandı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın

Ödevlerine yardım edebilir miyim?" diye sordu, gözlerini açtı ve yatağının yanındaki çalışma yığınınına doğru kaydıldı.

"Onlarla pek ilgilenmiyorum, biliyor musun?" Ben de cevap verdim.

Kacey bir kaşını kaldırdı. "Bu sana hiç yakışmıyor, sence de öyle değil mi?"

Omuz silktim. "Evet, yepyeni bir insan oluyorum. Bir isyancı.

Bir gerilla," dedim, odanın uzak köşesindeki doldurulmuş gorile bakarak. "Ormanda ücra bir kulübeye taşınmayı, adımları değiştirmeyi ve tüm zamanımı kitap okuyarak, reklam izleyerek ve duvar kağıdından üzüm yiyerek geçirmeyi düşünüyorum. Bana katılmak ister misin?"

Kacey güldü ve tekrar gözlerini kapattı. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık ve uyuyup kalmadığını merak ettim. Ama sonra en ufak bir çatlak onun ölçülü yüz hatlarını gölgeledi. "Bu gerçekten senin hayalin mi?" diye sordu. "Taşınmak ve her şeyi geride bırakmak?"

Aslında burada olmamam gerekiyor.

Kacey benim en iyi arkadaşım. Ona her şeyi anlatabilirim ama her şeyi anlatamam. Ve bu çok ciddi bir soru ve çok ciddi bir cevap gibi geliyor. "Sana hiç 'More Than Words' adamlarıyla ilgili gördüğüm rüyadan bahsettim mi?"

Kacey gözlerini bana çevirmek için kısa bir süreliğine açtı. "At kuyruklu gitaristlerle ilgili olmayan rüyaların yok mu senin?"

"İyi olanlardan değil, değil mi?" Güldüm ve ben de başımı arkaya yasladım.

Gözlerim tekrar gorile ve onun sargılı bacağına kaydı. İç çektim. Ve sonra, hiçbir neden yokken, Kacey'e biraz daha fazla şey anlatmaya karar verdim. İçimdeki en kötü parçanın birazcık dışarı çıkmasına izin verdim. Orada olmamasını dilediğim, orada olduğunu asla kabul etmediğim, ama sadece birazcık... orada olan o en kötü yanıımı. "Ya artık bunu yapmasaydım? Ya gerçekten vazgeçersem?"

Sözlerim aramızdaki havada asılı kaldı ve bana odaya bir elektrik bulutu yerleşmiş gibi geldi. Tek bir yanlıs harekette ikimiz de kıvılcımlar içinde .

Kacey yavaşça bana döndü, aniden bulutlanan gri gözlerinin üzerindeki çatık kaşlarıyla. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sessizce.

İstemediğim şey buydu. Onu endişelendirmek istemedim. Onu korkutmak istemedim. Ama görünen o ki tam da bunu yapmışım. Bana bakışından, ağzımdan kaçırdığım şeyi çok iyi anladığını anlayabiliyordum.

Hemen pişmanlık duyarak boğazımı temizledim ve durumu biraz daha iyi hale getirmeye çalıştım. "Yani, çok mu kötü olurdu? Artık düzelmemeye karar versem? Yeterince yaşadığıma karar versem? Başından beri hiçbir şeyin yanlıs olmadığına karar versem? Sadece dur demeye karar versem?"

Aptalcaydı. Dur diyemezdım. O da biliyordu, ben de biliyordum. Ama rol güzeldi. Ve en önemlisi, bu onu rahatlatmış gibi görünüyordu.

"Peki, bunu yapabilir misin?" diye sordu sonunda.

Ben de uzun süre sessiz kaldım. Hayır, bunu yapamazdım. Ama bu bana ne yapabileceğimi düşündürdü. "Bilmiyorum." Omuz silktim. Gerçekten de bilmiyordum.

"Kaybettin," dedi Kacey nazikçe, başını yana eğerek. Oyundan bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

Aslında ikimiz de bundan çok daha fazlasını kaybettiğimi

biliyorduk. 38

Saatın ibreleri yarına yaklaşırken NOAH VE ben ateşin başında kalıyoruz. Ben hazır kahve yapıyorum, o da ocaktaki kütükleri yakmaya devam ediyor. Depo dolabımda eski bir yapboz buluyorum ve birlikte yemyeşil yeşilliklerle çevrili turkuaz ve sarı bir papağanın resmini tamamlıyoruz.

Gece yarısından sonra Noah ayağa kalkar. Rüzgâr bir süredir sessizdir. "Sence ateşi gece boyunca devam ettirmekte zorlanır mısın?" diye soruyor.

Oh. Gidiyor mu? Nedenini bilmiyorum ama kalacağını düşünmüştüm. "de değil," diye cevap veriyorum, soğukkanlı davranmaya çalışarak, şaşkınlığı ve garip bir şekilde hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak. Ama bu iyi. Sorun yok. Belli ki en iyisi bu. Kalması için bir neden yok. *Profesyonelce, Justine. Profesyonelce davran.*

Botlarını ve ceketini tekrar giymek için acele etmiyor ve sonra ön kapıya doğru yürüyor. "Noah...," diye zayıfça başlıyorum, ne söylemek istediğimden emin değilim ama bir şey söyleme ihtiyacı hissediyorum.

Devam etmemi bekliyor ama kelimeleri bulamıyorum. Ağzım yapışkan gibi. Orada öylece aptal gibi duruyorum, dondurma tezgahında ne istediğini bilmediği için sırayı bekleten bir çocuk gibi.

"Yarın döneceğim," diyor, daha önce denediği gibi elimi tutuyor ve eldivenli ve sıcak ellerinin arasına sıkıştırıyor.

Bu sefer irkilmeyi unuttum.

39

SONRA

Evde sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra, nihayet tekerlekli sandalyemden koltuk değneklerine geçtim ve okula dönmeme izin verdiler. Ama koltuk değnekleri zordu. Desteklerimin ağırlığı beni bir sarkaca dönüştürüyordu; ne zaman

sol bacağımı salladığımda, öne doğru düşmemek için momentumu durdurmak için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Buna omzuma asılı sırt çantamın orantısız ağırlığı ve kaygan, laminat devlet okulu zemini de eklenince tehlikeli bir yolculuk ortaya çıkıyordu.

İlk dersime girmek için koridorda ilerlerken Bayan Conti'yi gördüm. Uzun, çilek sarısı bukleleri ve ipek gibi dalgalanan eteğiyle, Paris'te bir kafenin merdivenlerinde küçük sigaralar içen ve koyu ve krem si bir şeyle dolu bir bardağa çilek rengi ruj lekeleri bırakan birine aitmiş gibi görünüyordu, burada bu soğuk kül blok duvarların arasına sıkışmış değil. "Justine," diye mırıldandı. "Geri dönmen çok güzel!

Özlendin."

"Teşekkürler, Bayan Conti." Durakladım ve koltuk değneklerime yaslandım.

"Sana sormak istiyordum. Ben yokken bana için herhangi bir iş göndermedin."

"Doğru," dedi.

"Peki, benden bir şey yapmamı istemedin mi?"

"Sana gönderdiğim kitabı okudun mu?" diye

sordu. "Okudum ama... başka bir şey var mı?"

Güzelce taranmış başını salladı.

"Şartlar falan yok mu?"

"İstisnalar vardır, Justine," dedi Bayan Conti, mavi gözleri nazikçe. "Siz bir istisnasınız."

Titremesini gizlemek için dudağımı ısırdım. Bir istisna olmak

istemedim. "Bak sana ne diyeceğim Justine. Neden bana bir şiir

yazmıyorsun?"

"Şiir mi? Ne hakkında?" diye

sordum. "Herhangi bir şey

hakkında."

"Şiir var mı?"

"Herhangi bir şiir," dedi ve arkasını dönmeden önce omzumu sıktı, topukları yorgun kalbimin atışına takırdıyordu.

Çocuklar iki yanımdan hızla geçerken *sanırım bunu yapabilirim* diye düşündüm. Ama daha dikkatli olmalıydım. Tekrar hareket etmeye başladığımda, sağ koltuk değneğim altımdan fırladı ve yerde kaymaya başladı. Sağlam bacağımın üzerine düştüm ve sonra göğüs kafesim fayansla buluştu.

Desteklerimin ağırlığı sert zemine çarptı. Bir kez zıpladı ve sonra tekrar yere çarptı, çelik, yok etme ve kemikten oluşan bir çarpışma. Acıdan anında felç oldum, şimşek çakmış gibi iki bacağımdan yukarı ve tüm vücuduma yayıldı. Gırtlaktan gelen bir ses göğsümü yırttı. Daha önce hiç duymadığım bir ses. Çıkarabildiğimi bilmediğim bir ses. Gözlerimi sıkarak kapattım - *ağlama, ağlama, ağlama*. Ama faydası olmadı. Titremeye başladım. Ne kadar uğraşsam da gözyaşlarımı zapt edemiyordum. Sırt çantam düşerken açılmış ve Hello Kitty kalemlerim koridorda yuvarlanmıştı.

Koridordaki herkes dönüp bana baktı. Bazı çocuklar kıs kıs güldü, bazıları yardım için etrafına bakındı ama kimse bana dokunmaya cesaret edemedi. Yüzlerindeki ifadeler beni geri döndürdü. Endişe mi? Acıma mı? Korku mu? Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Etrafım seyircilerle çevrili olmasına ve şişteki bir domuz gibi yayılmış olmama rağmen, o anda koridor sonsuza kadar uzanıyordu ve ben koridorun sonunda dizlerimi göğsüme çekmiş ve kollarımı onlara sıkıca sarmış bir şekilde tek başıma oturuyordum.

Sonunda tanımadığım bir öğretmen yakındaki bir sınıftan kafasını uzattı. Hemen yanıma geldi.

"Aman Tanrım. Ne ki? Hemşireyi çağırayım mı?"

Kendimi yukarı çektim. Yanaklarımı sildim. geldiğinde omurgamı düzelttim. Başımı salladım ve yardımını reddettim. Sonra başımı salladım.

Sırt çantamı omzuma attım, koltuk değneklerimi kavradım ve kalemlerimi ve saygınlığımı arkamda bırakarak koridorda yavaşça ilerlemeye devam ettim.

40

EV biraz boş geliyor, sanki sadece benim için çok fazla köşe varmış gibi. Sessizliği seviyorum. Boşluğu seviyorum. Ama aniden sanki çok fazla varmış gibi geliyor. Ve neyin eksik olduğu çok açık.

Şerifte özellikle harika bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Tamam, o gerçekten komik ve etrafta olması eğlenceli. Komşuluk şakalarımız da yerinde. Ve sanırım, "doğuştan uzun, esmer ve yakışıklı olmak bir lanet" tarzında oldukça sevimli. Ama bunları herkes düşünebilir. Birbirine aşık bir çift falan değiliz.

O bir dikkat dağıtıcı. Bu. O kadar. Hepsi bu.

Ama sadece bir dakikalığına, Noah sadece bir dikkat dağıtıcı olmasaydı nasıl olurdu diye düşünmeme izin verdim. Yalnız kalmaya, saklanmaya ihtiyacım olmadığına karar verseydim. Toplumun normal ve işleyen bir üyesi gibi davranmayı bırakıp gerçekten toplumun normal ve işleyen bir üyesi olmaya karar verseydim. Yeni şehrimdeki insanları tanısaydım. Restoranlara, kitap kulüplerine ya da Main Street'teki çiftçi pazarına gitsem. The Treasure Box'taki bir müşteriyle gerçekten sohbet etmeyi seçseydim. Ya da onların sorularından birine ilgi ve samimiyetle cevap verseydim. Bay Ito'ya hayatını merak etmek yerine gerçekten sorsaydım. Bu kadar kapalı fikirli, bu kadar benmerkezci, bu kadar bencil olmayı bıraksaydım. Bu kadar korkak olmayı bıraksaydım.

Kendimi, herkesi kötü adam olarak görmeyi bırakırsam ne olacağını düşünmeye bıraktım. İnsanlardan en kötüsünü beklemeyi bıraksaydım. En kötü halimi. Herkesin bana zarar verebileceğine inanmayı bıraksaydım, herkesin

bana zarar vereceğini, herkesin beni incitmek istediğini düşündüm. Bir an için, birine bir şans versem ne olacağını merak ettim. Kendime bir şans verseydim.

Kanepeye oturdum ve not defterimi açtım.

Kanepede bir yığın battaniyenin altında uyuyorum ve ateşi korumak için gece boyunca uyanıyorum. Sabah ateşten ısıttığım suyla kendime bir fincan limonlu çay yapıyorum ve üzüm reçeline batırılmış birkaç kraker ile yarım muz yiyorum. Bugün Perşembe ve beş gündür elektrik yok.

Mutfaktaki çekmeceleri karıştırırken bir şişe el işi tutkalı buluyorum. Saklama dolabında karton kutulardan birinin büyük bir kapağını yırtıyorum. Noah ile dün gece tamamladığımız yapbozu çevirmek için kartonu kullanıyorum. Kartonu puzzle'a uyacak şekilde kesiyorum, üzerine tutkal sürüyorum ve eşit şekilde kaplanana kadar yayıyorum. Daha sonra kartonun yapıştırıcı tarafını yapbozun arkasına bastırıyorum ve kuruması için üstüne ağır bir kitap yerleştiriyorum.

Verandadaki odunlarımı kontrol ettiğimde karın çoğunun uçup gitmiş olduğunu görüyorum ama yine de nemli hissediyorum. İçeri dönüp kanepeye kıvrılıyorum. Günün geri çoğunu yıpranmış ciltsiz kitabımı okuyarak geçiriyorum; yıpranmış köşeleri parmak uçlarıma değen çiçek yaprakları gibi.

Işık nihayet solmaya başladığında ve kendimi kelimeleri seçebilmek için gözlerimi kısarken bulduğumda, kitabı kapatıp sehpanın üzerine koyuyorum. Gece için kendimi kundaklamadan hemen önce kapının çalındığını duyuyorum. Gözetleme deliğini kontrol ediyorum ve kapı tokmağını kurcalayarak Noah'ı içeri alıyorum.

"Beni içeri almamayı mı düşünüyorsun?" Gülüyor.

"Hayır," diyorum ve terli avuçlarımı yanlarıma siliyorum. Yanında birkaç çuval yakacak odun var. "Bütün bunları getirmene gerek yoktu. Bende var.

ön verandada kuruyan odunlar."

"Fırtına yüzünden kuruyor musun?" diye soruyor, arkasındaki odun yığınlarına bakarak.

"Mm-hmm," diyorum ve demetleri ondan alıyorum.

"Şuradaki biraz kar olan odunları mı kastediyorsun?"

Noah ile tahta arasında bir ileri bir geri bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim. "Evet..." diyorum.

"Odunlar gayet iyi durumda. Tek yapman gereken üzerindeki karı temizlemek. Tamamen ıslak değil. Ve eğer tamamen ıslak olsaydı, onu öylece kurutamazdınız. Aylar sürebilir. Sadece hissederek anlayamazsınız."

"Oh," diyorum ve getirdiği kütüklere tekrar bakıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Noah sadece başını sallıyor ve gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yapıyor. Bunu belli etmemesini takdir ediyorum.

Karın bir kısmını temizlemek için çizmelerini paspasın üzerine vururken kapıyı kapatıyorum. Sonra odunları ocağın yanındaki kütüklüğe taşıyor.

"Her halükarda, bu sana bir süre yeter." Ateşin üzerine yeni bir kütük ekliyor ve ben de onu çalışırken izliyorum. Dondurucu soğuğa rağmen, zaten yanmakta olan ateşe rağmen, tüm oda farklı bir sıcaklıkla dolmaya başlıyor.

"Jonathan seni sordu," diyor. "Bu sabah erkenden kasabada ona rastladım. Yeterince yakacak odunun olup olmadığını merak etti. Ben de ona sana biraz getireceğimi söyledim."

"Kasabada elektrikler tekrar geldi mi?" Bay Ito'nun dükkâna ne zaman dönmemi beklediğini merak ederek soruyorum.

"Hayır, arabayla geçerken onu köşede gördüm; başka bir kiralık evin yakınındaki yolları temizlemeye yardım ediyordu."

"Bu onun için gerçekten harika bir şey," diyorum.

Noah sevgiyle şaka yapıyor: "Pislik yapmadığı zamanlarda inanılmaz bir adamdır." "Ama yine de, inanılmazlık bizim ailede var."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Gerçekten de öyle," diye cevap veriyor, ayağa kalkıp kahverengi gözleri ateşin ışığını yansıtan ateşe işaret ederken. "Hiç daha muhteşem bir ateş gördün mü?"

Göz ucuyla bakıyorum. "Otuz dakika öncesiyle aynı görünüyor. Bilirsin, sen buraya gelmeden önce," diyorum alaycı bir tavırla.

"Rezalet," diyor bana doğru yürürken ve onu dün tamamladığımız, birbirine yapıştırılmış ve masanın üzerinde kuruyan yapbozu not yakalıyorum. Yine de bundan bahsetmiyor. "Buraya gelmeden önce buz kutusu gibiydi. Şimdi daha çok bir ekmek kutusu diyebilirim." Kendi şakasına biraz gülüyor. "Çok, çok daha sıcak."

Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, o haklı. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Öyle."

"Bir kazaydı," diyor Noah, yanımda yere uzanırken, sırtlarımız kanepeye yaslanmış yastıklara dayalı ve ayaklarımız ateşe bakıyor.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece alevlere bakıyorum ve onun devam etmesine izin veriyorum.

"Araba kazası değil. Evdeki ısıtıcıda bir sorun vardı.

Sonbahardı; hava dönmeye başlamıştı; Jonathan ve ben arka bahçede çadırımızda kamp yapmak istedik - bu çocukken çok yaptığımız bir şeydi.

Kampçılık, yürüyüş, izcilik. Jonathan hayatta kalma eğitmeni olmak istiyordu. Her neyse, o gece hava çok soğumadan önce bunun son şansımız olabileceğini düşündük. Babam zaten onun için çok soğuk olduğunu söyledi. O yüzden kaloriferi açtı. Jonathan ve ben dışarıda uyuduk; annem ve babam içeride uyudu." Noah gözlerini kapatıyor ve başını kanepenin minderine yaslıyor. "Uyanmadılar."

"Noah," diye fısıldıyorum, inanamayarak başımı sallıyorum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Polis geldiğinde bizi dışarı çıkardılar ve eve geri girmemize izin vermediler. Özel müfettişler getirmek zorunda kaldılar. Fırının karbon monoksit sızdırdığı ortaya çıktı. Evde bir alarm vardı ama çaldığında çoktan bilinçlerini kaybetmişlerdi."

Noah bana ailesini ilk anlatmaya başladığında, daha fazlasını öğrenmek için gerçek bir ilgim yoktu. Ama şimdi onu daha iyi anlamak istemekten kendimi alamıyorum. "Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Ben on beş yaşındaydım; Jonathan on yedi yaşındaydı."

"Bu korkunç," diyorum, neredeyse kendi kendime. "Burada kalmana izin verdiklerini mi söyledin? Evinde yaşamaya devam etmek mi istedin?" Bu bana çok yabancı geliyor. Hayaletlerin olduğu yerlerden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

"İlk başta değil. Güvenli olduğunu söylediklerinde bile içeri geri dönmek istemedim. Korkmuştum ve aileme öldükleri için çok kızgındım. Sanki başka seçenekleri varmış gibi. Konuşabileceğim tek kişi Jonathan'dı. Ama sonra Kardinal beni içeri girmeye ikna etti - mülkleri için evrak aramakla ilgili bir bahane uydurdu - bu sadece bir oyundu. Ama eve geri döndüğümde, eşyalarına baktığımda, duvarlardaki resimlerine baktığımda, sanki bir şekilde hala buradalarmış gibiydi. Sanki onlarla ilgilenemesem de sevdikleri şeylerle ilgilenebilirmişim gibiydi.

Ve ayrılmak istemedim."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor, ben de devam etmesini bekliyorum.

"Bildiğimiz tek yer burasıydı; hayatımız boyunca burada yaşadık.

Ve onlar öldükten sonra herkes çok nazik ve şefkatliydi. İnsanlar sürekli gelmeye, anne babamızı anmaya, bize yemek getirmeye, bizi hayatlarına dahil etmeye başladılar. Kardinal, Jonathan ve ben kalmasına izin verdiğimiz sürece yanımıza taşındı. Yeni arkadaşlar edindim," dedi Noah bana bakarak. "Kısa süre sonra, kendi ailemizi kaybetmiş olmamıza rağmen yeni bir ailemiz olmuş gibiydi. Ve başka bir yere gitmek için hiçbir neden yoktu."

"Kardinal akraba mı?" Ben soruyorum.

"Babamın en yakın arkadaşıydı. Yerel bir balık avı gezisinde tanışmışlar. Babam her zaman annemi davet ederdi ama o asla gitmek istemezdi. Babam da sonunda bir yabancıyla yatıya kalırdı ve Kardinal'le böyle tanıştı. O da tek başınaydı; etrafında hiç ailesi yoktu. Çok iyi anlaştılar ve ondan sonra babam annemi yanına çağırmayı bıraktı. Annem bunun için Cardinal'e her zaman minnettar oldu," diyor gülümseyerek. "Ve ondan sonra bu düzenli bir şey haline geldi. Babam da Cardinal'i eve getirmeye başladı.

Bize kampçılık, tamirat ve doğa hakkında çok şey öğretti... Jonathan bunu gerçekten çok sevdi.

"Her neyse, benim ve Jonathan için ikinci bir baba gibi oldu, gerçi üçümüz artık pek birlikte takılmıyoruz. Gerçi Jonathan hâlâ onunla çok vakit geçiriyor." Noah bana yaklaşıyor ve odayı tekrar tarıyor. "Evin etrafında hiç fotoğrafın yok."

"Üst katta bir ya da iki tane var. Ben ve arkadaşım Kacey."

"Hiç kardeşin var mı?" diye soruyor.

"Aslında iki kız kardeşim var," diyorum. "Shauna ve Hattie."

"Büyük mü küçük mü?"

"Ben ortadayım."

"Ama fotoğraf yok mu?" Odanın etrafına bakar ve bir şey bulamaz.

"Dur tahmin edeyim... Kızlar çılgık atıyor. Saç çekmeler. Erkek arkadaşlar için şantaj ve arkadan bıçaklama. Günlük çalma ve yastık kavgaları?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Ciddi olup olmadığını merak ederek gülüyorum. "Sadece tipik bir çocukluk draması."

"Peki sen tüm neresindesin?" diye soruyor merakla.

Ateşe odaklanıyorum, titreyen alevleri neredeyse hipnotize ediyor ve ailemi düşünüyorum. "Dediğim gibi, ben ortadayım."

SONRA

SICAK DEĞİLDİ. Yaza yakın bile değildi.

Nedense babam bahar tatili için hepimizi Sleeping Bear Dunes'a götürmek istedi. Ona şüpheyle baktım.

"Neden?" Ben sordum.

"Yapacak başka bir şeyimiz yok," dedi.

"Ama kamp yapmayı sevmiyorsun. Ya da yürüyüş yapmayı. Ya da dışarı çıkmayı." "Bu doğru değil. *Dışarıyı* severim."

"Tamam, her neyse," dedim ve tekrar denedim. "Peki nasıl yürüyüş yapacağım?" Kaşlarımı sorgulayarak kaldırdım ve bacağıma işaret ettim.

"Ahem?"

"Bu gerçek bir yürüyüş değil. Kum tepeleri. Ayrıca," dedi babam aşağıya ve benden uzağa bakarken, "annenin bir molaya ihtiyacı var."

Milli park, plajları, dolambaçlı patikaları ve tabii ki kum tepeleriyle çok büyüktü. Görmeye geldiğimiz şey bu olduğu için, babam önce Kumul Tırmanışı'na saldırmamız gerektiğine karar verdi. Broşürde bu tırmanışın rahat ve doğal olduğu, Michigan Gölü'nün nefes kesici manzaraları eşliğinde güzel bir başlangıç tırmanışı olduğu yazıyordu. Otelden çıkıp kum tepelerine doğru ilerlediğimizde o kadar da kötü görünmüyordu. Hemen hemen bir plaj gibi ama su yerine kumda dalgalar var.

Shauna yolumuzun ortasında durup elindeki broşürlerden birini bize doğru sallayarak, "Heritage Trail'i yapmak istiyorum," dedi.

Annem elinden aldı ve inceledi. "Shauna, bu yirmi iki millik bir yürüyüş demek. Justine bunu yapamaz."

Oh lütfen. Bir tek ben değilim.

"Ama *benim* yapmak istediğim de bu," dedi Shauna.

"Şey," diye araya girdi babam. "Belki Shauna ve ben Miras Yolu'nu deneyebiliriz, siz üçünüz de burada kum tepelerinde kalabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Hattie, herkesi mutlu etmeye çalışarak.

"Hayır," dedi annem, babama ters ters bakarak. "Bu bir aile tatili. Ayrılmayacağız. Kum tepelerini planladığımız gibi yapalım."

"Ama-" Shauna söylemeye çalıştı.

"Justine sadece sahilde kalabilir. Biz sahilde kalıyoruz."

Babam önden gitti ve ufukta olduğunu hayal ettiğim yere doğru yaklaşık çeyrek mil yürüdük. Hattie onun yanında zıplıyor, Shauna da arkalarından mırıldanıyordu. İlk başta ailemi makul bir hızda takip edebildim. *Bunu yapabilirim*, diye düşündüm. *Biraz zaman alabilir ama yapabilirim.*

Ama sonra, biraz daha ilerledikçe kum tepeleri daha da dikleşti. Birkaç dakika içinde kum tepeleri o kadar yükselmişti ki suyu göremiyordum. Koltuk değneklerim ağırlaşp kuma batmaya başladı ve zar zor ayak uydurabiliyordum. Hattie önümden bağırdı, "Haydi Justine!"

Ama ne kadar uzağa gidersem o kadar engebeli bir hal alıyordu ve birden önümde kum dağları belirdi. Onlara tırmanmamın imkânı yoktu; attığım her adımda geriye doğru kaymaya başladım. Everest Dağı da .

Koltuk değneklerimin ayakları en az on beş santim kuma gömülmüştü. Ne yapacağımı bilemiyordum. Daha fazla ilerleyemedim ama arkamı dönüp geldiğimiz binayı ararken, geri dönemeyecek kadar uzakta olduğumu fark ettim. Ailemden hiç kimseyi göremiyordum. Birlikte kalmak buraya kadarmış.

Sıkışmıştım. Yalnızdım.

Onları geride tutma konusunda endişeliydim ama ben geride kalmıştım.

43

NOAH'IN SICAĞINI FIRLATACAK YETENEĞİ VARDI

Gelmeden önce polis arabasının arkasına bir tabak koydu ve akşam yemeği için bir kutu çorba ve fıstık ezmesi ekmeği paylaştık. Yedikten sonra, bir oyun daha oynamayı önerdi. Başımı salladım.

"Bu sefer seni yeneceğimden mi korkuyorsun?" diye soruyor.

"Korkmuyorum ama aptal da değilim. Unvanımdan vazgeçmemeyi tercih ederim."

"Tamam, peki... herhangi bir enstrüman çalıyor musun?" Mum ışığıyla aydınlatılmış oturma odasına bakıyor.

"Hayır," diye yarı yalan söyledim. Frankenstein armatürüm piyano sehpasının altına sığmayınca vazgeçmek zorunda kaldım.

"Şarkı söyleyebilir misin?"

diye soruyor. "Söyleyebilir

misin?"

"Devam edelim o zaman." Başını eğiyor ve konsantrasyon içinde ağzını büzüyor. "Kağıt futbolu mu?"

"O da ne?"

"Bilirsiniz işte, bir kağıt parçasını küçük bir üçgen şeklinde katlarsınız ve sonra masanın üzerine fırlatırsınız..." Parmaklarını bir saha golü şekline sokar ve ardından orta parmağını başparmağından ayırır.

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bunu uyduruyor musun?" diye soruyorum.

"Boş ," diyor gülümseyerek. "Senin *hiç* yeteneğin yok mu?" Noah memnuniyetsiz bir şekilde yanımdaki halının üzerine çökerken soruyor.

"Sıkıldıysan eve gitmekte özgürsün," diyorum ama tuhaf bir şekilde ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum.

Noah etkilenmiş görünmüyor. "Ben hiç sıkılmam."

Birkaç dakika orada oturup gitmek istememesi için ne yapabileceğimi düşünürken aklıma bir fikir geliyor. "Orada kal,"

Yanan mumlardan birini kaptığım gibi dolaba yöneldiğimi söylüyorum.

"Zamanımı dolduracak bir şeyler aramaya alışkınım." Birkaç parça kâğıt ve bir makas bulup Noah'nın yanına oturuyorum.

"Kar taneleri mi yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir çarşafı dizime doğru katlayıp köşelerinden ve kenarlarından dikkatlice üçgenler keserek, "Uygun gibi görünüyor," diyorum. Kacey ile bunu nasıl yaptığımızı hatırlamaya çalışıyorum.

"Dans için kar tanelerini gerçekten güzel yapacağınıza güveniyorum kızlar. Bir sürü sim, bir sürü folyo. Bu kafeteryayı ıslıl ıslıl yapalım!" Ms.

Conti dedi ki.

"Bu kafeteryayı güzelleştirmek için biraz parıltıdan çok daha fazlası

gerekecek," diye mırıldandı Kacey nefesinin altından bana.

Sağlam bacağımla masanın altına tekme attım ve "Elimizden geleni yapacağız Bayan Conti" dedim.

Bayan Conti uzaklaşırken eteği şeftali teni kadar yumuşak dizime değdi. Kacey'ye döndüm ve onu bana bakarken yakaladım.

"Dinle," diye başladı Kacey. "Söylediğin şey hakkında düşünüyordum. Bilirsin, Gilligan'ın Adası'nda yaşamak için kaçmak ya da her neyse işte."

"Evet," diye güldüm.

"Size yardım edebilirim," dedi kesin bir ifadeyle.

Ne? "Ne demek istiyorsun?" diye sordum ve parıltılı sallamanın ortasında durakladım.

"Yani, gitmeni istemiyorum. Bence gitmemelisin. Ama gerçekten gitmek istiyorsan, sana yardım edebilirim."

Şaşırmıştım. Onu tamamen kandırmadığımı biliyordum ama Kacey'nin yorumumu bu kadar ciddiye alacağını, hatta bana yardım etmeye çalışacağını bile düşünmemiştim.

Bunu ne kadar düşündüğünü merak ettim. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Kacey önündeki kar tanesini aldı ve kırıksıklıklara bastırmaya başladı. Bana bakmak için döndü. "Evet. Açıkçası, biz hala en iyi

arkadaşlar ve her şey. Ama neden ayrılmak istediğini anlıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen ben de ayrılmak isterdim."

Kacey'nin sıcak anısına sessizce gülümsüyorum. Ama gülümsemem suçluluk duygusunun yerleşmesiyle, en sefil, en acınası yanlarımın bana hatırlatılmasıyla kayboluyor.

Önümdeki işe konsantre olmaya çalışıyorum. Bitirdiğimde kağıdı açıyorum ve şaheserimi ortaya çıkarıyorum. Noah bir parça alıyor ve kendi eseri üzerinde çalışmaya başlıyor.

"Bu gerçekten karmaşık görünümlü bir kar tanesi," diyor.

"Biraz pratik yaptım." Omuz silkiyorum.

Noah etmiyor, kendininkini bitiriyor ve açıyor. Pürüzlü çizgiler ve sarkık köşeler arzulanan çok şey bırakıyor. Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Ah, çok güzel," diyorum, hızla masaya bakarak.

"Biliyorum, biliyorum, sanatsal becerilerim bir pastel boyayı yumruklayan yeni yürümeye başlayan bir çocuğunkilerle yarışıyor" diyor.

Ona bakıyorum ve dudağımı hafifçe ısırıyorum. "Seninle aynı fikirde olmayacağım," diyorum.

Noah elindeki kar tanesini ve makası yenilgiyle masanın üzerine fırlatır. Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor. "Başka şeylerde çok iyiyim," diyor göz kırparak.

Cevap vermiyorum.

"Arkadaşın Kacey mi? Seni sık sık ziyarete geliyor mu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum, omuzlarım hafifçe çöküyor, içime bir hüznün çöküyor. "Aslında beni hiç ziyarete gelmedi." Elimdeki kâğıt parçasını masanın üzerine bırakıyorum. "Biz... pek... konuşmuyoruz." Gözlerinin içine bakıyorum. "Hem de hiç."

"Ne yaptın sen?" Noah suçlamaktan çok merak ederek soruyor.

"Ben mi?" diye soruyorum. "Neden ben olduğumu düşünüyorsun?"

"Tamam," diyor. "O ne yaptı?"

"Hiçbir şey," diyorum sessizce. "O hiçbir şey yapmadı." Ne Noah'ya ne de kendime bu acınası hikâyeyi tekrar anlatmak istemiyorum. Onun bana kızgın olduğunu düşünüyor. "Öyle bir şey değil."

Noah sorgulayan gözlerle bana bakıyor. "Ee, bir şey?"

Ugh. Güzel. "Artık bazı konularda aynı fikirde değiliz. Uzun zaman önce bırakmam gereken şeylere tutunmaya devam ettiğimi düşünüyor."

"Aynı fikirde değilsin, o yüzden mi konuşmuyorsun?"

diye soruyor. "Hayır. Daha çok onu korumaya çalışıyorum."

"Neyden?" Noah soruyor.

Benden. Ama ona cevap vermiyorum. Sanırım üzüntümü .

"Kendini biraz rahat bırakmalısın," diyor, neden bahsettiğini hiç bilmeden. "İlerlemek zor olabilir, biliyor musun?" Avuçlarına yapışan küçük kâğıt üçgenlerini fırçalıyor, sanki

Eski bir hayatın uygunsuz kalıntılarını fırçalayarak. "Bazen hepimiz sıkışıp kalırız."

44

SONRA

NE YAPTIĞINI BİLİYORUM.

Pardon?

Barla. Dizini biraz büktüğünü biliyorum.

Üzgünüm, neden bilmiyorum.

Evet, öyle. Barı vidalamadan önce dizini birazcık büktün. Tamamen düz tutman gerekiyordu ama sen büktün.

Oh, ne olmuş yani!

Yani, bacağınız bir odun parçasına dönüştüğünde ve Pinokyo gibi topalladığınızda mutlu olmayacaksınız.

Kapa çenenı. Böyle bir şey . Bir kere yaptım.

Sadece söylüyorum.

Nefes alamıyorum, tamam mı? Burada bir ceset gibi kaskatı yatamam! Ben

bir insanım; hareket etmeliyim; nefes almalıyım!

Bilmiyor ?

Uyumam lazım! Uyuyamıyorum, hareket , sıkıştım ve korkuyorum!

Hey, hey, sakın ol. Beni ikna etmene gerek yok. Sadece belirtmek istedim; kimseyi kandırmıyorsun.

Bunu yapamam.

Biliyorum.

Sence annem biliyor mudur?

Ne, bunu yapamayacağınızı mı yoksa bar hakkında mı?

Bar hakkında, sanırım.

Sigh. Yok canım. Muhtemelen onu kandırıyorsun.

45

AKŞAM uzadıkça Noah ve ben kendimizi meşgul edecek bir şeyler buluyoruz. Dolabın dibinde unutulmuş başka bir yapboz keşfediyorum ve birlikte ateşin önünde yere oturuyoruz. "Dinle, daha önce olanlar hakkında," diyor Noah, parçaları kutudan çıkarırken. "Burnumu sokmak istememiştim."

" değil, sen ."

Karşılıklı sessizce oturup önce bordürü birleştirmeye çalışıyoruz. Tüm düz kenarlı parçaları ayırarak hızlıca hallediyoruz ve belirlediğimiz köşeler üzerinde çalışmaya başlıyoruz. Noah ara sıra kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Bir süre sonra, görüntüler küçük resim ceplerinde bir araya gelmeye başlıyor. Halımın denizinde yüzen renkli adalar bir hikayenin parçalarını anlatıyor. Yapboz, bir araya getirildiğinde, sahildeki penguenlerin bir karikatürü olması gerekiyordu. Noah bir şemsiyenin altında uzanan büyük bir pengüene odaklanırken, ben suyun kumla buluştuğu yer üzerinde çalışıyorum.

Noah penguenlerden pencerenin dışındaki kara bakarak, "Yer değiştiremeyecek olmamız çok kötü," diyor. "Manzara değişikliğiyle hepimiz daha mutlu olurduk gibi görünüyor."

"Hepimiz değil," diyorum, yığının içinde köpüklü, su kenarındaki parçaları ararken.

"Kumsalı sevmiyor musun?" Noah büyük penguenin ayağının olduğu parçayı yerine koyarak soruyor.

"Hayır, var. Sorun değil. Aslında sadece bir kez gittim. Ama suya giremedim."

"Sadece bir kez mi?"

Omuz silkiyorum. "Annem rüzgârda savrulmayı sevmez." "Anlıyorum," diye sırtıyor Noah. "Peki, sen neden içeri girmedin?"

Çünkü bacağıma metal bir kafes bağlanmıştı. Çünkü enfeksiyona neden olabilirdi. Çünkü etrafımdaki herkes bana bakar ve iğrenirdi. Ama en çok da suya hiç giremediğim için. "Yanlış mevsimdi," dedim.

"Aile gezisi mi?"

". Sleeping Bear Dunes'a gittik. Hiç gittiniz mi?"

Noah çarpık bir şekilde . "Oh, orası gerçek bir plaj değil. Okyanusu kastetmiştim."

Bana kesinlikle bir sahil gibi göründü. "Bu penguenlerin sahilde olduğunu mu söylüyorsunuz? Nereden biliyorsunuz?"

"Şunlara bir bakın. Görüntü işe yarıyor çünkü onların olmasını beklediğiniz yerin tam tersi olması gerekiyor. Antarktika tundrasına alışkınlar ve burada, evlerine benzeyen ama aslında tamamen farklı bir yerdeler ve buna bayılıyorlar. Tropik yeşillikler, parmak arası terlikler, güneş losyonu, sadece Miami gibi bir yerde bulunabilecek türden bir neşe yayıyorlar."

"Belli ki," diyorum gözlerimi devirerek. "Belki de numara yapıyorlar."

"Hayır. Yapmıyorlar."

Noah'ya meydan okuyan bir bakış

atıyorum. "İmkânsız," diyor.

Parçalarımı aramaya geri dönüyorum.

"Ben bir polisim. Bu gibi konularda kapsamlı bir eğitim aldım. İnsanların ne zaman yalan söylediğini bilirim."

"İnsan değil, penguen." Sadece şaka yaptığını biliyorum, ama beni araştırmaya çalışabileceğinden endişeleniyorum. Ona dikkatle bakıyorum.

"Öyle bile olsa," diyor. "Anlayabiliyorum. Birinin yalan söylediğini anlayabilirim ve bu penguen kesinlikle yalan. Şu gülümsemeye ve elindeki piña colada'yı yudumlarkenki haline bakın; numara yapmasına imkan yok."

"Çok yüzeysel bakıyorsun," diyorum. "Gülümsemesi çok dişlek. Yani, en son ne zaman bir penguenin dişlerini gördün? Penguenlerin dişleri var mı ki? Ve ayağına bak, yarı gömülü bir şekilde kumun içinde. Bir şey saklıyor. Mutlu olduğunu düşünmenizi istese de mutlu değil."

Gerçekten eve dönmek istiyor." Noah

kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Ve güneş gözlüğü takıyor," diye ekliyorum. "Yani, bu çok açık bir işaret."

Belli ki bir şeyleri gizlemeye çalışıyor."

"Gerçekten mi? Peki ya diğer penguenler?" Noah ilgiyle soruyor.

"Muhtemelen onlar da numara yapıyordur," diyorum. Ama sonra istemeden de olsa Noah'ı şüphelendirdiğimden endişeleniyorum, bu yüzden konuyu hafif tutmaya çalışıyorum. "Dedektiflik çalışmanız beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı, Şerif Noah. Daha iyisini beklerdim."

Noah gülüyor ve ben biraz rahatlıyorum. Büyük pengueni kenarlığın iç köşesine kaydırıyor ve mavi bir şemsiyenin taraklı altındaki yerine oturtuyor. "Sanırım hepimizin içinde biraz sahtelik var,"

Noah diyor ki.

"Bilmiyor muyum?" diye fısıldıyorum.

"Sence mesele ne o zaman?" Noah soruyor. "Ne demek

istiyorsun?"

"Yani eğer haklıysan, hiçbir şey gerçek değilse ve herkes yalan söylüyorsa... o zaman ne anlamı var ki?"

"Herkesin yalan söylediğini düşünmüyorum," diyorum. "Yani, herkesin yalan söylemek istediğini sanmıyorum. Bence gerçekler acı verici ve hepimiz birbirimizin acılarını görmezden geliyoruz çünkü kendi acılarımızdan uzaklaşmakla meşgulüz."

"Ne demek istiyorsun?" Noah sordu.

Cevap vermeden önce duraksıyorum, çok fazla şey söylemek istemiyorum ama içimde patlamayı bekleyen küçük, sıcak bir kabarcık varmış gibi hissediyorum. İç çekiyorum. " 'İnsanları tanımanın bir yolu da buydu... ayrıntıları değil, ana hatları bilmek'."

Noah küçük bir kaş çatıyor. "Bilmiyorum," diyor Noah yere bakarak. "Bence yeterince yakından baktığınızda insanlar oldukça açık sözlü." Dizlerimin arasındaki bir yapboz parçasına uzanıyor. "Sanırım senin kim olduğun hakkında oldukça iyi bir fikrim var."

Normalde bu tür bir açıklama beni panikletir, sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissetmeme neden olur. Ama şu anda sadece üzgün hissediyorum. "Nedenmiş o?"

Birkaç gündür birlikte kar fırtınasında mahsur kaldığımız için mi? Ateşin ışığında birkaç şaka paylaştığımız için mi?" Başımı sallıyorum. Bunu onun anlayacağı şekilde nasıl ifade edebilirim? "İnsanlar Rubik Küpleri gibidir. Ne kadar çok zaman geçerse, o kadar çok karışırız." Bir nefes veriyorum. "Her şeyi yeniden düzene sokmak için çok uzun zaman harcayabilirsiniz, ama çok az insan bunu gerçekten yapar. Çoğu bir tarafı düzeltirken diğerini mahvediyor."

"Ama eğlenceli olan da bu, değil mi? Yani, mükemmel bir Rubik Küpü'nü birazcık bozmak istemeden ne kadar tutabilirsiniz?"

Başımı tekrar sallıyorum - yanlış yerden bakıyor. "Kimse bir Rubik Küpü alıp da o küçük kareleri tekrar aynı hizaya getirmeye çalışmaz," diyorum.

Noah başını sallıyor ve dudağının kenarını ısıyor. "Karelerinizin gerçekte ne kadar karışık olduğunu bilmemi istemediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi pencereye doğru çevirip kendi loş yansıma bakıyorum ve ağzımın beynim olmadan bir yolculuğa çıkmasına nasıl izin verdiğimi merak ediyorum. "Bazen insanların detayları bilmeleri için çaresiz hissediyorum, ama onlara göstermeye dayanabildiğim tek şey ana hatlar."

Noah hiçbir şey söylemiyor. Oynadığım parçayı yerleştiriyorum ve ayrı bölümlerimiz üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. Noah başka bir pengueni bitiriyor ve bikinili daha küçük bir pengüene geçiyor, su kanatları takmış kabarık, gri bir civcivle bir paket cips paylaşıyor. Yapbozun alt kenarı boyunca uzanan suyu birleştirerek iyi bir iş çıkardım.

Sonra birden Noah, "Bana gerçek olan bir şey göster." dedi. *Ah,*

pardon? Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Bu bir ima mı?"

"Hayır," dedi küstahça.

Hemen kendimi kötü hissettim. Samimi davranıyordu ve ben en kötüsünü düşündüm. Kendimi hayal kırıklığına uğratarak nefes veriyorum. "Özür dilerim," diyorum başımı kucağıma eğerek.

Onu incittim. Bunu bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

Elimdeki yapboz parçasını yere bırakıyorum, kendimi yerden kaldırıyorum ve yavaşça televizyonumun bulunduğu masaya doğru yürüyorum. Tereddüt ediyorum ama sonra küçük gizli çekmeceyi çekip çıkarıyorum. Defteri saten kitap ayracının durduğu yere kadar açıyorum ve Noah'ya geri götürüyorum. Tereddütle ona vermek için uzanıyorum.

Sadece . Sadece yap. En kötü ne ki? Uzattığım elim biraz titriyor.

"İşte," diyorum sonunda. "Bu gerçek."

Defteri alıyor ve ışığın altında kelimeleri okumak için ateşe yaklaşıyor.

Parmağımı daldırıyorum ve orada tutuyorum,

Havada hafif bir serinlik var.

Yosun kaplı kayalar ve

çamurlu bir zemin,

Bir önceki kıştan kalanlar. Biraz

daha derine iniyorum, kıyıdan

uzaklaşıyorum. Her dalgalanmayı

ölçüyorum,

her sesi deşifre ederek-

İçimden küçük bir ses, "*Geri dön*" diye fısıldıyor.

Cam gibi parıldayan dalgaların arasından geçiyorum ve her zahmetli geçişte bir o kadar derin kesiyorum.

Parçalanmış parçalar

değersizleştikçe daha fazla

değer kazanır-

Fazladan ödenen gözyaşlarının para birimi.

Ortaya yaklaştığımda, alt kısım yol veriyor;

küçük bir çığlık atıyorum ve sonra dua

etmeye başlıyorum. Ama niyetim buydu-

Yoksa neden akıntıya karşı cesur olalım?

Sakladığım sırların girdabında kaybolmaktansa.

Uzarlarda bir yerde bir kurtarıcı! Bir ses!

(Ya da bulunan cennetin panik kaynaklı sanrıları?) Ama kimse konuşmuyor

Bu yüzden dönmeye devam ediyorum,

Ve orada beni boğulurken kimin izlediğini merak
ediyorum. Dibe doğru dönüyorum, düşüş çok uzun
sürüyor

Ve doğru hissettireceğini düşündüğüm şey aniden yanlış hissettiriyor.

Saten vaatler bu ıslak

tırnak yatağını

maskeliyordu,

Korku, beyhudelik ve bükülmüş metal raylarla

çerçevenilmiş. Birdenbire, gecenin köründe bir siren

gibi- *Ne halt ediyorsun, seni aptal? Dövüşün!*

Su durgun, akıntı

güçlü,

Ama *burası* senin ait olmadığın yer. Tırmık gibi

parmaklarımla suyu tırmalıyorum- Artık ne

uyuyorum, ne de uyanıyorum.

Akciğerlerin havaya açlığı gibi

ruhlar da anlamsızca aç kalırsa,

Şimdi, bir kıtlıkla karşı karşıyayım,

sonunda umursuyorum. Yüzeyi kırdım,

hala açım,

Ve uzuvlarımla irademle ağırlığımı taşıması için dua et-

Beni cazibeden uzak tutmak için

dalgalanmanın

Ve aşağıdaki derinliklerden iki kat daha karanlık yerler.

Noah okumayı bitirdikten sonra defteri yere bırakıyor. "Bunu ne zaman yazdın?" diye sorar.

"Dün gece," diyorum. Ve sonra ekledim, "Sen gittikten sonra."

"Haklısın, bu hiç de sahte değil," diyor düşünceli bir şekilde. "Bu gerçekten çok güzel."

İltifata gülümsüyorum ve bunu ona gösterdiğim için hemen memnun oluyorum. Ama sonra devam ediyor, "Bu sensin, Elisabeth," ve her neyse

Az önce hissettiğim memnuniyet bir anda yok oldu. Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Ben bir sahtekârım. Yüzüm düşüyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Bu hiç iyi değil. 46

SONRA

Pencerenin önünde oturmuş, sokağın karşısındaki çocukların basket atışlarını izliyor, annemin ağrı kesici ilaçlarını getirmesini bekliyordum. Bayan Conti için yazdığım şiir üzerinde çalışıyordum. Kucağımda açık bir defter vardı ama sayfadaki tek şey silgi pullarıydı. İngiliz alfabesinde yalnızca yirmi altı harf vardır ve bu harfleri sözcüklere, sözcükleri de cümlelere dönüştürmenin yalnızca pek çok yolu vardır. Ama onları ne zaman bir araya getirsem, söylemelerini istediğim şeyi söyletemiyordum. Söylemelerini istediğim şey neydi?

Kötü bir şiir yazmak çok kolaydı, iyi bir şiir yazmak neden bu kadar zordu?

Annem bana hapları bir bardak suyla birlikte getirdi. "İşte buradasın,"

dedi.

Onları ondan aldım, dilimin üzerine koydum ve mekanik bir şekilde yuttum.

İşte buradayım. Buradayım. Ama gerçek ben aslında burada değil. Gerçek Ben'in zihnimin arkasında bir yerde saklandığını hayal ettim. Önemsiz bir çekmece. Ve her gün içine daha fazla ıvır zıvır atılıyor -yedek kuruşlar, birkaç Post-it Not, küçümseyici bir yorum, yargılayıcı bir kahkaha- Gerçek Ben'i arkaya itiyor.

Karanlık ve tozlu, köşeye doğru sürünürken daha önce buraya sıkışmış olan şeylerin kırıntılarına basıyorum. Acaba nasıl olmuş olabilirler?

Dışarı çıktım ve bir kaçış yolu arıyorum ama küçük ışık aralığından çok uzaktayım ve gittikçe daha da arkaya itiliyorum.

Bir gün çöp çekmecesine bir şey dökülüyor ve Gerçek Ben'i yapışkan bir pislikle kaplıyor. Gözlerime ve kulaklarıma sızıyor. Her şey puslu ve sessiz hale geliyor. Bir çıkış yolu aramayı bırakıyorum. Onun yerine, yerleşiyorum.

Ve Gerçek Ben orada kalır, saklanır, unutulur, siner ve ağır ve yapışkan bir şeyin katmanlarının altına gömülür.

47

NOAH sabahın erken saatlerinde, ikimiz de uykuya dalmadan önce ayrılıyor.

"Ben gidiyorum," diyor, koltuktan kalkıp botlarına adım atarken. Onu kapıya kadar takip ediyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Evet, geç oldu," diyorum, bileğimi kontrol ediyorum ve saat takmadığımı fark ediyorum. "Gitmelisin." Ağzımdan çıkan kelimeler bunlar, ama aslında söylemek istediğim şey *gitme*. *Gitme, gitme, gitme, Noah*. Garip geliyor.

Kapımı açıyor ve buz gibi bir hava içeriye doğru ilerliyor. Eşikten çıkıp karanlığa doğru adım ve uzaklaşmadan önce bir kez arkasına dönüyor. "Belki bir gün kalmamı istersin."

Karanlık formu geceden ayırt edilemez hale geldiğinde kapıyı kapatıyorum. Kilidi çevirdiğimde gürültülü bir ses çıkıyor. Bölünüyor.

Kanepedeki battaniye yığınının içine geri çekiliyorum ve ateşin ışığının yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. Tenim gergin ve sıcak hissediyor. Yerdeki yarısı tamamlanmış yapboza bakıyorum. Ateş sönüyor ve karanlık bir perde gibi iniyor

-Kenarları kalın, ortası yumuşak ve yıpranmış. Sonunda, göz kapaklarımı da beraberinde sürüklüyor ve onu özlemenin ve gittiği için rahatlamış hissetmenin arasında bir yerde sıkışıp kalarak uykuya .

48

SONRA

Fiksator kontrolü için HASTANEYE gitmek, çocuk doktoruna kontrole gitmeye benzemiyordu. Çocuk doktorunun muayenehanesinde kontrol neredeyse her zaman iyi haberdır ve neredeyse her zaman hızlıdır: *Vay canına, bak ne kadar büyümüşsün! Hey, ellinci persentildesin, mükemmel!*

Kulaklar, tamam. Gözler, tamam. Kontrol, kontrol, kontrol, harika gidiyorsun! Dr. S ile yapılan fiksator kontrollerinde böyle bir kontrol yoktu. Bir sürü ofis, bir sürü bekleme odası, bir sürü bekleme ve daha da fazla bekleme ile tüm gün süren bir olaydı. Hiç kimse neşeli ya da cesaretlendirici bir şey söylemedi. Şaşkın bakışlar ve ara sıra sorgulayan kaşlar vardı. Ve bir sürü *hmm*'lar.

Ama başka bir şey vardı. Hastanenin duvarlarından yayılan ya da belki de ben hastanenin duvarları içindeyken benden yayılan bir şey. Çok fazla düşünmemeye çalıştığım ama zaman zaman aklıma istenmeyen bir şekilde gelen bir şey; küçük bir sıkıntı, bir meyve sineği. Vurulacak bir şey. Hastane ne kadar korkutucu bir yer olsa da -tehditkar makineler, sonsuz koridorlar, beyazlar içindeki yüz­süz figürler-

aynı zamanda, garip bir şekilde, bir rahatlık da var. Pırıl pırıl zeminler, antiseptik kokusu, zımpara kağıdı önlükler ve nişastalı çarşaf­lar. Bir aşinalık, bir aidiyet duygusu, bir önemsenme duygusu vardı. İl­gilenilme hissi. Hiç kaçırılmayı hayal edip de korkmadığınız oldu mu? Aranmanın bir cazibesi vardır; kurtarılmamanın bir özlemi vardır. Her şey değil

korkunç bir kabus. Sevmek böyle mi hissettirirdi? El üstünde tutulmak böyle bir şey miydi? Yaklaştı, arpık bir şekilde, kendi kendine

hoşgrl, mazoşist bir şekilde. Ben hastayım. Ben zelim. Burada zelim.

Saat e kadar röntgen bölümüne, ergoterapi ofisine ve kan tahlili için laboratuvara gitmiştim bile. Bir paket pembe hindistan cevizli kartopu seçtiğim kafeteryada kısa bir mola verdikten sonra, bizi geri çağırmadan önce klinik bekleme odasında bir saat oturduk. Annem önümde yürüdü, koltuk değneklerimle bana ayak uydurabilmem için yavaş ilerliyordu. Uzun beyaz önlüklü doktorları koyun gibi takip eden kısa beyaz önlüklü bir grup genç doktorun yanından geçtik.

Muayene odasına girdikten sonra Dr. S'nin içeri girmesi yarım saat daha sürdü.

En iyi koyun. Kendini küçük bir tabureye bıraktı ve her zamanki incelemenden geçti: Kan tahlilleri iyi görünüyor; röntgenler iyi görünüyor. PT nasıl? Egzersizlerine devam musun? Başımı salladım ve her şeye evet dedim, onu gerçekten dinlemiyordum çünkü dürüst olmak gerekirse o da beni gerçekten dinlemiyordu. Ben bir öncekine cevap vermeyi bitirmeden her soru ağzından çıkıyordu. Sorduğu her sözde soruda ve verdiğim her sözde cevapta, tüm bunların saçmalığı giderek daha az önemli hale geliyordu. Konuşurken bana bakmıyordu bile.

Dr. S pek iyi biri değildi. Özellikle arkadaş canlısı değildi. Bana göre hiçbir şey değildi, ama anneme fikrini sorsaydınız, onun her şey olduğunu söylerdi. Zekiydi. Zekiydi. Ülkedeki, dünyadaki, evrendeki tüm en iyi doktor ödüllerini kazandı. Tanrı'nın kendisi kaşlarını kaldırdı, etkilendi. Onun adı anıldığında başımızı eğmeli ve odaya girdiğinde reverans yapmalıydık.

Kızını tamir ediyordu.

Dr. S. kendini bir yengeç gibi muayene masasına attı ve her zaman yaptığı şeyleri yaptı: büyük, etli elleriyle ayağımı tuttu, yukarı aşağı döndürdü. Sonra ellerini dizime götürdü, ileri geri, ileri geri, hareket açıklığı iyi görünüyor. "Benim için yürüyebilir misin lütfen?" Dikkatlice indim, koridora çıktım ve koltuk değneklerimi kullanarak kendimi aşağıya doğru salladım.

koridora ve sonra muayene odasına geri döndü. Kendi kendine mırıldandı, başını eğdi ve dosyama bir not yazdı. "İyi görünüyorsun."

O tekrar konuşana kadar muayene masasına yaslandım. "Dik

durun lütfen," dedi, yüzü hala çizelgeme dönüktü.

Koltuk değneklerimi muayene masasına dayadım ve kendimi sabitlemek için kullandım.

Ellerini kalçalarımaya koydu. Parmaklarını içeri soktu ve paralel olup olmadıklarını kontrol etti. Kalçalarımı zorla döndürdü ve sonra şişman parmaklarını daha da içeri soktu.

"Ah, acıyor."

Sanki karşısında dikildiğimi yeni fark etmiş gibi biraz geri çekildi. "Ah, özür dilerim," dedi ve gevşedi.

Dr. S bir şey düşünüyormuş gibi dudağını ısırdı ve sonra başını kaldırıp anneme baktı. "Evet, Bayan Amos, sanırım her şey genel olarak iyi görünüyor. Artık çok uzun sürmez. Ne sıklıkla..." Ve tekrar dinlemeyi bıraktım. Hâlâ bana bakmıyordu. Acımı bana değil de anneme sorması kabalıktı. Kaba olmak istemezdim ama sanki odada hiç yokmuşum gibiydi, sanki en basit sorulara bile cevap veremeyeceğimi düşünüyordu. Hançer gibi parmaklarıyla beni dürttü ve sonra anneme ağrımı sordu? Göz ardı edilmekten bıkmıştım. Görmezden gelinmekten yorulmuştum. Fikirlerimin ne zaman önemli olacağını seçebileceğini düşünmesinden bıkmıştım. Kendime hiç benzemeyen bir şey yaptım.

"Ağrımı merak ediyorsanız *bana* sormayı deneyebilirsiniz." Annem ve Dr.

S. bana doğru döndüler.

Bunu açıklayamazdım ama o saniyede Gerçek Ben önemsiz çekmecedan çıkıp canlandı. "Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorsun.

Çocuk olabilirim ama bu hiçbir konuda söz sahibi olmamam gerektiği anlamına gelmez. Bu *benim başıma* geliyor. Kimse bana bunu isteyip istemediğimi sormadı. Ben aptal değilim. Ve size kendi acımı kesinlikle anlatabilirim."

"Sana hakaret etmek istememiştim," dedi boş bir sesle.

"Hakarete uğramadım. Dahil edilmek güzel olurdu."

"Tamam," dedi, belki de ilk kez bana bakarak. "Lütfen bana acını anlat."

Acı çektiğinizde, etrafınızdaki herkes onu etiketlemeye çalışır. Vuruyor mu, bıçak saplanıyor mu, ağrıyor mu? Sabit mi yoksa gelip gidiyor mu? Nasıl

Sıfırdan ona kadar bir ölçekte değerlendirir misiniz? Biraz çatık kaşlı mı yoksa gerçekten çatık kaşlı mı? Acının sayılabilmesi için nicelleştirilmesi gerekir.

Ancak acıyla ilgili olan şey, sürekli yanınızda olduğunda anlamını yitirmeye başlamasıdır. Üç ile altı arasındaki fark önemsizdir. Bıçaklanma, zonklama, fark etmez. Önemli olan tek şey net düşünememenizdir. Bildiğiniz her şey acının dokusundan geçer. Müzik boğuktur. Çiçekler solgun görünür. Bulutlar gri görünür.

Ve sadece sizin için değil, etrafherkes için de anlamı azalır. *Acı* duymaktan yorulurlar. Gözyaşlarından yorulurlar. Ve böylece sormayı tamamen bırakırlar.

Acı hala oradadır ama artık onu tarif edemezsiniz çünkü her deneyiminizin arka planı haline gelmiştir. Ağaçlardaki rüzgar gibi.

Ciğerlerinizdeki nefes. Her odadaki duvar kağıdı.

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. Ona acımı anlatmak istedim.

Bacağımdaki ağrı değil, ilacı olmayan diğer ağrı. Kafamı, kalbimi ve ruhumu istila etmiş olan.

Ona ne kadar boş, yalnız ve acılı olduğumu anlatmak istedim.

Acı içinde uyanmanın ve acı içinde uyumanın ve görünürde bir son olmadığını bilmenin nasıl bir his olduğunu. Ona kahkahanın, huzurun ve uykunun benden kaçtığını ama korku, dehşet ve utancın her zaman var olduğunu söylemek istedim. Ona bir bedene hapsolmanın kadar onur kırıcı olduğunu anlatmak istedim.

sana ihanet ettim. Çok fazla baskı olduğunu. Bazen deliriyormuşum gibi hissettiğimi. Bazen kendimi kaybediyormuşum gibi hissettiğimi.

Ona, bakımları altındaki çocuklara nasıl davranacakları konusunda özensiz davranan yetişkinlere güvenmek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu anlatmak istedim. Kimsenin gerçekten olduğunu hissetmediğimi. Ona kimseye güvenemediğimi hissettiğimi söylemek istedim. Ama bu yüzden ona da güvenemiyordum. Ona herkesin bana zarar vereceğinden korktuğumu söylemek istedim. Ama çok korktuğum için ona bunların hiçbirini anlatamadım. Çünkü bir sorun olduğunda ne olduğunu biliyordum. *Sen* bir sorun olduğunda neler olduğunu biliyordum. Ve yapmak istediğim son şey daha fazla soruna neden olmaktı.

İhtiyacım olan son şey, tamir edilmesi gereken başka bir şey olduğunu düşünmesiydi.

Ve Gerçek Ben, daha birkaç dakika önce olduğu gibi cesurca çekmeceye geri sinmişti.

Bunun yerine, tam olarak olmamı istedikleri kişi gibi davrandım. Dr. S'ye baktım ve "Hâlâ günde yaklaşık dört Darvocet alıyorum" dedim.

Ben hastayım. Ben özelim. Ben burada

özelim. 49

ERTESİ SABAH, evimde yine yalnız olduğum için mutlu uyandım. Küçük mutfağında çay yapmaktan, cılız ateşimle ilgilenmekten mutluyum. İşte böyle olmalı. İhtiyacım olan tek şey bu. Rahat olduğum yer burası. Güvende olduğum yer burası.

Şeriften Uzak Durmak İçin Nedenler:

Sonunda sadece bana zarar verecek.

Sadece ona zarar vereceğim.

Yalnız olmak, anonim kalmanın tek yoludur. Anonim

olmak güvende kalmanın tek yoludur.

Öğlen saatlerinde evin içinde garip bir sesin yankılandığını duyuyorum. Sanki bir ağacın dalları düşüyormuş gibi geliyor ve hemen korkuyorum. Evin yakınına bir şey düşüp düşmediğini görmek için birinci kat pencerelerinin her birinden hızlı bir arama yapıyorum. Ses devam ediyor ama hiçbir şey göremiyorum.

Dışarısı için giyindim ve kendimi arka taraftan dışarı attım. Kar biraz durulmuş ve attığım her adım sadece dizlerime kadar geliyor. Ses şimdi daha yüksek, önümdeki hiçlikte yankılanıyor. Ses Nuh'un evinin olduğu yönden geliyor gibi ve ben de sesi takip ederek dikkatlice ilerliyorum.

Tarlanın sonuna kadar yürüyorum ve sonunda sağımdaki ağaç vahasını geçiyorum. Yavaşça Nuh'un arazisine yaklaşıyorum ve herhangi bir hareket arıyorum. Hiçbir şey göremiyorum, ama ses kırılan, gümleyen bir yankıdan hızlı, kesen bir gümbürtüye dönüşmeye başlıyor. Geri dönmeliyim.

Her , beni ilgilendirmez. Noah muhtemelen evde bile değil-

Ne de olsa o şerif, meşgul olmalı. Ama sonra Noah'ın ailesi geldi. Ya evinde bir sorun varsa ve bunu bilmesine imkân yoksa? Arazinin karşı tarafına doğru biraz daha yürüyorum. Bir göz atmaktan zarar gelmez.

Evin etrafından dolaşp Noah'nın garaj yolunun arkasına doğru ilerlerken, omzunun üzerinden bir balta kaldırmış, bir şeyin üzerine eğilmiş, ayakta duran, ağır paltolu bir adamın sırtını görüyorum. "Noah?" Belki de dikkatleri üzerime çekmemem gerektiğini fark etmeden önce sesleniyorum. Arkasını dönüyor ve karda kısmen gizlenmiş kocaman, yuvarlak ağaç gövdesini ortaya çıkarıyor. Çenemi sıkıyorum. Tabii ki odun kesiyordu, başka ne olabilirdi ki?

"Hey," diyor biraz nefes nefese. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendimi küçümseyerek başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Bir ses duydum, yine de iyi olduğunu görüyorum." Yüzüm utançla ısınıyor. "Ben ." Evime doğru geri dönüyorum.

"Ve iyi olup olmadığımı bakmaya geleceğini mi düşündün?"

diye sesleniyor. "Hayır. Ben... uh... Hayır... Oh, kapa çenenen."

Gölüyor ve baltasını tekrar kaldırıyor, rahatsız edici bulduğum bir hız ve güçle indiriyor. Ama aynı zamanda etkileyici.

"Seni günün ortasında Paul Bunyan gibi giyinmiş gördüğüme şaşırdım," diyorum, ekose yün ceketine ve ağır işçi eldivenlerine atıfta bulunarak. "Senin koruman gereken bir kasaba yok mu?"

"Kar fırtınasına gömülmüş bir kasabada şaşırtıcı derecede az suç işleniyor" diyor.

Sonra gülüyorum, dişlerim biraz takırdıyor. "Eminim dışarıda bir yerlerde senin yardımına ihtiyacı olan birileri vardır."

"Merak etmeyin," diyor ceketini belinden kaldırıp polis telsizini göstererek. "Nöbetteyim."

Başımı sallayıp tekrar izin istiyorum. Hava gibi. "Sanırım artık öldürülmediğini bildiğime göre eve döneceğim."

"Öyle olsaydım seni rahatsız eder miydi? Öldürülmek ."

"Tabii ki. Yakacak odun için ne yapabilirim ki? En azından senin sıcak tabağın var."

"Endişenizi anlıyorum," diyor baltayı hızla başka bir ağaç gövdesine indirerek. "Ama gitmene gerek yok. Garajda başka bir baltam var."

"Ha!" O kadar yüksek sesle söylüyorum ki ağaçlardan kopan balta gibi yankılanıyor. "Seni temin ederim ki bu iyi bir fikir değil."

"Çok kolay," diyor. "Buraya gel, sana göstereyim."

Bunun hiçbir şekilde yapmamam gereken bir şey olduğuna hiç şüphem yok. Ama ona bu kadar yakın olma düşüncesi. "Ee, tamam..."

Tereddütle Noah'a doğru yürüdüm. *Evine git Justine, evine git.* Odun yığınının geri çekiliyor. Çoktan kesilmiş ama hâlâ oldukça büyük olan bir bölümü alıyor ve kardan çıkan büyük bir kütüğün üzerine yerleştiriyor. Bıçağı karın üzerinde duran baltayı bana uzatıyor ve

arkamda duruyor. Kollarını benimkilere doluyor ve ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. Ağzı kulağımda, bacaklarının uzunluğu benimkilere baskı yapıyor. "Baltayı böyle kavra," diyor ellerimi sapına sıkıca sararak, "ve başının yan tarafına yaklaştır." Ben baltayı omzuma doğru kaldırırken Nuh ağırlığın çoğunu destekliyor. O soğuk biraz daha katlanılabilir oluyor.

"Şimdi gözlerini bıçağın girmesini istediğin noktada tut. Şurayı görüyor musun, tahtada bir düğüm var?" diyor, yüzü şimdi benimkinin yan tarafına değiyor. "O noktaya odaklan."

Nefes alıyorum ve Noah da aynısını yapıyor. Çenesinin kirli sakalını yanağımda hissedebiliyorum, sıcak nefesi benimkine karışıyor.

"O zaman bırak gitsin."

Nefes veriyorum ve baltayı bırakıyorum, fırlatmaktan çok bırakıyorum ve tahtaya çarpıyor ama düğümü birkaç santimle ısıkalıyor. Küçük bir parça kopuyor.

Noah'nın kolları beni sonsuz bir şekilde sarıyor ama fark ediyorum ve içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. Uzun bir süre hareketsiz duruyoruz. Sanki birbirimizin önemli bir şey söylemesini bekliyor gibiyiz.

Ama ikimiz de bilmiyoruz. Noah boğazını temizliyor. Baltayı tahtaya yasladığımda, "Bu kesin bir bilim değil," diyor. "Tekrar denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Hepimiz oduncu olmak için yaratılmadık. Balta işini sana bırakıyorum." Sesimde belli belirsiz bir hayal kırıklığı duyuyorum ve Noah'nın bunu anlamaması için Tanrı'ya dua ediyorum. Elinden kurtulup ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. Eldivenlerini çıkarıyor, çalışmaktan hafifçe kızarmış elleri ortaya çıkıyor. Güçlü eller. Kendinden emin eller. Tırnaklarının düzgünlüğünü fark ettim. Onlara dokunmak istiyorum. Tenime sürtündüklerini hissetmek istiyorum.

Çabucak uzaklaşıyorum. Gitme vakti geldi. Ama çok açık olmaktan korkuyorum ve onun duygularını incitmek istemiyorum.

"Geri dönmeliyim," diyorum ve başımı kulübeme doğru eğiyorum.

"Evet, ," diye yanıtlıyor. "Eve dönmeliyim... hiç kimseye... ve hiçbir şeye."

"Hayır," diyorum, biraz . "Önemli bir şey değil."

"Doğru, doğru. Sen ve okuldan eski arkadaşının hatıraları. Kacey, değil mi?"

İğneleyici noktalama işaretleri için duraklıyorum. "Evet, bu doğru."

"Belki de onu buraya getirmeliyiz. Kartopu savaşı yapabiliriz. İkinci de alt edebileceğimden hiç şüphem yok," diyor, biraz kar toplayıp bir araya getirerek.

"Sanmıyorum," diyorum.

"Neden sanmıyorsun?"

Noah soruyor.

"Çünkü onunla konuşamıyorum." Onunla

konuşamıyorum. "Neden?"

Bunun istediğim bir şey olmadığını, ruhumu parçaladığını nasıl açıklayabilirim? Onun aramalarını her görmezden geldiğimde, ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu her düşündüğümde. Ne yaptığımı her düşündüğümde.

"Çünkü... çünkü o üniversitede ve harika gidiyor. Ve bunu hak ediyor. Her şey harika, eğlenceli ve yeni. Ve benim yüzümden yük altında kalmasına gerek yok. Ben doğru olanı yapıyorum. İyi bir arkadaş oluyorum."

Noah anlamış gibi başını sallıyor. "Ama seni arayıp

duruyor?" İç çekiyorum. "Geri dönmemi istiyor."

"Ve sen istemiyor musun?"

"Şey," diyorum düşünceli bir şekilde, "aslında beni taşınmaya ikna eden oydu."

"Peki, Kaliforniya hakkında ne düşünüyorsun?" Kacey, kitabındaki yerini köpek gibi yırtıp kafeterya masasının üzerine ters çevirerek söyledi. Yemek tepsilerimizin arasından bana doğru eğildi ve sesini alçak tuttu. Koltuklar dolmaya başlamıştı.

"Yok artık." Güldüm ve omuzlarımı silktim. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Gerçekten hiçbir yere gitmiyorum, Kacey."

"Arizona'ya ne dersin?" diye devam etti, beni görmezden gelerek.

Nefes verdim ve onunla dalga geçtim. Bir görevi vardı. "Çok sıcak."

"Alaska mı?"

"Çok soğuk."

"Florida'ya ne dersin o zaman?" "Timsahlar."

"Doğru. Hmm." Derin düşüncelere dalmış

görünüyordu. Güldüm ve yemeğimi yemeye

başladım.

Kacey daha da yakına eğildi. "Tamam, çalışmaya devam edeceğim..." diye söze başladı, çok ciddi görünüyordu. "Kesinlikle uzak bir yerde.

Bir derginin kapağına benzeyen bir yerde-"

"Kacey," diye araya girdim hemen. "Sadece seni şımartıyordum. Aslında gitmeyeceğim. Yani, yapamam... değil mi?" Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için gözlerimi iki yana kaydırarak söyledim. İstiyordum, çok istiyordum ama ciddi olalı.

Bana baktı ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum.

Kacey kaşlarını kaldırdı ve omuzlarını silkti. Lolipopunu ağzından çıkardı, büyük bir ses çıkardı ve onunla alnıma bir fiske vurdu. "Sadece söylüyorum," dedi.

"Yani, yapabilir ?"

"Elisabeth, dinle," dedi tekrar odaklanarak. "Bu senin kararın. Senin hayatın. Diğer herkes sanki her şey onların kararıymış, onların hayatıymış gibi davranıyor.

Sanki sen hiç yokmuşsun gibi. Adil görünmüyor. Ve nefret ediyorum

Seni böyle görmek. Bu yüzden gitmeni istemiyorum ama gidersen de anlarım ve bence buna kendin karar vermelisin. Ve en iyi arkadaşın olarak, istersen... bu konuda yardımcı olmak benim görevim."

Ben de arkama yaslandım ve dudağımı ısırdım. "Doğru," dedim. "Ama ben böyle bir şeyi asla düşünmezdim."

Kacey sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve gülümsedi. "Tabii ki hayır."

"Tabii ki hayır," diye tekrarladım ve öğle yemeğime geri döndüm. Kacey lolipopuna geri döndü.

Tabii ki yapmam. Asla böyle bir şey yapmam. Asla böyle bir şey yapamam. Ama sonra, belki yapabilirim diye düşünmeye başladım. Yapabilir miyim diye merak ettim. Yani, gerçekten yapabilir miyim? Taşınmak ve her şeyi geride bırakmak. Hayatımın seçmediğim bir parçasını. Bedenimin beni ikiye bölen bir parçasını. Belki, belki, belki, hatta bir parçam.

Aslında burada olmamam gerekiyor. Bu düşünce kafamın içinde

yankılandı. Belki de aslında burada olmam gerekmiyordu.

Zihnimin dolaşmasına izin verdim. Sonsuz hafta sonları, sessiz gün doğumları ve tembel gün batımları, tuzlu hava, rüzgârla savrulan saçlar, sahilde bir kişilik battaniye. Su o kadar durgundu ki cam sanabilirdiniz.

Bunun hakkında düşündükçe, bir şeylerin tıklandığını hissettim.

Ve beni ayırır gibi değil, daha çok bir şeyler yerine oturuyormuş gibi. Doktor yok. Hastane yok. Araştıran parmaklar yok. Aval aval bakan yabancılar yok. Korku yok. Acı yok.

Sadece ben. Sadece huzur. Yalnızlık. Kafamda bir resim çizdim, uzaklara ve genişliğe yayılan nefes kesici bir manzara. Uzaklarda kaybolan tek bir siluet.

Noah yüzüme düşen dalgın gölgeyi görmemiş gibi davranıyor. "Ve şimdi de geri dönmeni mi istiyor?" diye soruyor.

" gibi bir şey."

Kendi kendine başını sallar. "Doğru. Yani..." Sanki bana inanmıyormuş gibi lafı uzatıyor. "Böylesi daha iyi gibi geliyor."

"Evet," diyorum. "Öyle. Böylesi daha iyi."

Noah kartopunu düşürür. Gözleri şüpheyile ıslı ıslı parlıyor. "Elisabeth, ne yapıyorsun?"

Ona bakıyorum. İkimiz de hareket etmiyoruz ama aramızdaki mesafe karın üzerinde iki katına çıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayatını kastediyorum. Burada ne yapıyorsun? Tüm bunlar planına nasıl uyuyor?"

Gözlerimi kısıyorum. Birinci sınıf felsefe dersinde olduğumuzu fark etmemiştim.

Bu da nereden ? Beni sorgulamaya hakkı olduğunu düşündüren ne? Bu benim planıma *uymuyor*, bu benim planım.

Ama bunu ona söyleyemem. "Şey..." diye söze başlıyorum. Ama başka bir şey gelmiyor. Noah beklentiyle bana bakıyor. "Devam et."

"Şey, yani, ben sadece..." Düşüncelerim karmakarışık olmaya başladı. Noah sanki mükemmel bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyor. Sonra yüzünün hatları bir bulmaca gibi hareket ediyor ve yepyeni bir resim ortaya çıkıyor. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir şey. Daha sert ama kenarları yuvarlatılmış bir şey. Yumuşakça yıkıcı bir şey. Acıma.

"Öyle mi?" diyor.

"Ben sadece..." Telaşlıyım ve benden ne istediğinden tam olarak emin değilim.

Kendimi giderek daha rahatsız hissediyorum. İnceleniyormuşum gibi hissediyorum. Parçalara ayrılıyormuşum gibi. İnceleniyorum. Ve kafam artık karmakarışık düşüncelerim bir , hiçbir düşünceye sıkı sıkıya tutunamıyor, bunun yerine "*Bana bakma, bana bakma, bana bakma*" gibi sesler çıkaran mide bulandırıcı bir titreşim akışıyla doluyor. Ama o bana bakıyor, geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve gözlerimin arkasındaki boşluk bir parazit kayasına dönüşüyor. Ve göğsüm çökmek için yalvarıyor. Ve ayaklarım koşmak için kaşınıyor. Koşmak. Koşmak.

. Her yerde olabilirsin, Justine, ama burada.

Noah beni bir kez daha değerlendiriyor. "Saklanıyorum," diyerek cümlemi bitiriyor.

"Hayır," diyorum. *Kes şunu, Noah.* Beni anlamaya çalışmayı bırak. Soyulan, pul pul dökülen derimi kurcalamayı bırak - yanığın altında çok daha çirkin olduğunu bilmiyor musun?

"Tamam, sonra ne olacak? Ne? Lütfen, söyle bana, Elisabeth."

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sıcak ve baş dönmesi hissediyorum ve beynim sanki çok hızlı ve çok yavaş hareket ediyor ve bir şekilde ağzımdan tamamen kopmuş gibi görünüyor. Hiçbir şey söylemeye zorlayamıyorum. Sahtekârlığımı ortaya çıkarmaya çalışıyor.

"Bana ne istediğini söyleyemezsin, çünkü ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Kim olduğunu sanıyor bu? Damarlarıma bir zehir sızıyor. Birleşiyor ve ekşi, zonklayan bir yumru halinde boğazıma yükseliyor ve aniden ağzım ve beynim yeniden arkadaş oluyor. "Peki ya sen?" Niyetimden daha kindar bir şekilde söylüyorum. "Burada ne işin var, bu küçük kasabanın şerifini mi oynuyorsun?"

Hayatının geri kalanında bu bok çukurunda tek başına polislik yapmayı mı planlıyorsun - kapalı yolları kapatmak, yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım etmek ve ne bileyim, ağaçlardan kedi yavrularını kurtarmak ya da her ne yapıyorsan?"

Noah'nın gözlerindeki acıyı görüyorum ve onu oraya benim koyduğumu bildiğim için midem bulanıyor.

"Bakın, benimle istediğiniz kadar dalga geçebilirsiniz; bu beni rahatsız etmiyor. Burada ne yaptığımı biliyorum, geri veriyorum, iyilik yapıyorum. Sen..." diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve başını sallıyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

Boğazımdaki düğüm bir gülle gibi. Bunları söylemek acı verse de duramıyorum. Duramıyorum işte. "Bu doğru," diyorum. "Bilmiyorsun."

Hiçbir fikrin yok. O yüzden her şeyi biliyormuş gibi davranma. Beni tanıyormuş gibi davranma."

Çenesindeki ciddiyet pişmanlık gibi görünmeye başlıyor ve bakışlarının altında küçülüyorum. Gözlerimi ondan kaçırmak zorundayım, başka şansım yok. Az önce ne oldu? Bu nasıl oluyor? Aramızda uzanan sessizlik dayanılmaz.

Noah da bana bakamıyor. Bakışlarını indiriyor ve karı tekmeliyor. Tekrar konuştuğunda sesi sessiz ve kontrollü. "Burada yeterince uzun süre kalırsan -o evde tıkalıp kalırsan, tozlu bir hediyelik eşya dükkânının arka köşelerinde saklanırsan- çok yakında seni tanıyan hiç kimse tarafından tanınmaz hale geleceğini biliyorum, Elisabeth."

İşte oldu. Doğruluk ve rahatlamanın sıcak bir karışımı yıkıyor ve şimdi ona tekrar bakabiliyorum. Çünkü o beni tanımıyor. Tek bildiği taslak. Ona *gösterdiğim* tek şey taslak. Her kelimesinden damlayan acıma bana olan acıma değil. Olmamı istediği versiyonuma acıyor. Birilerinin olmamı istediği kişi olmaktan bıktım. Kendimi haklı hissediyorum. Haklı hissediyorum. Yeniden güvende hissediyorum.

Çünkü beni gerçekten hiç tanımıyor.

Anlamıyor musun, Noah? Başından beri plan tanınmaz hale

getirmektir. 50

SONRA

GRETCHEN BUGÜN Çukur'da YOKTU

Umutsuzluk. Check-in masasındaki insanlar bana yedek bir terapistim olacağını söylediler. Annemi bekleme alanında dergisiyle baş başa bıraktım ve yedek terapistin bana yardım etmesini beklerken kendimi arka taraftaki masaya attım.

"Merhaba Justine. Ben Justin. Bugün Gretchen'ın yerini dolduruyorum."

Aman Tanrım. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Bu şirin de ne? Ağzım bir anda kurudu. Yoksa sadece salyam mı aktı?

Burada ne oluyordu?

Tamam, Justin şirin ötesiydi. Uzun boylu, erimiş kahverengi gözler, gamzeler, dağınık kumlu saçlar. Şu gülümsemeye bakın, dişleri parlıyor muydu? Rüya görüyor olmalıydım. O benim denizaltım olamazdı.

Sanırım merhaba dedim.

"Justin ve Justine, sanki kaderimizde varmış gibi, ha?" Kelimeler ağzından bir peri tozu bulutu içinde yuvarlanarak .

"Ha-ha, evet, şey... bu komik." Aman Tanrım, daha aptal olabilir miydim?

Tamamen anlaşılmaz bir haldeydim. Nefesim kesinlikle kesilmişti. Bayılmam çok olasıydı.

"O başlamaya hazır mısınız?" diye sordu.

"Um..." Tereddüt ettim, transımdan çıktım. Kendimi biraz güvensiz hissetmeye başladım.

Bacağımı masanın üzerine kaldırmama yardım etmek için uzandı. "Hadi seni buraya çıkaralım."
_"

"Hayır, hayır!" Hemen araya girdim. Böyle bir şey olamazdı. Justin belli ki beyaz önlüklü bir fizyoterapist kılığına girmiş bir Yunan tanrısıydı. Masanın üzerine çıkarsam bacağıma dokunmak isteyecekti. Bunu yapamazdım - bu sevimli Adonis'in iğrenç, çirkin, kusurlu bacağıma dokunmasını. "I,

Aslında bugün gelmeden önce ağı kesicimi almayı unutmuşum. Çok acıyor." Ve destekçimi tuttum ve sahte bir sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Çünkü bu tabii ki koca bir yalandı. PT'den önce ilaçlarımı almayı asla unutmazdım. İlaçlarımı almayı asla unutmazdım, nokta. İhtiyacım vardı.

"Oh, tamam." Mükemmel ağı hafif bir kaş çatmayla aşağı doğru

kıvrıldı. "Peki, neden CPM makinesine gitmiyoruz?"

Başımı salladım. "Hayır, bunu da yapabileceğimi sanmıyorum. Çok acı çekiyorum." Daha da eğildim ve dişlerimi sıkarak ve acı dolu kesik kesik nefesler alarak elimden geleni yaptım. Bu işe yaramayacaktı. Onun gibi birinin bana yardım etmesine izin veremezdim. Justin'in sevimliliğinin ilk şokunu atlattıktan sonra, utanç içimde dolaşmaya başladı. Yeni bir farkındalık başladı. Justin'e tüm mükemmelliğiyle bakmak, benim çirkinliğimle tam bir tezat oluşturuyordu. Ne kadar . Bana bakmak ne kadar rahatsız edici olmalıydı. İçten içe ne kadar iğrenmiş olmalıydı. O Troilus'tu, bense 3. Richard - deforme olmuş, tamamlanmamış, doğası gereği aldatılmış. Ve birdenbire artık yalan söylemiyordum; acı çekiyordum. Doğanın bir ucubesiydim. Gerçekten ıssızdım. Kim bana iğrenmekten başka bir şeyle bakabilirdi ki? Ona bakmaya dayanamıyordum.

Artık bir bebek gibi ağlıyordum. Kendime acıyarak, kendi çaresizliğimde boğuluyordum.

Annem hemen arka odaya geldi. Birisi ona üzgün olduğumu söylemiş olmalı.

"Ne bilmiyorum," dedi Justin, sesine şaşkınlık ve endişe .

"Ne oldu Justine?" Annem yanıma çömelirken sordu. Saçlarıma dokunmak için uzandı ama ben geri çektim. Sadece kendime daha fazla kıvrıldım. Daha da çok ağlamaya başladım, yüzümü ellerimin arasına sakladım, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar utandım. Sonunda kafamı kaldırdığımda

Annemin bana öfkeyle baktığını düşündüm. Ama belki de bana sevgiyle bakıyordu.

Muhtemelen hayır.

Ama her halükarda bunun bir önemi yoktu, çünkü belki de başka hiç kimsenin bunu yapamayacağını anlamaya başlamıştı. Başka hiç kimsenin yapamayacağını.

"Acıyor anne. Sadece acıtıyor."

51

ACIMIYORMUŞ GIBI DAVRAN. Acı çenesini açıp seni yutmuyormuş gibi davran. Bu Kacey'nin bana öğrettiği bir şey. *Burada başka kimse yokmuş gibi davran.*

Ve bu konuda gerçekten çok iyiyim. Yalan söylemekte. Numara yapmakta. Bakış açılarını manipüle etmek, özellikle de kendiminkini. Bu çimdik bir çimdik değil; bir gıdıklama.

Bu sızı bir sızı değil; bir sıkışma. Bu yakıcı acı Hades'in alevleri değil, hayır, hayır. Bu sadece inkâr sahilinde güneş çarpması. Ağustos ayında Anguilla. Başka bir tropik kaçış. Tek ihtiyacınız olan uzun bir limonata ve geniş kenarlı bir şapka.

Ve hissettiğiniz bu pişmanlık pişmanlık değil; sadece can sıkıntısı. Bu yıkım ezici değil; sadece yorgunsunuz. Ayaklarınızın altındaki toprağı yaran ve fark edilmeden ruhunuzun zirvesine doğru ilerleyen bu uçurum, endişelenecek bir şey değil. Sadece boşluk. Hissettiğin bu acı, düşündüğün şey değil. Hiçbir şey düşündüğünüz gibi değildir. Hiçbir şey düşündüğünüz gibi olmak zorunda değil. Hiçbir şey hiçbir şey olmak zorunda değil.

En inandırıcı yalanlar kendimize söylediğimiz

yalanlardır. 52

SONRA

TANRI BENİ CEZALANDIRIYOR. Bunların hepsi büyük bir hata. Burada olmamam gerekiyordu.

Gerçekten mi? Hala buna mı takıldık?

Öyle görünüyor.

Hmm. Tamam. Peki, neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?

Ne gibi?

Şey...her zaman...bilirsin.

Hayır. Bunu yapmayacağım.

Neden olmasın?

Eğer Tanrı beni bu dünyada istemiyorsa, muhtemelen cennette de istemiyordur.

Cennete gideceğini sana düşündüren nedir?

Zaten cehennemde olmadığımı sana düşündüren

ne? *Hah. İyi bir noktaya değindin.*

53

AKŞAM, günü Noah'nın yokluğunun bende bıraktığı o çok mevcut izlenimle geçirdikten ve savunmamın düşmesi için bolca zaman tanıdıktan sonra, onun evine geri dönmeyi tartışıyorum. Her ne kadar hislerimi çarpıtmaya çalışsam da, aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bırakmış olmaktan nefret ediyorum. Bana kızgın olmasından nefret ediyorum. Ama en çok da haklı olabileceğini düşündüğüm için nefret ediyorum. Uzun süre boyunca tek odak noktam dışarı çıkmak, kaçmak ve kendimi güvende tutmak oldu. Bundan sonra ne olacağını hiç düşünmedim.

Aramızdaki arazide yürürken, ağaçlar tepemde yükseliyor ve karın üzerinde evime doğru uzun gölgeler oluşturuyor. Bunun bir alamet olup olmadığını merak ediyorum. Geri dönmem için bir işaret. Bir çeşit ilahi müdahale. Ama her ne kadar istemesem de, itiraf etmeliyim ki ona çekiliyorum ve bunu düzeltmek istiyorum.

Yine de aynı zamanda, kaybedeceğimi bildiğim bir oyunu oynuyormuşum gibi hissediyorum. Noah gibi bir adam için özel bir şey olmamın imkanı yok. Ben

çok berbat. Ve bir şekilde "erkek kızı kurtarır" gibi garip bir fanteziyle benden hoşlansa bile, bunu berbat etmekten kendimi alıkoyamayacak kadar berbat durumdayım. Ben çok... ve o da çok... ve bu işe yaramaz. Ayrıca, onun yanında asla gerçek beni görmesine izin verecek kadar rahatlayamam. Her zaman bir sahtekar olacağım. Her zaman güvenilmez olacağım. Her zaman güvende kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Ön kapısına varıyorum ve arkamı dönmeyi düşünüyorum. Ama sonra kapı gözlerimin önünde açılıyor, ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan, koşmaya fırsat bulamadan, Noah elinde küçük bir mutfak havlusuyla orada duruyor.

kol dirsekten bükülmüş. "Masanız hazır, madam," diyor beni evin içine yönlendirirken.

"Madam?" Sahte bir alınganlıkla söylüyorum.

"Fransızcam berbat," diyor özür dileyerek. "Matmazel?" "Bu daha iyi," diyorum.

"Gracias."

Noah beni mutfığa götürüyor, odanın etrafına rastgele parlayan mumlar yerleştirmiş. Duruyorum. Belli ki bunun romantik olması gerekiyordu. Dudağımı ısııyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Benim için bir sandalye çekti.

"Teşekkür ederim," diyorum yavaşça ve tereddütle oturuyorum. "Rica ederim."

"Tüm bunlar da ne?" Önümdeki prodüksiyonu işaret ederek soruyorum.

"Bir özür," diyor oturduğum yerdeki şarap kadehini doldururken.

"Yaşımın küçük olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Sen ben de şerife söylemem," diyor.

"Noah," diyorum, işleri yoluna koymaya hevesli bir şekilde. "Daha önce her şeyi berbat ettim. Özür dilerim. Sana asla öyle bağırmaımalıydım. Ve bu kasabaya baktan dememeliydim - öyle değil. Burayı gerçekten çok seviyorum."

"Sorun değil," diyor, şimdi kendi bardağını doldururken. "Söylediklerinde doğruluk payı var."

"Hayır, yok. İyi bir şerif olmadığınızı ima etmemeliydim. Öylesin. En azından bana alkol temin etmediğin zamanlarda."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diyor. Kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. Geniş ve samimiydiler. "Ben de özür dilerim. Seni yargılamaya hakkım yok." Sonra duraklıyor, gülümsüyor ve fırına doğru yürüyor. "Daha iyi yapmama izin ver," diyor, fırının kapağını açıyor ve büyük, düz bir kutu çıkarıyor. "Pizzalı."

"Bunu nereden buldun?" Ben sordum. Görünürdeki her şeyin hâlâ bir kar dağının altında gömülü olduğunu sanıyordum.

"Bilmek istemez miydin?" diyor. "Ama sana söylemeyeceğim."

Gördüğünüz gibi, son birkaç gündür bana tahammül etmeniz tek nedeninin sizi beslemem olduğunu fark ettim. Eğer pizza sipariş etmeyi öğrenirsen, korkarım seni bir daha asla göremeyeceğim."

Boğazımı temizliyorum ve Noah'ya odaklanıyorum. "Bu bir olasılık," diyorum.

"Aynen öyle. Bu yüzden yöntemlerimi kendime saklamak zorundayım. Gizli Hungry-Man zulamı zaten biliyorsun-"

"Campbell's," diye araya giriyorum.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyorum," diyor ve pizzayı aramızdaki

masaya koyuyor. "Umarım hamsi seviyorsundur."

İğrenç. "Belki de *seni* yargılayan ben olmalıyım." Sade peynirli pizzanın kapağını açarken gülümsüyorum. "Resmen etkilendim. Yine etkilendim."

Ve resmen minnettarım. Teşekkür ," diyorum önümdeki tabağa bir dilim koyarken.

"Bir hukuk adamı olarak, *resmiyet* benim işim. Ve rica ederim. Tekrar."

Odaya ve Noah'ın bu iş için harcadığı çabaya bakıyorum. Suçlu hissetmeye başlıyorum. Bunu neden yapıyor? Ve benden ne istiyor?

"Noah," diyorum tekrar boğazımı temizleyerek. "Bu çok hoş bir şey. Bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum. Ama... Sana yanlış bir izlenim vermek istemiyorum."

"Peki, yanlış izlenim nedir?"

"İkimizin arasında bir şeyler olabileceği izlenimi," diyorum. "Ama ikimizin arasında bir şeyler oluyor."

"Evet," diyorum. "Sorun da bu zaten. Olamaz." "Neden?"

diye soruyor, şimdi ciddi.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, beni tanıımıyorsunuz ve , ikimiz arasında bir şeyler olmasını istemezsiniz."

Şarap kadehinden bir yudum alarak duraksıyor. "Belki de buna kendim karar vermeme izin verebilirsin," diyor Noah. Sonra sırtıyor.

"Sadece-" diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Açıklayamıyorum. Anlamıyorsun."

"Ne demek istiyorsun, Elisabeth? Sadece pizza."

Ama kendimi tekrarlamaktan yoruldum. "Bu sadece pizza değil, tamam mı? Eğer pizzanı yersem, beni bir randevuya çıkarmak isteyeceksin. Ve sonra," diyorum, biraz utanıyorum ama rahatsızlığımı bastırmak için elimden geleni yapıyorum

"Bir noktada, muhtemelen öpüşmek isteyeceksin. Ve sonra yara izleriyle kaplı olduğumu keşfedeceksin. Ve sonra sadece fiziksel değil, -sürpriz, sürpriz-duygusal yaralarla da kaplı olduğumu göreceksin." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ben yara dokusundan yapılmışım."

Utanç yine yüzeye çıkmak için savaşıyor ama ben devam ediyorum. "Ve sonra beni gerçekten tanımadığını söylediğimde ne demek istediğimi anlayacaksın ve eğer tanısaydın tanımamış olmayı dileyecektin. Ve sonra yine yapayalnız kalırım. O yüzden tüm bunları ve yalnızlığıma geri döneyim. Lütfen."

Derin bir nefes daha alıyorum. Noah'yla olan tüm bu ileri geri konuşmalar, işte bu noktaya geliyor - onun Gerçek Ben'i görmesini istememem, hüznü, mahvolmuş, kınanacak Gerçek Ben'i. Her şey bununla ilgili.

"Bak-Elisabeth," diye kekeliyor Noah, düşüncelerini ifade etmeye çalışırken.

"Hayat *bir fareye kurabiye vermek* değildir. Bunların gerçekten olup olmayacağını bilmiyorsun. Sadece beni uzaklaştırıyorsun. Sadece korkuyorsun."

"Evet, haklısın. Korkuyorum." Her zaman. Herkesten ve her şeyden.

"Kendine çok fazla baskı yapıyorsun, tamam mı? Biraz yavaşlayalım. Geri çekilelim. Bu sadece pizza. Tamamen normal, sakın bir akşam geçirelim... pizza yiyelim... mutfağında... şarapla... ve mum ışığında." Küçük, çarpık bir gülümsemeyi engelleyemiyor. Ama sonra tekrar ciddileşiyor. "Bunu yapabilir miyiz?"

Beynim bulanıklaştı. Tüm bunları söylediğime inanamıyorum. Onu içeri alamayacağımı söyleyerek, ona anlatmak istediğimden çok daha fazlasını anlatmış oldum. Bunları duyduktan sonra bile hâlâ her şeyin çok basit olduğunu düşünüyor. Ama ben aksini biliyorum. Noah'nın güven veren gözlerine bakıyorum.

"Kötü bir şey olmayacak," diyor. 54

SONRA

"Tanrım, bu randevular çok sürüyor!" .

"Her şey düşünüldüğünde, Justine, o kadar da kötü değil," dedi annem bir *Vogue* dergisini .

"Ne...şeyler...düşünüldü?" Robot gibi sordum, başımı arkamdaki duvara hafifçe vurarak duvardaki saatin küçük kırmızı saniye ibresine ayak uydurdum.

"Lütfen kes şunu," dedi annem, yan gözle ve sinirli bir şekilde bana bakarak.

"Şanslıyız. Dr. S.'yi görmek için ülkenin dört bir yanından kaç kişinin uçakla geldiğini düşünün ve o tam da bizim arka bahçemizde."

Basmakalıp sözler dayanılmazın da ötesindeydi, belki de bu odada sıkışıp kalmanın muazzam adaletsizliğinden bile daha fazla. Sağlam bacağımı muayene masasından uzattım ve küçük bir metal taburenin kalın altlığına bağladım. Tabureyi kendime doğru çektim, sonra ittim ve ileri geri salladım; aşınmış tekerlekler yapışkan zemini protesto edercesine gıcırđıyordu. Annem yüksek sesle nefes verdi ve bana bir bakış attı.

Ugh. Güzel. Tabureyi tekmeledim ve koltuğun üzerinde tozlu bir ayak izi bıraktım.

"Burası bizim arka bahçemiz sayılmaz," diye mırıldandım. Muayene odasında beni meşgul edecek başka bir şey aradım. Tırnaklarımla muayene masasını kaplayan ince kâğıtta delikler açmaya karar verdim.

Beni görmezden geldi ve dergisine geri döndü. "Çok şanslıyız," dedi

yine.

Her neyse.

Sonunda -sonunda!- kapının kısa bir süre için çalındığını duyduk. Biraz tanıdığım, biraz da tanımadığım kısa beyaz önlüklü bir adam küçük odamıza girdi. Ortalama boyda, ortalama yapılı, ortalama saçlı ve ortalama yüzlüydü. Bu adamı adım attığım her alışveriş merkezinde ya da markette gördüğüme . Sıradan Joe'nun tanımıydı. I

beyaz ceketinin üzerindeki işlemeli etikete baktı: DR. JOSEPH MINTZ, MD, ORTOPEDİ UZMANI. Kendi kendime güldüm. Küçük bir koyun.

Tabureye bıraktığım ayak izinin üzerine oturdu. "Kimsin sen?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı, kötü davranışlarımdan dolayı hazırlıksız yakalanmıştı. "Ben Dr. Mintz. Dr. S. ile çalışan asistanlardan biriyim."

"O burada değil mi?"

"Evet, tabii ki. Sadece ilk ben geliyorum."

Dr. S. ile olan tüm randevularımda, ki binlerce randevum olduğuna yemin edebilirim, hiçbir zaman önce bir asistan gelmemişti.

Aklıma Odin'in kuzgunları Hugin ve Munin'in talihsizlerin etrafında döndüğü, umutsuzları takip ettiği ve efendilerine geri getirmek için çok uzaklardan bilgi aradığı bir görüntü geldi.

Bundan hoşlanmadım. Ciddi bir sağlık sorunum vardı ve ciddi bir tıbbi tedavinin ortasıyındaydım. Öğrencilerin müdahalesine ihtiyacım yoktu. Benimle hiçbir ilgisi olmayan, tez konusu arayan ya da danışmanlarının önünde zeki görünmek için kendi fikirlerini ortaya koyan kibirli genç doktorlar gelip gidiyordu.

"Demek Bayan Amos, büyük bir ameliyat geçirdiniz, ha?" diye sordu, gerçekten sormadan.

"Bana öyle söylüyorlar," dedim, etkilenmemiştim.

Biraz güldü ve çizelgemi karıştırdı. "Sona yaklaşıyorsun, ha?"

Sonu mu? Şimdi dikkatimi çekmişti. Bu eziyete aylarca katlanmıştım. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Yani, tıkaçları çevirmenin sonu," diye düzeltti.

Yüzüm düştü, eminim, ama o bakmıyordu bile.

"Pekâlâ," diye devam etti, hâlâ elindeki kalın manila dosyayı karıştırıyordu. "Çocuk felcinden etkilenen tek uzvunuz sol bacağınız mıydı?"

Hemen anneme baktım. "Ne?"

"Çocuk felci mi?" Annem söyledi. "Justine hiç çocuk felci geçirmedi."

"Ah." Şaşkınlık yüzüne yayıldı. Dudağını ısırды ve sayfaları bir kez daha karıştırmaya başladı. "Bunu onun çizelgesinde okuduğumu sanıyordum."

"Kızım hiç çocuk felci geçirmedi. O on bir yaşında! bu hangi yıl?"

O noktada Dr. Mintz dosyamı çılgınca karıştırmaya başladı.

Başıboş kâğıtlar kucağından kayıp uçtu. O kadar telaşlandı ki neredeyse koca çizelgeyi yere düşürecekti. Bu kadar dehşete düşmeseydim gülerdim.

"Üzgünüm," dedi. "Demek istediğim, insanlar hala çocuk felcinden etkileniyor. Onun kusuruna neden olan şey neydi?"

Kusur mu? Tekrar anneme doğru baktım. Acaba Dr. Mintz onun yüzünde yükselen öfkeyi görebiliyor muydu, ellerinin iki yanında sıkı, beyaz yumruklara dönüştüğünü görebiliyor muydu? Öfkesi hissediliyordu ve onu ilk kez böyle görüyordum. Her zaman utanmış gibi görüldüğünü düşünürdüm. Ya da en iyi ihtimalle rahatsız olduğunu. Ama burada kızgın bir pancar gibi kıpkırmızıydı. "Annem sıkılmış dişlerinin arasından, "*Bacaklarındaki uyumsuzluk doğuştan,*" dedi.

Bu doğru, aptal, ben doğuştan kusurluydum.

Dr. Mintz'in gözleri hızla annemle benim aramda gidip geldi. Yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı. Her iki hatasını da açıkça fark etmişti. "Tamam, evet, bunu biliyordum. Sanırım... Sanırım onu başka bir hastayla karıştırdım. Çok özür dilerim." Boğazını temizledi, dosyamı kapattı ve yeni bir amaçla bana baktı. "Bayan Amos, sanırım bugün sadece yeni ölçümler için buradasınız."

Ama bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecektim. "Dosyamda çocuk felci geçirdiğim yazıyor mu?" diye sordum.

"Hayır." Kesin ifadeyle başını salladı ve yere düşen kâğıtları toplamak için eğildi.

"Emin misin? Her şeye bakmadın," dedim.

"Bakacağım. Emin olacağım." Dr. Mintz hızla ayağa kalktı ve küçük tabureyi salladı. Doğruca kapıya yöneldi. "Dr. S hemen geliyor." Odadan yeterince hızlı çıkamadı.

Kapıyı kapattıktan sonra anneme döndüm. "Anne, ben çocuk felci mi geçirdim?"

"Hayır, tabii ki hayır."

"Neden böyle düşündü?"

"Bilmiyorum!" dedi kızgın bir şekilde.

"Yani, bunu ona kim söylemiş olabilir ki?" İçimde sıkıntılı bir şeyin büyüdüğünü hissettim.

Derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. "İnsanlar hata yapar. değil... sorun değil."

Ama sesi iyi gelmiyordu. Ona tekrar baktım, gözlerimle bastırdım. "Anne?"

" yok. Merak etme," dedi, gözlerini benden kaçırarak.

Ama endişelenmeyi bırakamıyordum. Sesimdeki korkuyu kabul etmediği için değil, onunkinde de korku olduğu için. Burada işlerin başında kim vardı? Haritamda benimle ilgili doğru olmayan şeyler mi vardı?

Ve belki de daha önemlisi, başka neleri yanlış yapabilirler? 55

SONRA

BİRKAÇ HAFTA SONRA, başka bir fiksator kontrolü. Nihayet adımı söyleyip beni ve annemi kliniğin arka bir odaya yönlendirdiklerinde akşam olmak üzereydi. Annem hemşirenin peşinden gitti ama köşeyi dönerken Dr. S.'yi görünce durakladım. Uzun beyaz önlüklü küçük bir grup adamla konuşuyordu. Büyük koyunlar. Bowling gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Yüzlerini göremiyordum, ne duyamıyordum ama kimliği belirsiz adamlardan biri bana doğru işaret etti ve Dr. S.

döndü ve gözleriyle beni kısırdı. Gülümsemedi. El sallamadı. Bir süre sonra arkadaşlarına döndü ve daha yakına eğildi.

"Justine?" Annem seslendi, zaten muayene , başı kapıdan dışarı sarkıyordu. "Buradayım."

Dr. S'nin odaya girmesini beklerken parmaklarım koltuğumun kenarını kavradı. Ama bu sefer çok fazla beklemem gerekmedi. Dr. S kısa bir süre kapıyı çaldı ve arkasında biri halde kapıyı iterek içeri girdi. "Bu Dr. Mintz," dedi. "Daha önce tanıştınız mı emin değilim." Nasıl unutabilirim ki?

Gözlerimi kaçırdım; edelim.

"Bu sabah çektiğiniz röntgenler hakkında konuşmak istiyorum. Buradaki kemik -uyluk kemiği- iyi görünüyor" dedi ve uyluğumu işaret etti.

"Gerçekten güzel bir şekilde doldurulmuş ve istediğimiz ölçüleri korumuşuz gibi görünüyor. İğne yerleri de gerçekten iyi görünüyor." Sonra desteğimin alt kısmını tutuyor. "Kaval kemiğinde yeni kemik büyüdü ama... ölçüler tam olarak beklediğimiz gibi değil."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Bu ziyaretler o kadar rutin hale gelmişti ki, başka bir samimiyetsiz sorunun bana yöneltilmesi ihtimaline karşı boşluğu sahte bir cevapla doldurmak dışında dikkatimi vermeyi bırakmıştım. Ama şimdi kulaklarım dikilmişti.

Dr. S. muayene masasının üzerine eğildi ve ayağımı ellerinin arasına aldı. İleri geri hareket ettirdi, ayak bileğimden döndürdü ve sonra kavrayışını dizime kadar kaydırdı. Benimle bir aksiyon figürü gibi oynamasını görmezden geldim. Ellerini görmezden geldim,

Hantal ve sopaya benziyorlardı. Yabancı hissetmeme rağmen onları görmezden geldim. İhlal edici hissettirmelerine rağmen onları görmezden geldim.

"Yürü de görelim."

Manevra yaparak masadan indim ve koltuk değneklerimle kendimi koridora sürükledim. İzlemek için beni takip ettiler. Kendimi koridorda doktorlardan ve annemden uzağa attım. Uzaktan görebiliyordum.

-Klinik kapısı. Küçük neon pleksiglas çıkış tabelası bir hale gibi tepemde asılı duruyordu. Gözlerimi ona dikerek salıncağın ortasında durakladım. *Devam et, Justine. Devam et. Devam et. Devam et.*

"Geri gelebilirsiniz," diye seslendi Dr. S..

Muayene odasında Dr. S. yine iki elini kalçalarımaya koydu ve zamanki gibi parmaklarını kalça kemiklerime sokarak düz olup olmadıklarını kontrol etti. Masaya geri dönmeden önce yüzümü buruşturdum.

Anneme döndü. "Dediğim gibi, uyluk kemiği iyi görünüyor ama bacağın alt kısmı olmasını istediğimiz yerde değil. Bir büyüme atağı geçirmiş olabilir ya da en başından beri muhtemel boyunu tahmin ederken yanılmış olabiliriz. Kemik tam olarak beklediğimiz gibi büyümüyor da olabilir.

Ancak, dediğim gibi, kapalıyız ve bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor."

Dilimin altında biriken aside karşı yutkundum. "Bir sorun var," diye devam etti Dr. S..

Gözlerimin arkasında kırmızı ışıklar flaş gibi yanıp sönüyordu - bir şeyler çok hızlı bir şekilde kötüye gidiyordu. Yardım için anneme döndüm. Ne olduğunu bilmiyordum ama düzeltmesi için ona ihtiyacım vardı. Hem de hemen. **DÜZELT!** Ama o gözlerini Dr. S.'ye kilitlemişti. Sanki ben orada değildim. Ve sonra sanki orada değilmiş gibiydi - çünkü orada olmayabilirdi de. Annem

Sabun kokusunu alabileceğim kadar yakındı ama daha uzakta hissedemezdim.

Elimde değildi, ağlamaya başladım.

"İşimin bitmek üzere olduğunu söylemiştiniz," diye yalvardım Dr. S'e. Duygularım beni hızla ele geçirdi. Gözlerimden tuzlu yaşlar döküldü, çenemden damladı ve dizlerimin arasındaki çürük kağıda sıçradı. Sesim boğazımdan, mezardan çıkmaya çalışan bir zombi gibi çıkıyordu. "Çıkaracağını söylemiştin. Neredeyse bittiğini söylemiştin!"

Yavaşça, yavaşça, Dr. S bana doğru döndü. Ve bunu yaparken, değişti.

Mavi önlükler gitmişti. İri, uzaylı parmaklar ve seyrelmiş saç halkası gitmişti. Ödüllü bir doktorun tüm izleri kayboldu. Hepsi eriyip gitmişti. Birdenbire gözümü kamaştıracak kadar netleşti: O asla bir koyun değildi. Başından beri o beyaz laboratuvar önlüğü, altındaki kurdu gizliyordu.

Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler çok ama çok yanılttı ve ben iyi değildim.

Güvende
değildim.

56

Ama görüyorsun Noah, kötü şeyler olduğunu biliyorum.

Unutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Hayalet olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Neyin çürümüş olduğunu görmek için deriyi
soyduğunuzda, en çok sakladığınız şeyi ortaya
çıkırırsınız. Bir fısıltının nasıl olduğunu bilirim

Bir çığlıktan çok daha derin yankılanır.

Var olduğunu sandığım dünyanın bir rüya kadar
çabuk dağılmasını izledim.

Peki sır saklamanın ne zararı var?

İncisi olmayan bir istiridyeyken mi?

Unutulmuş bir kız olmanın yoksulluğuna işaret

etmenin bir anlamı yok.

57

SARSILARAK UYANDIM. Işık pencereden odanın diğer doğru parlıyor. Hava çok soğuk ve ateşi kontrol etmek için battaniye kozamdan tereddütle çıkıyorum. Ateş sönmüş, sadece birkaç kor canlı kalmak için savaşıyor. Izgaranın dibinde kalın bir kül tabakası duruyor; yanmış kütüklerden geriye kalanlardan dumanlı bir pus yayılıyor. İsi kazıyorum ve küçük kirli bir bulut yükselip burnumu gıdıklıyor. Gün tuhaf, bağırsız, ince, taşlı havada sıfır yerçekimi gibi hissettiriyor. Bana bir amaç hissi vermesi için saate bakıyorum ve ateşi tekrar yakmam gerektiğini düşünüyorum. Ama daha ateşi yakamadan kapı gürültüyle çalınıyor. Ayağa kalktım ve ıslı ellerimi pantolonuma sildim. Soğuktan buğulanmış olsa da gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Noah bana günün çoğunda meşgul olmayı planladığını söylemişti.

Jonathan yine beni kontrol etmeye gelmiş olmalı. Kapıyı çekip açıyorum.

Diğer tarafta, dizlerine kadar beyaz karın içinde duruyordu. "Anne?"

"Sürpriz!"

"Burada ne yapıyorsun?" Kelimeleri zar zor soruyorum.

"Senin için endişelendim. Milyonlarca kez aramayı denedim. Ve sen hiçbir e-postama cevap yazmadın."

"Evet," diyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Fırtına yüzünden elektrikler kesildi."

"Biliyorum, tahmin etmiştim. Ama burada tek başınaydın. Endişelendim." Orada durdu ve bekledi, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde geri çekilip kapıdan geçmesine izin veriyorum. "İçeri gel," diyorum sessizce. Arkasında büyük bir bavul sürüklüyor. "Buraya nasıl geldin ki?"

"Havaalanı nihayet açıldığında uçtum. Sonra da bir araba kiraladım."

Evin önünden bakıyorum ve karla kaplı dar sokakta eğri büğrü park edilmiş gümüş bir hatchback görüyorum. Kapıyı yavaşça kapatıyorum.

"Justine," diyor paltosunu çıkarıp saçlarını kabartarak. "Beni gördüğüne sevinmiş gibi bile görünmüyorsun." Bana suçlayıcı bir şekilde bakıyor.

"Sadece şaşırdım," diyorum bakışlarını

kaçırarak. "Planımız buydu."

Kucaklaşmayız. Hayır, asla. Aksine, bana temkinli yaklaşıyor.

Ellerini önünde birleştiriyor, koruyucu bir poz -kalkan olmaya ya da saldırmaya hazır- ve omuzlarımla köşelerinde kelebek kanatları gibi hafifçe çırpıyor. Hava öpücükleri ve alçı gülümsemeler. Aramızdaki hava yankılanırken ben bir heykel gibi hareketsizim.

Annem kendini hemen evinde hissediyor. Mutfığa girip etrafa göz gezdiriyor.

"Şirin. Bir mutfak için ilginç bir renk seçimi ama sevimli."

Kocaman çantasını masaya bırakıyor, fermuarını sonuna kadar çekiyor ve havaalanından yanında getirdiği atıştırmalıkları çıkarmaya başlıyor. Kısa süre içinde masa onun eşyalarıyla doldu - küçük bir paket patlamış mısır, bir kol tam tahıllı kraker, masanın üzerine dökülen açık bir şekersiz sert şeker torbası ve yarısı boş bir şişe buzlu kahve.

"Burası buz gibi," diyor dramatik bir şekilde dişlerini birbirine vurarak ve kollarını kendine sararak.

İşte o zaman nihayet *beni* değerlendirme fırsatını yakalıyor. Gözleri aşağıya doğru tarıyor, buruşuk saçlarımı, solgun tenimi, uyuyakalmış kıyafetlerimi değerlendiriyor

isli siyah el izleri önünü süslüyor. Hoşnutsuzluğunu gizleyemiyor; gerçekten denemeye bile çalışmıyor.

Annem çok güzel bir kadın. Ve güzel bir kadın güzel bir kızdan daha çok ne ister? Mükemmelden daha az mükemmel doğduğum gerçeği hakkında hiç konuşmadık. acı veriyordu. Ama her zaman oradaydı, dile getirilmeyen bir hayal kırıklığı, sessiz bir onaylamama.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Bana mekanın geri kalanını gösterir misin?"

Dikkat çekmemeye çalışıyor ama her şeyi incelemeye devam ettiğini görüyorum. Uyumsuz mobilyaları, yıpranmış halıyı, durgun duman ve kül kokan soğuk ocağı. Cilalı parmağını koltuğun yıpranmış kordonunda gezdiriyor. Eleştirisi için kendimi hazırlıyorum.

"Kesinlikle *rahat* bir yer," diyor dişlerini sıkarak.

Nedense bu daha çok acıtıyor. Sanki beklediği buymuş gibi.

Odanın içinde dolaşıyor, eşyaları topluyor ve sonra tekrar koyuyor. Kanepenin üzerinde asılı duran battaniyelerin dağınıklığına kaşlarını kaldırıyor. Lambanın yanındaki yıpranmış kâğıt kapaklarıma, sehpanın üzerinde bir yığın halinde duran kâğıt kar tanelerine bakıyor. "Görünüşe göre tam zamanında gelmişim..." diyor kendi kendine.

"Ne kadar kalacaksın anne?" Klostrofobik hissetmeye başlıyorum. Kazağımı gelişigüzel boynumdan çekiyorum.

"Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diyor, sesindeki sertlik uyarı bandı kadar açık.

Evet. Lütfen git. Seni burada tutamam.

İçimde uyandırdığı şey nedir? Nasıl oluyor da onun varlığı tüylerimi diken diken ediyor? Aşağılayıcı bakışlar, ince ama açık bir üstünlük havası, dilinin ucunda her zaman hazır olan zorlukla dizginlenmiş eleştiriler - bu çok... *rahat*, çok... *sevimli*. Onun yanında olmak

Bir arı kovanının yanında - hiç sokulmasanız bile, tehdit oradadır, sürekli ve vızıldar. Asla gerçekten rahatlayamazsınız. Onun varlığı, unutmayı tercih ettiğim anıları sürekli hatırlatıyor.

Ve bir an için bir şey söylemeyi düşünüyorum. Çünkü o da bunu hissediyor olmalıydı - gerginliği, sürtünmeyi. Uğultu. Sadece medeni olamaz mıyız? Sadece arkadaş olamaz mıyız? Ama hiçbir şey söylemiyorum, kendime saklıyorum ve sessizce onun da aynı şeyi merak edip etmediğini ve kendine saklamayı seçip seçmediğini merak ediyorum.

"Sorun o değil," diye . "Sadece"-aklıma gelen tek şeyi söylüyorum

-"Elektrikler hala kesik ve sadece bir yatak odam var, biliyorsun. Ve," diye ekliyorum hemen, "mutfakta neredeyse hiç yiyecek yok."

"İyi olacak. Ben de kanepede kalacağım," diyor ve oradaki battaniye yuvasına tatsız bakış atıyor.

"Hayır, anne. Bunu yapmana izin veremem. Sadece... yatak odamda şömine yok."

"Seni hiçbir şekilde dışarıda bırakmak istemem Justine. İkimiz de burada uyuyabiliriz." Parmağını şöminenin üstündeki şömine rafının tozunda gezdiriyor, başını eğiyor ve boş, pis ocağa bakıyor. "Nasıl ateş yakılacağını biliyorsun, değil mi?"

Annem ben ateşle uğraşıyorum, yüksek sesle eleştirmeyeceği kadar düzgün bir şey inşa etmeye kararlıyım. Uzun, ağır bir kazağa sarınmış ve çoraplarını tüylü terliklerle değiştirmiş. Ben de ona

Mutfakta azalan erzağımdan yiyecek bir şeyler almamı istiyor ama reddediyor.

Kanepeye yerleşiyor ve ayak bileklerini altından çaprazlıyor. "Peki, son zamanlarda herhangi bir üniversite başvurusu yapmayı düşündün mü?" Annem biraz fazla rahat bir şekilde, sanki bana zaman soruyormuş gibi yüksek sesle merak ediyor.

Ve işte burada. Vay be, tam bir saat. Etkilendim. "Hayır, anne." Kendi

kendine başını sallıyor ve başka bir şey söylemiyor. Saniyeler geçiyor.

Dakikalarca. Ocağın üzerine oturuyorum ve ateş çubukülün üzerine çizgiler çiziyorum. Bakışlarını hissediyorum, kızgınlığını hissediyorum. Bu... rahatsız edici. Ve sonra:

"İnsanlara ne söylemem gerekiyor Justine? Bir yıla yaklaşıyor. Aylaklık etme zamanın dolacak," diye homurdanıyor, dudakları ince bir çizgi halinde.

"*Dalga* geçmiyorum anne," diye cevap veriyorum. "Ve insanlara ne söyleyebilirsin."

"Onlara ne söyleyeceğimi *bilmiyorum* Justine. Sorun da bu," diyor. Ama kastettiği bu değil.

Kanepede otururuz. Ateşi seyrediyoruz. Birbirimizi kıracak bir şey söylememeye çalışıyoruz. Oldukça sessiz bir saat daha geçiyor.

"Sanırım kitap okuyacağım." Saçma sapan büyüklükteki bavulunun ceplerini karıştırmaya başladı ve boş çıktı. "Görünüşe göre dergimi uçakta unutmuşum." Nefes verir. "İstediğim bir şey var mı?"

"Üst kattaki kitaplığıma bakabilirim. Ne istersin?" "Ben giderim. Oraya çıkmanı istemiyorum, çok soğuk."

"Sorun değil. Ne istiyorsun?"

"Ben kendim giderim."

Pes ediyorum ve gitmesine izin veriyorum. Kanepenin yastıklarından birkaçını düzeltiyorum ve dolaptan onun için bir battaniye daha çıkarıyorum. Bahse girerim yatak odamı inceliyordur.

Birkaç dakika sonra elinde John Steinbeck'in *Cennetin Doğusu* ve bir şiir kitabıyla geri geldi. İkisini de havaya kaldırdı ve bana belirsizlikle baktı.

Zor karar. İkisinden de nefret edecek.

Sabırsızca bakışlarımı tutuyor ve kitapları tekrar bana doğru

sallıyor. *Cennetin Doğusu*'nu gösteriyorum.

"İyi mi?" diye soruyor.

"Öyle," diyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Ama sonra annemi sessizce Cathy Ames'le kıyasladığım için kendimi kötü hissediyorum. Yani, sanırım annem *o kadar* da kötü biri değil, kimseyi öldürdüğünü sanmıyorum.

Çay fincanımı doldurmak için mutfığa gidiyorum, yine. Acele etmiyorum ama oturma odasına geri döndüğümde Steinbeck sehpanın üzerinde duruyor ama annem yok. "Anne?" Ön pencereden dışarı baktım. İşte orada, terlikleriyle sendeleyerek kiralık arabaya doğru ilerliyor. Yolcu kapısını açmasını, orta konsoldan bir şey almasını ve sonra kapıyı çarparak kapatmasını izliyorum.

Arkasını döner ve yavaşça geri döner.

Üstü başı kar içinde, terlikleri girişte düz, böbrek şeklinde izler bırakıyor. "Neye ihtiyacın varsa alırdım."

"Gözlüklerimi alıyordum. Arabada unutmuşum." Bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Al," dedi. "Bu senin kapına bantlanmıştı."

Kağıdı açtım. Dağınık, hızlıca karalanmış *bir* el yazısıyla, *bir ziyaretçiniz olduğunu görüyorum. Sanırım her şeye rağmen bir münzevi değilsin. Müsait olduğunda uğra, hava karardıktan sonra evde olacağım. Not: Sıcak tabak sende kalsın.*

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışıyorum. Annem yine de görüyor. "Bu kimden?"

"Oh, sadece komşum."

"Kapıyı çalabilirdi," diyor annem, komşumun kaba olduğunu ima ederek.

"Olabilirdi," diye katılıyorum.

Ama yapmadığına

sevindim. 58

"UMUT, tüyleri olan bir ŞEYDİR," diyor annem, bir süre sonra kitabından başını kaldırarak.

Gülümsüyorum. *East of Eden*'dan nefret edeceğini biliyordum - ikinci bölümü geçememişti. Onun yerine şiir kitabının sayfalarını çeviriyor.

"*The*," diye

düzelteyorum. "Ne?"

"Umut, tüyleri olan şeydir" diyorum. "Bir şey değil."

"Oh," diyor ve gözlerini tekrar sayfalara indiriyor. "Bu bir fark yaratır mı?"

Omuz silkiyorum. "Sence öyle mi?"

"Pek sayılmaz," diyor. ". Bir kuştan mı bahsediyor?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum. "Bu bir tür bilmece. Çocuk şiiri ya da tekerleme gibi. Bilirsiniz, bu bir ders."

"Kuşlar hakkında mı?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, umut hakkında. Çalkantılı zamanlarda sebat etmek hakkında. Hoşuna gitti mi?"

Annem geri kalanını yüksek sesle okumadan kitabı kapatır. "Eğer kuşlar hakkındaysa, bana kuşlar hakkında olduğunu söyle. Eğer umut hakkındaysa, bana umut hakkında olduğunu söyle. Neden sadece ne demek istediğini söylemiyor?"

Koltuğumda öne doğru eğildim. Bu onun için bir sır olmamalı-annem görünüşe alışıktır. "Çünkü o zaman şiir olmazdı," diyorum.

"Sanırım yüzden hiç sevmedim. Sadece belirsiz olmak için belirsiz olan şeyler" diyor. "Bu yüzden mi şiir yazıyorsun?"

başını yana eğerek soruyor. "Yani bir şeyleri gizleyebiliyorsun? Hâlâ bunu yapıyorsun, değil mi? Şiirler yazıyorsun?"

"Evet," diyorum, hatırlamasına bile şaşırarak. "Bunu hâlâ yapıyorum. Ve hayır, bunu yapmamın nedeni bu değil."

Neden böyle düşünsün ki? Ben yazarken, belirsiz olmak istememin tam tersi bir amaç güdüyorum. "Bunu yapıyorum... bir şeyleri anlamak için."

Annem kitabı bir kenara bırakır ve ayağa kalkar. Boş kupasını mutfığa taşıyor ve lavaboya yerleştiriyor.

Çekinerek onu takip ediyorum. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

Başını sallar, odanın etrafına gelişigüzel bakar. Bir dolabı açıyor ve içine bakıyor. Sonra fırına yöneliyor ve oraya da bakmak için boynunu eğiyor.

"Bir şey mi arıyorsun anne?" Gözlerimi onun arkasına dikiyorum.

"Gözlerini böyle kısmamalısın, Justine. Kırışıklıkların olacak."

İçimi çekiyorum ve yüzümü onun için olabildiğince pürüzsüz hale getiriyorum. Gözlerinin kenarlarını hafifçe çekiştirerek fırının cam kapağındaki yansımasını kontrol etmesini bekliyorum.

"Bitkiniz ölüyor," diyor sonunda arkasını döndükten sonra.

"Biliyorum," diyorum.

"Peki, neden sulamıyorsun?" Musluğu işaret ediyor.

"Hayır, anne. Yapma."

"Kemik gibi kuru görünüyor," diyor, sanki ben

aptalmışım gibi. "Hayır. *Sorun* yok."

"Suya ihtiyacı var." Beni tersliyor ve musluğun kolunu yukarı

çeviriyor. "Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun."

Annem bir an donup kalıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Hemen yere baktım. "Özür dilerim," diyorum. "Sadece, suya ihtiyacı yok. Gölgeye ihtiyacı var. Pencerenin yanında öylece otururken çok fazla güneş alıyor.

Bu sarmaşık türü en iyi karanlıkta yetişir. Lütfen onu rahat bırakın," diyorum ve musluğu kapatıyorum.

"Neden onunla ilgilenmek istemiyorsun? Onu bilerek mi öldürüyorsun?"

Sanki bir bitkiyi ihmal etmek işlenebilecek en kötü suçmuş gibi soruyor.

Güneş ışığından uzaklaştırmak için küçük saksıya doğru uzanıyor.

"*Lütfen yapma,*" diyorum daha güçlü bir şekilde ve acının sesimden duyabiliyorum. Aptal küçük bitkime bakmasını istemiyorum. Onu orada tutmamın bir nedeni var. Bana her şeyin ışıktaki yaşamak için olmadığını hatırlatması için orada tutuyorum. Sizi yakabileceğini. Bazen karanlığın, sessizliğin ve yalnızlığın iyi olduğunu. Bunları istemenin normal olduğunu. Bunlara ihtiyaç duymanın normal olduğunu. Ve onu kurtarmaya çalıştığı düşüncesi kulaklarımda bir çınlamaya neden oluyor.

"Peki," diyor bana kızgın bir şekilde. "Sadece devam et ve ihmal et.

Ölse ne olur ki? Biliyor musun Justine," diyor mutfaktan çıkmadan önce, "Emily Dickinson'ı anlayabilirsin ama ben seni anlamakta çok zorlanıyorum."

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ, ama hava kararmaya başladı bile. Noah'ın bana bıraktığı notu düşünüyorum Bir yanım onu görmezden gelmek istiyor. Onunla kurallarımı çiğniyorum. Onunla *tüm* kurallarımı çiğnedim. Fish Creek'e taşınmamızın tek amacı yalnız kalmaktı. Karışmamak için.

İşleri olabildiğince basit tutmak için. Noah ile yakınlaşmanın her yerinde kalıcı bir kalemle *karmaşıklık* yazıyor. Beynimin yarısı beni çekiştiriyor. *Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu kötü bir fikir. Burada kalmalıyım.* Ama diğer yarım da gitmek istiyor. Ne yapmalı, ne yapmalı? İşte o zaman beynimin üçüncü yarısı elini havaya kaldırıyor ve bana annemin etrafında çok fazla bulunmanın da iyi bir fikir olmadığını hatırlatıyor. Ve şimdi ortadan kaybolmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

"Sanırım daha fazla yakacak odun getireceğim, böylece bu gece az kalmayız," diyorum.

Annem elini sallayarak beni uzaklaştırıyor, burnu merakla kitaba geri dönüyor. Belki de hoşuna giden bir şey bulmuştur. Onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak botlarımı ve ceketimi giyip ön kapıyı açıyorum. "Birazdan dönerim," diyorum onun cevabını beklemeden ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Nuh'un birkaç gün önce kazdığı yolu kullanıyorum ve annemin kiralık arabasını park ettiği sokağa kadar yürüyorum. Noah'nın evine doğru dönüyorum, sürülmüş karda kaymamaya dikkat ediyorum. Garaj yoluna ulaştığımda garaj kapısının açık olduğunu ve polis arabasının içeride durduğunu görüyorum. Buzlu kaldırımdan yavaşça yukarı çıkıp ön verandasına doğru ilerliyorum. Kapıyı sessizce çaldım.

Noah kapıyı açar, üzerinde üniforması olan haki pantolon ve beyaz tişörtün üzerine mavi düğmeli gömlek vardır. Polis ceketinin fermuarı açık ve geniş omuzlarından sarkıyor. Kapının çerçevesine yaslanırken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor yüzünde kibar bir gülümsemeyle, beni tanıımıyormuş gibi davranarak.

"Notunu aldım," diyorum.

"Not bıraktım mı?" diye soruyor sahte bir şaşkınlıkla, gülümsemesi dudaklarını çekiştirerek.

". Beni özlediğini söylemiştin," diyorum cesurca, kendimi şaşırtarak.

"Hmm. Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor," diye itiraf ediyor Noah, beni içeri almak için kapıdan uzaklaşarak. "Evinde büyük bir parti falan olduğu için beni unutmuş olabileceğini düşündüm."

"Büyük bir parti mi? Yanılıyorsunuz. O benim annem."

"Annen mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Onu bekliyor muydun?" Kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Kesinlikle hayır. Birden çıktı. Benim için endişelendiğini söyledi."

"Bunu anlayabiliyorum," diyor Noah sırtarak. "İnsanların içinde bunu ortaya çıkarıyorsun, bilirsin."

ne tam olarak emin değilim ama hoşuma gitmedi. "mi?"

"Pekala, örneğin A'yı ele alalım." Ve kendini işaret ediyor. "Seni evimin arkasındaki karda gömülü bulduğumdan beri yanından ayrılmadım."

Gülüyorum. "Doğru," diyorum. "Ama ben kendi başımın çaresine

bakabilecek durumdayım." "Mm-hmm," diyor beni taklit ederek.

Ona hafifçe dirsek atıyorum ve ateşin yanına oturuyorum. Noah beni takip ediyor ve bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın oturuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ben bir şey yapmıyorum," diyor masumca.

"Tam oturuyorsun," diyorum, aramıza birkaç santim koymak için yana kayıyorum.

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Göz kırptıyor ve ukala bir şekilde .

Başımı hafifçe sallıyorum, bir uyarı. "Bunun için burada

değilim." "Oh, hayır mı? Ne için buradasın?"

Bir dikkat dağıtma. Bir kaçış. "Tam olarak

bilmiyorum." "Elbette biliyorsun," diye ısrar ediyor

Noah.

"Bak, Noah. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Komik ve tatlısın ve garip bir şekilde senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Ve en önemlisi, her kızın 'ateşli genç şerif' fantezisini gerçekleştiriyorsun."

"Doğal olarak."

"Ama," diyorum, şimdi yine ciddiğim.

"Burada amalara gerek yok," diyor başını sallayarak. "Ama," diye

devam ediyorum, bakışlarımı ondan kaçırarak.

"Hey," diyor gözlerimi tekrar ona çevirerek. Noah aramızdaki boşluğa bakıyor ve başını yana eğiyor. Gülümsemesi artık yok. Elime ve garip bir şekilde elimi tutmasına izin veriyorum. "Seni kim incitti, Elisabeth?"

Oh lütfen. Elimi çekip kucağıma koyuyorum. Gözlerimi devirmek için içimdeki küçük dürtüyle savaşıyorum. Ama sonra ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Üzgün ve hevesli görünüyor ve sanki gerçekten cevap vermemi bekliyor, sanki gerçekten bir cevap *istiyor*. Bu bakış göğsümün ortasında küçük bir sek sek hareketini teşvik ediyor. Ve ben de ona bir cevap veriyorum, gerçek bir cevap, sesim ipek üzerinde zımpara kağıdı gibi. "Bir sürü insan," diye fısıldıyorum.

Noah bekliyor ve saniyeler geçtikçe, bana kaç kez insanların gerçekten cevaplamak istemedikleri sorular sorulduğunu düşünüyorum. "Biliyorsun," diyor sonunda, gözleri düşünceli ve sakin, "dışarıda, bu korkunç, güzel dünyada dolaşan iyi insanlar var. Belki, sadece belki, sen onlardan birini bulmuş olabilirsin."

Ellerim titremeye başladı. Haklı olabileceğini biliyorum ama yanılıyor olmasından çok endişeliyim.

"Sadece seni tanımak istiyorum," diyor.

"Belki de bunu istememelisin," diyorum, şimdi sıkıca yanlarında duran ellerine, aramıza koyduğum boşluğa bakarak.

"Neden?"

"Dediğin gibi, Noah. Hepimizin içinde biraz sahtelik var." "Sen bana oldukça gerçek görünüyorsun."

Başımı sallıyorum. "Beni tanımıyorsun," diyorum. Gerçek beni değil. Gerçek ben değilim.

Yüzüme dokunmak için elini uzatıyor. Neredeyse belli belirsiz irkiliyorum ama Noah bunu hissediyor.

Ben de öyle.

60

Eve döndüğümde annem, "Elektriği geri getirmelerinin bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum," diyor. "Sanki karanlık çağlarda yaşıyoruz."

"O kadar da kötü değil," diyorum. "Aslında çok huzurluydu. Ve ateş de güzel."

"Sanırım," diyor ve kucağındaki kitabı kapatıyor. "Büyükannenin her zaman ateş yaktığını hatırlıyorum. Onların çitirtisini çok severdi. Hatırlıyor musun?" diye sordu hüzünlü bir ses tonuyla.

"Özlüyorum,"

dedim. "Tanrım,

onu özlüyorum."

"mi?" Düşünmeden söyledim.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bu ne demek oluyor?" diye soruyor. "Evet, annemi özlüyorum!"

"Özür dilerim," diyorum pişmanlıkla. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum. Onu kırmak istememiştim. Sadece bazen onun da Nana hakkında benim hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Şükran Günü'nü onun evinde geçirdiğimiz bir yılı hatırlıyor musun?" diye soruyor, gözleri donuk.

"Mm-hmm,"

"Sanırım muhtemelen bilmiyorsundur - uzun zaman

önceydi." "Ben biliyorum."

"Eminim bilmiyorsundur," diyor başını sallayarak.

"Hatırlıyorum anne," diyorum.

"Pekâlâ," diyerek beni başından savdı. "O yıl çok harikaydı, herkes bir aradaydı."

Gözlerimi kapatıyorum, şaşkınım. Şaşkın. Şaşkın! O yıl çok mu harikaydı? Herkes bir arada mıydı? Tek başına oturan, patates püresi ve sefalet içinde boğulan küçük bir kız dışında herkes bir aradaydı. Aynı Şükran Günü'nden mi bahsediyorduk? Aynı dünyada mı yaşıyorduk? Kesinlikle hayır. Gözlerimi tekrar açtım. Anneminkilerle buluştular ve o hızla benden uzağa baktı.

"Akşam yemeği için ne planladın?" Ateş dağı kaybolmaya başlarken annem soruyor. Dolapları gereksiz yere karıştırmaya başlar.

"Şey, oldukça kısıtlıyız," diyorum. "Biraz konserve çorbam var."

"*Bunu* mu kastediyorsun?" diyor, Noah'nın getirdiği güveçten bir kutu

çıkarak. Başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim." Kutuyu rafına geri koyuyor.

"Nesi var bunun?" diye sordum.

"Bu soruya gerçekten cevap vermek zorunda mıyım?"

"Süslü bir şey olmadığını biliyorum ama burada bir kar fırtınasının ortasındayız."

"Fırtınadan önce markete bir uğramanız gerekirdi, değil mi? Raflarınız neredeyse bomboş ve elinizdekiler de pek yiyecek sayılmaz."

Dolabın kapağını kapatıyor ve buzdolabına doğru yürüyor.

"Orada hiçbir şey yok," diyorum, "o yüzden zahmet etmeyin." Buzdolabına ulaşmadan önce duraklıyor ve dramatik bir şekilde bana doğru dönüyor. "Ben kendi çaresine bakabilirim anne. Sen buraya gelmeden önce de gayet iyiydim."

"Tamam. Sen ne o." Kaşlarını çatıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Ne yemek istersin?"

Uygun bulacağı bir şey bulmak için hızlıca beynimi yokladım. "Fırında patates yapabilirim?" Ben öneririm.

"İyi. Her neyse." Vazgeçiyor ve omuzlarını silkiyor.

Kilerden iki patates alıp soğuk suda yıkıyorum, kuruluyorum ve alüminyum folyoya sarmadan önce çatalla deliyorum. Annemin her hareketimi izlediğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Nuh'un açıp ısınmasını bekledikten sonra patatesleri ocağın üzerine yerleştiriyorum.

Annemin patateslerinin içinin çiğ kalmasını istemediğimden ve ateşin üzerinde tuttuğumdan çok daha iyi çıkacaklarından emin olduğumdan, patateslerin daha uzun süre pişmesine izin verdim. Bir sandalye, bir kavanoz çiftlik baharatı ve aramızda on yıldır konuşulmamış acılarla mutfak masasına oturduk.

Neden bu kadar çok çabaladığımı bilmiyorum. Neden kendimi kanıtlama ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Burası benim evim ve o buraya gelmeyi seçti, bana isteyip istemediğimi bile sormadan.

Annem boğulur gibi bir ses çıkarır, çatal ve bıçağını bırakır ve suyundan bir yudum alır. Öksürmeye başlıyor ve yüzü pembeleşiyor; gözleri yaşarmaya başlıyor. Daha da sert öksürmeye devam ediyor, ben de sırtına vurmak için ayağa kalkıyorum. Sonunda annem boğazını temizliyor.

"İyi misin?" Ona sordum.

Ve sadece bir anlığına her şey o kadar sessiz ve durgun ki, burada hiç sessizlik olmadığı, sadece çığlıklar arasındaki nefesin olduğu gibi derin ve rahatsız edici bir his var.

Sonra annem sesini buldu. "Bu patates çok pişmiş." 61

MUTFAĞI TEMİZLİYORUM. Otuz saniyemi aldı. "Ocağı

kapattığınızdan emin olun," diyor annem.

"Biliyorum."

"Geceleri yangınla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Merak etme, ben hallederim. Gece kalkıp devam etmesini sağlayacağım."
Ben aptal değilim anne.

Gözleri sanki şikayet edecek başka bir şey arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor.

"Anne." Güven verici görünmeye çalışıyorum. "Ben . Rahatla."

Kalçasını tezgâha dayıyor, kollarını göğsünde birleştiriyor.

"Rahatlamak mı?" diyor. "Senin gibi mi? Bakıyorum da hâlâ o saçma kitabı okuyorsun." Annem diğer odadaki sehpanın üzerinde duran *Doktor Faustus*'a doğru başını sallıyor.

İlk geldiğinde orada durduğunu gördüğünden beri bunu içinde tutuyor olmalıydı. "Zaten yeterince içmedin mi?"

"Okumayı seviyorum," diyorum biraz kederli bir şekilde. "Ne zararı var ki?"

"Ufkunu biraz genişletmenin zamanı gelmedi mi? Yani, çocukluğundan beri bunu taşıyorsun."

"Başka bir şey okumuyor değilim. Onu rahatlatıcı buluyorum. Ve her okuduğumda değişiyor."

"Değişiyor mu?" diyor bariz bir alaycılıkla, deli olduğumu ima ederek.

"Öyle değil." Bunu ona nasıl açıklayacağımdan emin değilim - ne demek istediğimi anlamayacağını biliyorum. "Bunu yorumlamanın pek çok yolu var. Ama

Hepsi haklı ve hepsi birbiriyle çelişiyor. Bu bir trajedi ama kimin için üzüleceğinizi asla bilemiyorsunuz. Ya da kötü hissetmeniz gerekip gerekmediğini."

Söylediklerimden bir şey anlayıp anlamadığını merak ederek duraksıyorum. Anneler ve kızlarıyla ilgili bir şey bu; dili öğreniyorsunuz ama yerel halkın argo konuştuğunu keşfediyorsunuz. Biraz daha açık olmaya çalışıyorum. "Ya da belki de değişen kitap değil, benim."

"Tam olarak ne şekilde değişiyorsun, Justine?" Bunu küçümseyici bir kahkahayla söylüyor.

Kendimi çok yetersiz, çok ama çok küçük hissediyorum. Annemin gözlerindeki bakış - deliymişim gibi, aptalmışım gibi, bir kız evlattan çok bir aksaklıkmışım gibi. Tanıdık bir yumruk. Ben onun için hiçbir zaman bir insan olmadım, sadece bir problemdim. Bu eski bir duygu, ezbere bildiğiniz bir şarkı gibi ve en son duyduğunuzdan bu yana ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, size her zaman aynı şekilde hissettiriyor.

Mesela bir keresinde on sekiz yaşındaydım ve liseden mezun olmak üzereydim. Arabadan indim ve kapıyı gereğinden sert kapattım. O gün hava çok sıcaktı. Birkaç gün içinde bahardan yaza geçmiştik ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Annem ve ben restoranın kapısına doğru yürümeye başladık. Neden yemeğe gitmeyi kabul ettiğimi bilmiyordum; aslında birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yoktu. Belki de bu konudaki fikrimi değiştirmeyi umuyordu.

Gidiyorum. Her neyse. Ton balıklı salatalarımızı ve pidelerimizi yerken kabinde birbirimize garip garip bakmak için sabırsızlanıyorduk.

"Iris?"

Annem gözlerini kısarak park yerinde önüne damlayan kadını seçmeye çalıştı. "Merhaba Sandy," dedi şaşkınlıkla.

Kadın bana doğru eliyle işaret etti, omuzları ve üst dudağı terden parlıyordu. "Bu sizin kızınız mı? Bekle," dedi, birden bir şey hatırlayarak. "Bebek telsizine ihtiyaç duyduğunuz kızınız mı?"

Ne? Kendimi birden hasta hissettim. Boğazım sertleşti ve ekşidi, gözlerim diken diken olmaya başladı. Utanç duygusu güçlü ve mide bulandırıcı bir dalga halinde içime çöktü.

"Oh. Evet. Sandy, bu benim kızım Justine."

Sandy'nin dar gözleri beni tepeden tırnağa süzdü ve terli bir kaşını kaldırdı. "Şey," dedi yüklü bir havayla, "görünüşe göre

Her şey yoluna girdi."

Sıcak, katran gibi kaldırımın içinde , memnuniyetle erirdim.

Bana bakma şekli rahatsız ediciydi; mahremdi. Yanlıştı.

Bana yabancıydı ama sanki elinde bir varmış da en utanç verici görebiliyormuş gibiydi. Yetersiz yanlarımı, ucube yanlarımı. Normal bir kız gibi görünüyordum ama normal bir kız değildim. Ve o benim gerçekte ne olduğumu görebiliyordu.

Fiksator çıkarılalı yıllar olmuştu, Dr.'u görmeyeli yıllar olmuştu.

S. Yine de bu kadının önünde ve beni değerlendirmesi için geçen beş saniye içinde yeniden on bir yaşına döndüm.

İyi olmadığımı söylüyorlar. Bir sorun var, diyorlar. Yanlış bir şeyler var, yanlış bir şeyler var, yanlış bir şeyler var.

Ben.

Çünkü düzeltici, düzelten bir şey değilse nedir? Düzeltilmesi gereken bir şeyi düzelten bir şey. Ve eğer bir şeyin düzeltilmesi gerekiyorsa, o zaman o şey bozuk olmalıdır. Ve eğer bir şey bozuksa, yetersiz, eksik . Yetersiz. İyi değildir.

Bu aşağılık kadına bağırarak istedim, *Benim hiçbir sorunum yok!*

Yine de içten içe bir şeylerin yanlış gittiğini .

"Dışarıda çok kaba davrandın," dedi annem dakikalar sonra restorandaki yerimize geçerken.

"Ne? Hayır, söylemedim. Hiçbir şey söylemedim." Kadının bizi içeri kadar takip etmediğinden emin olmak için yakındaki masaları dikkatlice taradım.

"Aynen öyle. Bir merhaba diyebilirdin."

Pardon? "Şaka mı yapıyorsun? Kaba olan oydu. 'Görünüşe bakılırsa iyi olmuşsun' mu?" Kadın bana bir gösteri oyuncusuymuşum gibi baktı.

Annem iç geçirdi ve elini hafifçe sallayarak bu düşüncüyü reddetti ve önündeki menüyü açtı. "Bunu söylememeliydi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerimi kucağıma koymadan önce alay ettim. "Canımı acıtıyor anne."

"Justine. Neden bu kadar sinirleniyorsun? Onun gibi insanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Uh, biliyorsun. Aksi takdirde bir şeyler söylerdiniz. Ve insanlar

"onun gibi" mi? Yani bende bir sorun olduğunu düşünen insanlar mı?"

Menüsünü kapattı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Sende bir sorun vardı." Ve söylemiyor ama sanki eklemek istiyor gibi, *Hala var gibi görünüyor.*

Tekrar indirmeden önce annemin benimkileri tutan gözlerini aradım. Hafif bir titreme, hafif bir nem artışı gördüğümü sandım, o kadar kısaydı ki havadaki bir şeyden kaynaklanmış olmalıydı. Ve sonra merak ettim - bu kadın annemin içinde ne tür bir acıyı yeniden ortaya çıkarmış olabilirdi? Neyi açığa çıkarmış olabilirdi? Belki de annem saklanıyordu. Belki o da acı çekiyordu. Belki de kendi utancımın o kadar meşguldüm ki onunkini düşünmek için durmamıştım. Ve belki de bazen bu tür bir acıyla başa çıkmanın tek yolu onu etrafa yaymaktır.

Sekiz ay geçti ve pek bir şey değişmedi. "Unut gitsin anne. Anlamıyorsun." Asla anlamıyorsun.

Tam o sırada mutfak masasının üzerindeki ışık yanıp sönüyor, buzdolabı uğuldamaya başlıyor ve oturma odasındaki televizyondan gelen belli belirsiz bir ses duyuyorum. "Ne kadar da uygun," diyor annem, ellerinin tozunu lavabonun üzerinden alıp mutfaktan çıkarken. "Daha fazla kalmama gerek yok."

62

"BU KESİNLİKLE ÇOK SAÇMA!"

Annem neredeyse . "Bütün uçuşlar nasıl şimdiden rezerve edilmiş olabilir?"

Mutfağa geri döndüğümde annemi telefonu kavrarken buluyorum. Ona söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum.

Ayağını vuruyor ve şakaklarını ovuyor. Belli ki tedirgin. Gitmek istiyor.

"Anne?" Sessizce söyledim.

"Telefonda olduğumu görmüyor musun Justine," diyor elini ahizenin üzerinde tutarak. Kendimi çocuk gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bak, her . Green Bay'den O'Hare'e mümkün olan en kısa sürede bir uçuşa ihtiyacım var. Bu konuda bana yardımcı olabilir misin, olamaz mısın?"

Hattın diğerk ucunu dinlerken sessiz kalır. Sonra telefonu beşige çarparak kapatıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Bana bakmak için başını çeviriyor. "Sabah tekrar denemeliyim," diyor.

"Söylediklerim için özür dilerim anne. Gitmek zorunda değilsin."

Kendini *beğenmiş* bir kaşını kaldırıyor, sanki "*Özür dileme zamanın* gelmişti" der gibi, ama bana başka bir şey söylemiyor. Bana sorun olmadığını söylemiyor. Beni affettiğini söylemiyor. Sessiz kalıyor ve başını çevirip küçük mutfak penceresinden dışarı bakıyor. Benimle konuşmak istemiyor. Bana bakmak istemiyor. Orada öylece duruyor, öfkesi yüzünden yayılıyor.

vücut. Bekliyorum, yavaşça buharlaşmasını izliyorum. "Geç oldu," diyor sonunda. Sesi yine sakın geliyor.

"Biliyorum."

"Burada güzel bir manzaranız var. Biraz önce ışığın parlama şekli" -pencereyi işaret ediyor- "ağaç tepelerinin üzerinde parlayan bir dağ silsilesi gibi görünüyordu."

Şaşırdım kaldım. Ses tonundaki nezaketten mi, yoksa benim penceremden gördüğüm soyut, belirsiz şeylerin aynısını onun da görüyor olmasından mı bilmiyorum ama sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Evet," demeyi başarıyorum sonunda, "öyle."

"Elektrik geldiğinde telefonlar da açıldığı için şanslıyız."

"Evet," dedim.

"Sanırım yatmak için hazırlanacağım," diyor annem, yarı kendi kendine. Uzanıp saçlarını kabartıyor.

"Gerçekten mi? O kadar geç değil. Sıcak su tankı ya da fırın henüz ısınmaya fırsat bulamadı. Neden biraz beklemiyorsun?"

Lavabonun kenarına yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. Başını iki yana sallar. "Uzun bir gün oldu. Yoruldum. Elimi yüzümü yıkayacağım."

"Tamam," diyorum, çoğunlukla kendi kendime, mutfaktan çıkarken yanımdan geçerken.

Annem merdivenleri tırmanıyor, omuzları dik, bavulunu her basamağın kenarına vuruyor. Aşk koltuğuna oturup onu bekliyorum. Yatak odamın kapısının açıldığını ve birkaç saniye sonra kapandığını duyuyorum. İçerisi soğuk olmalı. Birkaç dakika sonra borulardan gelen su sesini duyuyorum.

Gürültü çok uzun sürmüyor. Sonra yatak odasının kapısının bir kez daha açılıp kapandığını ve inerken bavulunun merdivenlerde çıkardığı ani ve sert gümbürtüyü duyuyorum.

Annem valizini merdivenlerin altındaki dolabın yanına koyuyor ve kanepeye doğru yürüyor. Oraya yığdığım battaniyeleri açıyor ve iki alt minderlerin üzerine seriyor. Yorganımı onların üzerine katlıyor ve yastığı kabartmaya başlıyor. Kabarıklık seviyesinden memnun değil, bu yüzden

eline alıp birkaç kez vuruyor ve tam olarak kabartarak bir gösteri yapıyor.

Kendisi için yaptığı yatağa uzanıyor ve yorganı çenesine kadar çekiyor. Sonra sessizleşiyor. Kütüklerin patlamasını ve tıslamasını dinliyoruz - öfkeli küçük öfke nöbetleri, gösterişli ama zayıf. Orada uzun bir süre birlikte oturuyoruz, ateşe bakıyoruz, içinde ne gördüğümüz hakkında konuşmuyoruz. Belki bazı şeyleri farklı, bazı şeyleri aynı görüyorduk.

Bir süre sonra gözlerimi açık tutmak zorlaşıyor ve başımın düşmeye başladığını hissediyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etmeye gidiyorum. Fırın tekrar çalıştığından ateşe bir kütük daha koymaya zahmet etmiyorum. Merdivenlerin dibindeydim, üstümü değiştirmek için yukarı çıkmak üzereydim ki annemin bir şey söylediğini duyduğumu sandım.

Ona dönüyorum. Bana Medusa'yı anımsatıyor, vücudundan ayrılmış gibi görünen bir başın etrafındaki vahşi saçlar. "O neydi anne?"

Ve bir anda beni taş a çevirdi. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum Justine. Çok kolay. Basit. Sanırım bu senin gibi biri için büyük şans."

Kacey başını salladı ve saçları gözlerinin içine düştü. "Tereddütlerim var," dedi. "Çok zaman geçti ve belki de o zaman harika ve gerekli bir fikir gibi görünen şey şimdi o kadar da harika ve gerekli bir fikir değildir' türünden düşüncelerim var." Saçlarını geriye itti ve bakışlarıyla buluştu. "Bunu yapamazsın. Bunu gerçekten yapmayacaksın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Başından beri planımız buydu."

"Biliyorum ama... sanırım yanılmışım," dedi kocaman yuvarlak gözleriyle bana bakarak.

"Haksız değilsin, yanımda olan tek kişi sensin.

Bu mükemmel küçük kasabayı ve her şeyi buldun. Şimdi bana sırtını dönemezsin, Kacey."

"Sana sırtımı dönmüyorum. Ben senin ; sana yardım etmeye çalışıyorum. Öylece ıssız bir yere taşınıp saklanamazsın. Artık son sınıftayız. Neredeyse bitirdik! Üniversiteye gitmek zorundasın. Bu senin çıkış yolun."

Kacey sadece suçluluk hissediyordu - beni geride bırakmak istemiyordu. Ama o ergenlik fantezilerinden vazgeçmişken, benim hâlâ kendi fantezilerime sarıldığımı fark etmemişti. Artık sakatlanan ve yaralanan tek şey bacağım değildi.

Yıllar geçti ve ben hala yok olabileceğim umuduna tutunuyordum. Bu umut içimde yaşıyordu, elle tutulur, her yerde bulunan bir şeydi. Her gece beni rüyalarım taşıyan bir koldu. Her sabah beni kendime getiren şarkıydı.

Bir rüyadan daha fazlası olmuştu; bir yaşam çizgisiydi. Ve şimdi gitmesine izin veremezdim.

"Bu yeterli değil," dedim. "Okulda hala ailem sorumlu.

Faturayı onlar ödeyecek; ders programlarımın ve notlarımın kopyalarını alacaklar. Yemek planımı onlar seçecek. Ve etrafta çok fazla insan olacak. Anlamıyor musun? Temiz bir molaya ihtiyacım var. Kimseyi tanımadığım ve sadece kendim olabileceğim bir yere..."

"Yalnız mı?"

Nefes verdim ve Kacey'ye özlemle baktım. "Evet," diye itiraf ettim.

"Yalnız." "Bensiz yalnız," dedi.

Kalbim sıkıştı. "İşin en kötü yanı da bu." Derin bir iç çektim. "Planımız buydu. Plana sadık kalalım, Kacey. Lütfen?"

Şans mı? Hayır, şansın bununla bir ilgisi yok. Bu bir seçimdi. Şimdi merdivenleri çıkıyorum ve annemin buz gibi bakışları yerine soğuk odayı seçiyorum.

63

SABAH, annem güneşin kardan milyarlarca parıltıyı yansıtmamasına fırsat vermeden uyanıyor. Çoktan havayolu şirketleriyle telefonda görüşmüş ve bu gece geç saatlere bir uçuş rezervasyonu yaptırmıştır.

"Sanırım zaman geçirmek için bir yol bulmamız gerekecek," diye

düşünüyor. "Neden kasabaya gitmiyoruz?"

"Hiçbir şeyin açık olduğunu sanmıyorum. Elektrik yeni geldi."

"Peki, bütün gün burada başka ne yapacağız?" diye soruyor.

Annemle şehre gitmeyi düşündüğümde midem huzursuz oluyor. Ama pes ediyorum. Kendimi, sadece önünden geçmek için bile olsa dükkânı kontrol etmem gerektiğine ikna ediyorum.

Dışarıda gökyüzü mükemmel bir kaymaktaşı, sanki biri boya fırçasını almış ve ufuk boyunca düz bir şerit halinde yuvarlamış gibi. Kasabaya gitmek zamankinden iki kat daha uzun sürüyor. Emniyet kemerimi sıkıyor ve annem kar küreme araçları hakkında bir şeyler mırıldanarak otoyol kenarında bir sağa bir sola kayarken kendimi destekliyorum. Neyse ki yoldaki tek araba biziz.

"Belki de geri dönmeliyiz anne," diye öneriyorum, ellerim hazır ve kaslarım gergin.

"Evden çıkmak istemiyor musun? Orası anıt mezar gibi." "Teşekkürler."

Birkaç kıl payı kurtuluştan sonra nihayet Ana Cadde'ye varıyoruz. Cadde temizlenmiş, ancak vitrinleri ve kaldırımları kazmaya çalışan birkaç cesur ruh dışında neredeyse boş.

Annem arabayı çiçekçinin önündeki bir noktaya çekiyor ve kar yığınlarının arasına beceriksizce park ediyor. "Hiçbir yerin açık olduğunu sanmıyorum," diyorum.

"Sadece etrafta dolaşacağız," diye yanıtlıyor.

Kar perdeleri alçak, eğimli çatıları yutuyor. Ağırlıktan eğilmiş oluklar, buz tutmuş vitrin camlarının üzerinde sallanıp duruyor. Fırın, çiçekçi, galeriler ve hediyelik eşya dükkânlarının hepsi karanlıkta. Açık olan tek şey market. Aceleyle tuzlanmış kaldırımda botlarımızın altında buzlar çıtırdıyor. Kapıdan girerken küçük bir zil çalıyor.

Annem kapüşonunu indiriyor ve saçlarını kabartıyor. "İyi günler," diye selamlıyor bizi tezgâhın arkasındaki genç adam. Az sayıda insan alışveriş yapıyor-

Ürün, tuvalet malzemeleri ve diğer temel ihtiyaçları alıyorlar. Sadece taşıyabilecekleri kadarını alıyorlar ve fark ki bu yolculuğu göze alan sadece annem ve beniz.

Annem mağazayı incelemeye başlar. Bir kutu baharatlı pirinci eline alıyor, içindekileri okuyor ve tekrar yerine bırakıyor. Aynı şeyi bir paket aromalı çubuk kraker ve bir kutu kırık biberli su krakeri için de yapıyor. "Hiçbir şey seçmeyecek misin?" diye soruyorum.

Baharat reyonuna doğru ilerliyor ve benim mutfağımda da bulunan Simply Savory Spice Mix'ten bir kutu alıyor. Elinde çevirip arkasını okuyor, kaşlarını ilgiyle kaldırıyor ve sepetine yerleştiriyor. "İşte. Bir şey seçtim," diyor ürün reyonuna doğru yürürken.

"Elisabeth?" Jonathan önümdeki koridoru dönerken başımı kaldırıp bakıyorum. Çabucak anneme bakıyorum; duyma mesafesinin dışında, bir salkım muz

burnunu. K bir teekkr duası fısıldıyorum.

"Hey, Jonathan."

Alıveri sepetini diğ koluna aktarıyor. "Aslında buradaki iim bittikten sonra seni kontrol etmeyi planlıyordum."

"Teekkrl," diyorum.

"Elektrikler geldiğine gre evde her ey yolunda mı?" soruyor gerçek bir endie ifadesiyle.

Noah'nın bana aileleri hakkında anlattıklarını hatırlıyorum ve kalbim gğsmde biraz sıkııyor. Jonathan'ın her zaman evi iin endielendiğini dnrdm-

Ama imdi muhtemelen benim iin endielendiğini anlıyorum. "Evet," diyorum ona gven vererek, hl gvende olduğmdan emin olmak iin etrafıma bakarken. "Bildiğim . Her ey yolunda."

"Ben biraz hazır kahve alacağım Johnny. Duyduğuma gre bu gece kar yeniden balayabilir ve-" Bay Ito Jonathan'ın arkasında belirir, elinde birka kk paketle hokkabazlık yaparken neredeyse ona çarpıyordu. "Ah, Elisabeth," der, ağızının kenarlarında bir glmsemi belirir. "Seni grmek çk gzel. Fırtınadan sağ salim kurtulduğunu umuyordum."

Jonathan ona, "Kardinal, Noah'nın onun iyi olduğunu sylediğini sana sylemitim," der.

Kardinal mi? aırarak glmsedim. Dkknda tezghın arkasına yığılmı ku dergilerinin çk sevilen nshalarını dnyorum. Demek *Bay Ito*, Noah ve Jonathan'ın ebeveynleri ldğnde devreye giren aile dostumuz.

Bunu daha nce nasıl bilemedim?

"Bana gz kulak olduğunuz iin teekkrl Bay Ito. Aslında Noah son birka gndr bana yardım ediyor. Yakacak odun ve diğ eyler iin."

"Sonunda senin evine gelebildi mi?" Bay Ito sırtarak soruyor. "Aylardır onu rahatsız ediyordum."

"Tam olarak değil. Onun yardımına ihtiyacım vardı. Yani, onun yardımına *ihtiyacım* yoktu. Kar vardı; gece geç saatti; bu bir şeydi." Sonra durdum ve başımı salladım, Noah'nın beni duymadığına sevindim. "Boş ver."

"Nasıl önemli değil. Fırtınayı atlattığına sevindim," diyor ve bir konserve yeşil fasulyeyi sallayıp Jonathan'ın sepetine atıyor.

"Ben de senin iyi olduğunu umuyordum," diyorum biraz utanarak. "Dükkânın tekrar ne zaman açılacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunun için endişelenme. Johnny beni kürekle dışarı çıkaracak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olacak. Yeniden açmak için aceleye gerek yok. Şu anda kimsenin rüzgar çanlarına ya da tüsülere ihtiyacı yok."

"Ya da lavanta sabunu," diyorum gülümseyerek.

"Ya da lavanta sabunu," diye kabul ediyor. "İçeri girmek güvenli olduğunda sana haber veririm."

Jonathan, "Bu arada yarın gelip sana biraz daha yakacak odun getireceğim. Noah biraz ödünç aldığını söyledi.

onu?"

Başımı salladım. "Evet, arkadaki muşambayla ilgili bir sorun yaşamış olabilirim," diyorum, gafımı kabul etmekten çekinerek.

"Doğru," diye yanıtlıyor Jonathan ve yüzünde alışılmadık derecede ukala bir gülümseme beliriyor. Uzanıp Bay Ito'nun omzuna vurur. "Artık gitmeliyiz, eve dönmeliyiz."

"Tamam," dedim. "Yakında görüşürüz, Bay Ito. Jonathan." Onlardan uzaklaşırken kendi kendime gülümsüyorum.

Annemi marketin arka köşesinde armut tartarken buluyorum. "Ne yapıyordun?" diye soruyor, gözlerini benden ayırmadan.

"Yok bir şey," diyorum. "Sadece etrafa bakıyordum."

"Konuştuğun o insanlar kimdi?" diye soruyor. "Turistler, sanırım."

64

Öğleden önce eve döndük. Ben ocağı temizlemeye başlıyorum, annem de kanepedeki yerine dönüyor. Isı geri geldiğine göre ateşe gerek yok, ama bundan zevk almaya başladım. Annem benim yorganı bacaklarına dolamış, kucağında da bir fincan İngiliz kahvaltı çayı var. Akşam karanlığı yaklaşırken "Havaalanına erken gitsem iyi olacak" diyor. "Ne kadar zamanımı alacağını hayal bile edemiyorum."

Başımı salladım. "Tamam."

Annem yüksek sesle nefes verir. yanıt bu değildi.

Keşe birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik dememi istiyor. Onun kalmasını istediğimi.

Ama istemiyorum ve bunu söylemeyeceğim.

Buraya gelmekle korkunç bir hata yaptığımı söyleyip yumuşamamı istiyor. Eve dönmeye hazır olduğumu söylememi istiyor. Mutsuz olduğumu. Onunla gitmeyi istememi istiyor.

"Eğer bu kadar endişeliysen, anne, belki de şimdi gitmelisin."

Bu onu susturdu. Bir süreliğine.

Annem çayından bir yudum alır ve koltukta öne doğru oturur. Bir sonraki hamlesini düşünürken elini saçlarında gezdiriyor. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu," diyor sonunda.

" yok. Ben iyiyim."

Çay fincanını sehpanın üzerine gereğinden biraz daha sert koyuyor, onun oyunlarını oynamayı reddetmemden bıkmış. Ona ihtiyacım olduğunu söylemeyi reddetmemden.

"Tamam. Endişelenmeyeceğim. Sanki o kadar kolaymış gibi." Boyun eğerek kollarını kaldırıyor ve sonra tekrar yanlarına indiriyor. Bir tepki istiyor-

umutsuzca bir tepki bekliyor ama ben yine de ona tepki vermiyorum.

Bu yüzden doğruluğa geri döner. "Bir annenin yapması gereken budur.

Çocuğunuz için çok fazla endişelenmek diye bir şey yoktur," diyor yılın annesi. Üstlendiği her şeye bakın. Katlandığı onca şeye bak. Başını sallıyor ve çayını avuçlarının içine alarak arıyor.

Bakın ne kadar çok şey yaşadı ve yaşamaya devam ediyor.

- *Benim için.*

"Belki de değil," diyorum sakince. "Ama yanlış şeyler için endişelenmek diye bir şey var anne."

Gözleri hemen benimkileri buluyor. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Sanki buradaki her şey berbatmış, kendime bakamıyormuşum gibi gösteriyorsunuz. Ama bu doğru değil. Bence gayet iyi bir iş çıkarıyorum."

"Oh, tamam. Doğru. Burada buz gibi bir kulübede oturmuş, kar fırtınasının ortasında tek başına artık yiyerek ölmeyi bekleyerek gayet iyi gidiyorsun."

Ve artık yetti. Çünkü bir zamanlar ölmek istiyordum. Ölümün acıya tercih edildiği zamanlar. Öfke ve korku eriyip gittiğinde ve istediğim tek şey acının sona ermesiydi, bu her şeyin sona ermesi anlamına gelse bile. Ama annem bunu fark edecek kadar umursamadı.

"Bu yüzden mi buradasın anne? Fırtınada benim için endişelendiğin için mi? Kaldırımlar, kar küreme araçları ya da aptal kilerimdeki çorba için endişelendiğin için mi?" Parmak uçlarımdaki sürtünmeyi hissederek derin bir nefes alıyorum. "Yardıma ihtiyacım yok. Yardımını *istemiyorum.*"

Durakladım ve gözlerimi ona kilitledim. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sana ihtiyacım olduğunda orada değildin."

Ağzı ince, düz bir çizgiye dönüşüyor. Geri çekilmesini ve sonra yeniden toparlanmasını izliyorum. Gözlerini kapatıyor, sonra yavaşça açıyor ve bir kez daha bana bakıyor. Annem neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Kendimi kirlilik yağmuruna hazırlıyorum. Nasıl fedakârlık yaptığını. Nasıl acı çektiğini. Gerçek kurbanın o olduğunu.

Ama en zehirli şeye hazırlıklı değilim: onun inkârı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Justine." Yarı hücum, deli olan benim. Yarı savunma, o yanlış bir şey yapmadı. Tamamen zekice.

Sehpanın karşısından ona saldırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Annem çayını bırakmak için hamle yapıyor ama kenarı ısıtıyor ve soluk kahverengi bir sıvı havuzu halının içine sızmaya başlıyor.

Yayılmasını, daha derinlere sızmasını izliyor ama için hareket etmiyor.

Çünkü bir şeyin yayılmaya başladığını ve içime sızdığını hissediyorum. Yavaşça, sessizce. Neredeyse belli belirsiz.

Ama inkar edilemez.

"Sadece sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum," diyorum. "Ve sen bunu neredeyse imkânsız hale getirdin. Sana duymak istediklerinden başka bir şey söylemem imkânsız."

Onunla hep böyle olmuştur. Sessiz kalırsam, kaybederim. Konuşursam, o kazanır. Bu farklı türden bir tuzak.

"Demek bu yüzden buraya geldin?" diye soruyor. "Bana ihtiyacın olmadığını kanıtlamak için mi? Her şeyi kendi başına yapabileceğini?"

"Hayır anne," diyorum başımı sallayarak. "Ben bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum, o sensin. mükemmel saçlarını, mükemmel aileni, mükemmel hayatının mükemmel resmini mahvettim. O zaman berbat ettim, şimdi de berbat ediyorum. Ben, ne kadar mükemmel olmasını istesen de ve onu ne kadar düzeltmeye çalışsan da mükemmel olmayan kızın. Beni seviyor musun, yoksa sadece insanların sevdiğini düşünmesini mi istiyorsun?"

Ona tokat atmışım gibi bakıyor. Ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi verdim.

-Haklı olduğunu kanıtladım. Berbat bir çocuğum.

Döndüm ve kapıya yöneldim. Ceket yok, eldiven yok, ayakkabıyla bile uğraşmıyorum.

"Kendini kandırma Justine. Ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi davranma. Sanki her şeyi çözmüşsün gibi. Sen her şeyden kaçan korkak küçük bir kızsın. Ama ne var biliyor musun? Kaçtığın kişi ben değilim," diye sesleniyor arkamdan.

Gözlerim omzumun üzerinden ona dikiliyor. Omurgasını dikleştiriyor, gözlerimin içine bakıyor. "Almak için can attığın gerçek şey

kendinizden uzaklaştırın."

Elim kapı kolunda, ayaklarım kapının önünde. Ama zihnim, zihnim tamamen başka bir yerde.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Kacey bana. "Bu çılgınlık. Gidemezsin. Öylece

kaçıp bir Bob Ross tablosunun içine saklanamazsın."

"Yaptığım şey bu değil," dedim ona.

"Tabii ki öyle," dedi. "Yaptığın şey tam olarak bu. Ama sana bir şey söyleyeyim, hiçbir şeyin farklı olmayacağı hiçbir yere gidemezsin. Aynı düşünceleri düşünmeyeceğin, aynı korkuları hissetmeyeceğin saklanabileceğin hiçbir yer yok. Seni takip edecekler, Elisabeth. Kaçsan bile, tek başına olsan bile. Kendinden kaçamazsın."

Kacey'nin sesi kafatasımda yankılanıyor, başka hiçbir şeyden tamamen yoksun. *"Kendinden kaçamazsın."* İtiraf etmek ne kadar acı verici olsa da, Kacey haklıydı.

Annem de öyle.

Bir utanç ve yetersizlik seli başıma çöküyor. Tekrar. Şimdiye kadar kendimle ilgili hissettiğim her sefil şey

Boğaz. Her yere sürüklediğim o altta yatan korku ve endişe. Birinin "Bir terslik var" dediğini ilk duyduğumdan beri göğsüme iliştirilmiş olan o kırmızı harf.

Yanlış bir şeyler var. Bir sorun var. Bende bir sorun var.

Yetersizdim, acınacak haldeydim, daha değersizdim.

Fiksator çıkarıldıktan çok sonra bile yanımda taşıdığım bir uzantı haline geldi. Elimde değildi. Biri bana tuhaf bakıyorsa, tuhaf olduğum içindir. Birinin davranışı tuhaf görünüyorsa, tuhaf olduğum içindir. Doğruyu söylemiyorlar. Sizin iyiliğinizi düşünmüyorlar. Size yalan söylüyorlar. Sana zarar verecekler. Seni istiyorlar. Size zarar vermelerine izin vermeyin.

Eğer yanılıyorsanız bu sadece paranoyadır.

Ben sabit değilim. Saplantılıyım. Böyle olmamı istemediler mi? Her şey yolunda değil. Her şey yolunda değil.

Her şey güvenli değil.

Kapı tokmağını çevirip kapıdan çıkıyorum.

65

Evden dışarı fırlıyorum ve güneşsiz gökyüzünün altında, yolu bulma zahmetine bile girmeden olabildiğince hızlı bir şekilde Nuh'un evine doğru ilerliyorum. Derin karın içine batıyorum. Ayaklarımı hiç hissedemiyorum. İlerlemeye devam ediyorum, yoğunluğu zorlamaya devam ediyorum, çünkü durursam bir daha asla hareket edemeyeceğimi düşünüyorum.

Gözlerimde yaşlar birikiyor. Ama öfke gözyaşları değil. Onlar keder gözyaşları.

Kaybettiğim şeyler için keder. Benden alınan şeyler için keder. Kendimden sakladığım şeyler için keder.

Altımdaki ıslak beyaz halıda ilerlerken ve yukarıdaki çalkantılı gri bulutların altında titrerken, o zamandan beri her gün bir daha asla bu yerde olmayacağımdan emin olmaya çalışmama rağmen, kendimi nasıl olup da yıllar öncesiyle tamamen aynı yerde merak ediyorum. Anlamıyordum ama bir şekilde, bir yerlerde her şey dönmüş ve zihnim bedenimin kölesi haline gelmişti.

Sonunda Noah'ın kapısına ulaştım. Titreyerek kapının önüne düştüm ve sert tahtaya vurdum. "Noah!" Bağırmaya çalışıyorum ama sesim acı soğuktan solgun bir pelteye dönüşüyor. "Noah!"

Kapı açılıyor ve içeri düşüyorum; Noah beni yere düşmeden yakalıyor.

"Elisabeth! Neler oluyor, sorun ne?"

"Her şey," diye idare ediyorum. "Her şey yanlış."

"Sorun yok," diyor. "Sen iyisin."

Beni ayağa kaldırırken ona bakıyorum. "Ben iyi değilim."

Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim. İlk kez kendime itiraf ediyorum.

"Noah, anlamıyorsun," diyorum. "Buraya gelmemeliydim bile." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gidecek başka kimsem yok ama burada da olmamalıydım. Onu hak etmiyorum ve o benden daha fazlasını hak ediyor.

"Gitmeliyim-"

"Ne?" Noah durdurdu ve kapıyı arkamdan kapattı. Beni ateşe yönlendiriyor. Kanepeden bir battaniye alıp omuzlarıma sarıyor. "Tamam. Şimdi söyle bakalım: Ne hakkında konuşuyorsun?"

Nereden başlayacağımı bilemediğim için zorlukla yutkunuyorum. "Sadece... Kafam çok karışık."

Gitmek zorunda olduğum için gittim. Başka seçeneğim yoktu. On bir beri planım buydu. Kimseye güvenemiyordum, ne doktorlara ne de anneme." I

gözlerinin içine baktı. "Belki kendim bile. Kendimi güvende hissedeceğim bir yere gitmem gerekiyordu."

Noah omuzlarımı ellerinin arasına alıyor ve beni yavaşlatmaya çalışıyor.

"Elisabeth, bekle. Anlamıyorum."

"Her şey berbat durumda. Annem burada bana kendimi yine değersiz hissettiriyor ve her şey kontrolden çıkmış gibi geliyor. Bunca zaman yalnız kalmam gerektiğini düşündüm ama ya her şeyi daha da kötüleştiriyorsam? Ya Kacey haklıysa? Ve sen de buradasın, bu da bir sorun."

"Neden?" diye sorar. "Bu neden bir sorun?"

"Çünkü sana güvenemiyorum. Güvenmek istiyorum ama kimseye güvenemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla, fiziksel olarak bunu yapamam. Yardım isteyemiyorum, çünkü insanlar bana yardım ettiğinde, sonunda bana zarar veriyorlar. Herkesin sonu beni incitmek oluyor ve bunun senin de başına gelmesini istemiyorum Noah."

Ağlamaya başlıyorum - sanki sonsuza dek dışarı çıkmak için savaşıyorlarmış gibi hissettiren büyük, şişman, yuvarlak gözyaşları. Uzun zamandır derinlerde bir yerde hapsolmuş, yaşayan, nefes alan bir varlık gibi içimde yer kaplayan gözyaşları. Şimdi serbest kalıyorlar. Ya da belki ben onları serbest bırakıyorum. Bilemiyorum. Noah oturuyor, dizleri dizlerime değiyor ve ben titreyip hıçkırırken başımı omzunun koyup beni tutuyor.

Noah ve ben, konuştuğumuz son kelimeleri hatırlayamayana kadar birlikte oturuyoruz.

Çıglıklarım susana ve nefesim sakinleşene kadar. Ateşin sıcaklığı gözyaşlarımı eritip yüzümde tuzlu lekeler bırakana kadar. Dakikaların akıp gittiğinin, halı kaplı zeminde uzanan gölgelerin yumuşadığının belirsiz farkındayım.

Bunca zamandan sonra, belki ben de çok gerildim diye düşünüyorum.

Nefesimi tutuyorum, dudaklarıma yapışan sözcükleri zorla mı çıkaracağımı yoksa güvenli bir şekilde içimde mi toplayacağımı bilemiyorum. "Neyim var bilmiyorum," diyorum sonunda. Bu bir bahane mi? Bir özür mü? Kendimi açıklamak için herhangi bir şey.

"Kalbimdeki acı çok büyük."

Noah başını sallıyor, bana doğru eğiliyor ve alnını hafifçe benimkine dayıyor. Orada tutuyor, yüzü o kadar yakın ki artık bir yüz gibi değil, tepeler, dağlar ve vadilerden oluşan yeni keşfedilmiş bir arazi gibi görünüyor. Gözlerinin berrak, parlak lagünü. Burnunun köprüsünün elmacık kemiğinin kıvrımıyla buluştuğu utangaç eğim. Ve sonra, ağzının boşluğundan, benimkinden sadece birkaç santim uzakta: "Belki de sadece daha iyi bir şey için yer açıyor."

Noah parmak ucuyla yanağımı sıyrıyor ve bir damla gözyaşının izini yavaşça çeneme kadar takip ediyor. Sadece bir saniyeliğine gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve sözlerini içimde tutuyorum. Ve o anda teslim oluyorum. Bedenime teslim oluyorum. Zihnimi bir kez daha ele geçirmesine izin veriyorum, tamamen farklı bir şekilde.

Alnı hâlâ benimkine değen Noah başını yukarı burunlarımızın uçlarını birbirine yaklaştırıyor. Onunki benimkinin üzerinde soğuk, pürüzsüz ve biraz da sivri bir his uyandırıyor. Orada tutuyor ve yavaşça göz kapaklarını kaldırıyor. Sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum. Ve sonra onların içine düşüyorum. Gözyaşları tekrar benimkilerde birikmeye başlıyor. Bu sefer nereden geldiklerini bilmiyorum, ama aniden orada, beni açığa çıkarıyorlar. Her şeyimi.

Gerçek ben.

Noah'nın elleri benimkileri buluyor ve avuçlarını nazikçe üstüme koyuyor, yumuşak parmak uçları tenime zar zor değiyor. Yüzünün açısını bir kez daha değiştiriyor ve yavaşça, istikrarlı bir şekilde aramızdaki tüy kadar boşluğu kapatıyor ve ağızlarımızı birleştiriyor. Noah'nın öpücüğü bir yastık gibi -sıcak, soğuk, sert, bağışlayıcı- bunların hepsi aynı anda. Çenesindeki kirli sakal

Çenemi sıyrıyor ve zımpara kağıdının derin bir dikenini yatıştırması gibi. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, birbirimizin nefesini solurken, birbirimizin tadını tadarken bir küp şeker gibi içimde eriyor. Bu yeni ve tanıdık; heyecan verici ve rahatlatıcı. Ama çoğunlukla, çok ama çok tatlı.

O itmez. Çekmiyor. Daha fazlasını istemez. Daha azını istemez. Ve tüm *bu* zaman boyunca düşünüyorum.

Birisi tarafından size dokunmak istemesinden başka bir sebep olmaksızın dokunulmaktır.

Hareket etmek istemiyorum. Nefes almak istemiyorum. Zamanın durmasını istiyorum ve Noah'nın katında, ateşin önünde, elleri ellerimde ve dudakları dudaklarımda sonsuza dek yaşamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Bunun yanlış olmadığını biliyorum ama tam olarak doğru da değil. Dikkatlice ondan uzaklaşıyorum.

"Noah, özür dilerim. Şu anda bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bu çok fazla."

"Üzülme," diyor, ama bu sefer bunu bilmiş bir nezaketle söylüyor. "Anlıyorum. Anlıyorum. Yani, sanılanın aksine, karşınızda her zaman kusursuzluğun timsali olarak oturmadım."

Daha da eğilirken gülümsüyorum. "Hayır mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor ve ayaklarına bakıyor. "En kötü zamanlarımızda, acı çektiğimizde, bu her şeye dokunur." Sonra gözleri benimkilere dönüyor.

"Cennet olmayan her yer cehennem olacak," diyor yine en sevdiğim kitaptan alıntı yaparak.

Eski ben ile yeni ben, korkan ben ile güvende olan ben arasındaki çizgide ne kadar uzun zamandır dolaştığımı ve bazen bu çizginin bir çizgi gibi değil, ona çok yaklaştığınızda yok olan bir hayal gibi göründüğünü düşünüyorum. Fish Creek'e eski hayatımı geride bırakmak için geldiğimi düşünüyorum. Ama gerçek şu ki, uzun zaman önce ayrıldım. Gerçek şu ki, ben çoktan gitmiştim.

Noah'a acı çekmenin ne demek olduğunu bildiğimi söylemek istiyorum. Bedeniniz ve ruhunuz birbirinden ayrıldığında ve bir daha nasıl bir araya gelebileceklerini göremediğinizde. Dünya ikiye bölündüğünde, kendini yanlış tarafta bulduğunda, her şeyi olması gerektiği gibi gördüğünde nasıl hissettiğini bildiğimi

ama asla olamayacağım. O boşluğu, gerçeklikler arasındaki o büyük boşluğu biliyorum ki sizi bir kara delik gibi içine çekiyor.

Acı, olan ile olması gereken arasındaki uçurumdur.

Ama bunları nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Her şey çok büyük, çok yoğun geliyor. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum, kendimi çelikleştiriyorum ve ona başka bir şey anlatmaya karar veriyorum. Ona yaralarımda yazılı olan hikayeyi anlatıyorum.

66

NOAH VE BEN UZUN ATEŞİN YANINDA KALDIK. UZUN

ayak parmaklarımın uyuşukluktan sıcağa ve kütükler yenilenme isteğiyle çatırdarken tekrar soğuğa geçmesine yetecek kadar. Ama sonunda polis telsizi bip sesi çıkarıyor ve kalçasında yanıyor.

"Geri dönmeliyim," diyorum. "Meşgulsün."

Kemerine geri takmadan önce telsizin birkaç düğmesine basıyor. "Gitmeni istemiyorum," diyor. Noah ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor. "Gel," diyor. "Biraz gezelim."

Beni koridordan geçirip yan kapının yanındaki küçük çamurluğa götürüyor. Küçük dolabı karıştırarak eski bir çift kar botu buluyor ve onları giymeme yardım ediyor. Omuzlarıma bir kışlık mont sarıyor. Sadece palto değil, sadece botlar değil, beni düşünmesi de güzel bir his.

Evinden çıktık ve garajdan arabasına doğru yürüdük. "."

"Annemi çok uzun süre bırakmamam gerektiğini düşünüyorum," diyorum, bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

Noah polis arabasının sürücü koltuğuna tırmanarak, "O kadar uzun sürmeyecek," diyor.

Elimi geçici olarak yolcu kapısının koluna koyuyorum. "Beni bir suçlu gibi arkaya mı oturtacaksın?"

"Hayır," diyor sıcak bir şekilde. "Benimle öne otur."

"Nereye gidiyoruz?" Hava çoktan kararmış ve yollar hâlâ buz ve karla kaplı.

Noah kaşlarını bana doğru oynatıyor. ". "

Garaj yolundan geri geri çıkıyor ve sokağımızdan aşağı inmeye başlıyor, sonra ışıklardan sağa dönüyor. Fish Creek'e ilk taşındığımdan beri yolun bu kısmına hiç gitmemiştim. Burası çıkış yolu ve tek yapmak istediğim burada kilitli kalmaktı.

-İçeride kilitli kalmak benim çıkış yolumdu.

Birkaç yer işaretini hayal meyal hatırlıyorum. Eski bir ahır, tahtaları sökülmiş bir meyve tezgahı. Kasabaya ilk geldiğimde kaldığım Hotel Motel adında küçük bir han.

Köhne bir benzin istasyonunun floresan ışıkları geceye karşı titriyor. Bir ucunda çörekçi, diğer ucunda manikürcü olan bir alışveriş merkezinin geçiyoruz. Noah ana yoldan sapıyor ve küçük kasabanın ışıkları arkamızda kayboluyor. Ay yok, hava kar tozuyla dolu ve yol önümüzde uzun bir şerit, hiçbir yere gitmeyen buzlu bir tünel.

Nuh'un uzun farlarıyla saklambaç oynayan ağaçların telaşının ötesinde görececek bir şey yok. Arabanın içinde sanki zaman durmuş gibi -onun ve benim küçük sıcacık bir uydumuz.

Noah'nın çok uzun sürmeyeceğine dair sözüne rağmen, gerçekten uzun gibi görünen bir süre boyunca araba kullanıyoruz. Sonunda sola dönüyor ve yokuş aşağı inip bir virajı dönüyoruz. Noah camları açıp hızını artırıyor ve yanımızdan geçen soğuk hava saçlarımı savuruyor.

Bir keskin dönüş daha yapıyoruz, bu sefer dar, zorlukla var olan bir yola giriyoruz ve havayla ilgili bir şeyler değişiyor. Hava inceliyor ve canlı kokuyor.

Kalın beyaz kar örtüsü arabadan sadece birkaç düzine metre ötede duruyor ve sonra sadece karanlık var. Göremiyorum, duyamıyorum ama suda olduğumuzu biliyorum.

Noah arabayı yolun ortasında durduruyor. Sessizlik etrafımızda çınlıyor. Hiçbir şey göremiyorum; ne bir bina, ne bir sokak lambası, ne de uzakta başka bir araba. Yanıma geldi ve kapımı açtı. "Eskiden buraya çok gelirdim, sadece kaçmak için."

Arabadan iniyorum ve Noah'nın arkasından yakından takip ediyorum. Buradaki kar farklı, bir konfeti yığınının içinde yürümek gibi ve tamamen el değmemiş olmasına rağmen, yolumuzu karıştırmak kolay. Noah arkasına uzanıp elimi ararken "Adımına dikkat et," diyor ve arazi tırmanmaya başladığında beni sabitliyor. "Bu kayalardan bazıları gevşek olabilir." Sıkıca tutunuyorum

Nuh'un elini tutuyor ve berrak, karanlık geceye doğru yükselirken her bir ayağımızı dikkatlice yerleştiriyoruz.

"Geldik," diyor Noah kısa bir mesafe gittikten sonra, ama ben hiçbir şey görmüyorum. Bir adım daha atıyorum ve Noah'nın yanına geliyorum. Sonra, sanki ortaya çıkmış gibi, devasa bir yapı şekilleniyor. Elimizi uzatıp düz, çakıllı yüzeye dokunuyorum. Onu gece gökyüzünden zar zor ayırt edebiliyorum; aynı mürekkep mavisi siyah. Eğer Noah bir şey söylemeseydi, yüzüstü çimento duvara benzeyen bir şeye yürüyecektim.

"Ne oldu?" Diye soruyorum ama Noah cevap vermiyor. Beni arkasından çekiyor, diğer eliyle duvarın çevresini takip ediyor ve metalin metale çarpma sesini duyunca duruyor. Bir asma kilidin gevşediğini ve ardından ağır bir kapının sallandığını duyuyorum ve soğuk, karanlık, bir odaya çekiliyorum. Küçük ama aynı zamanda devasa bir yer gibi geliyor ve zihnim bu alanı bir türlü kavrayamıyor. "Noah?" İçimdeki panik duygusunu gizlemeye çalışarak yavaşça söylüyorum.

"Buradayım," diyor, sesi bir kuyunun gibi yankılanıyor. Küf kokuyor, çürümüş odun ve tuz gibi. Karıştırma sesleri duyuyorum ve sonra bir el feneri yakıyor. İlk başta, ışık halkasında gördüğüm tek şey nemli taş zemin üzerindeki ıslak botlarımız. Ama Noah ışığı yeniden yönlendirdikçe odanın daha büyük bir kısmı ortaya çıkıyor. Çamurla kaplanmış zeminleri ve pürüzsüz, kaya gibi sert duvarlarıyla bir mahzene ya da bir tür bodruma, hatta belki de eski bir sığınağa benziyor. Kapının hemen yanındaki duvardan bir dizi metal, kafes benzeri basamak çıkıyor ve dairesel alanın içini, gökyüzüne doğru fırlayan sarmal bir yılan gibi sarıyor. Yukarı bakıyorum. Burası bir zindan değil. Bir hücre değil. Bir deniz feneri.

"Burada ne işimiz var?"

"Burası harika bir yer. Fener artık çalışmıyor, bu yüzden böyle bir gecede yıldızlar inanılmaz. Görmek istersin diye düşündüm."

Ayaklarımı yere basıp başımı sallıyorum. Karanlıkta kararlılığımı hissedemezse diye: "Oraya çıkmayacağım," diyorum.

"Neden olmasın?"

"Henüz anlamadıysan söyleyeyim, Noah, zamanımın çoğunu tehlikeli durumlardan kaçınarak geçiriyorum."

"Bu tehlikeli bir durum değil," diyor. "Bu bir merdiven."

Döner merdivene tekrar bakıyorum. Dar ve el fenerinin yumuşak ışığında söyleyebildiğim kadarıyla, her basamağın bir sonrakiyle birleştiği köşeler paslanmış. Bazı cıvatalar da gevşek görünüyor. Deniz feneri dışarıda artan rüzgârın şiddetiyle uğulduyor. "Noah, hayır."

Noah merdivenlere doğru yürüyor, tırabzanı tutuyor ve sallıyor. Metal biraz inliyor ama beklediğim gibi duvarlardan sıyrılıp yere düşmüyor.

"Hadi, bir üst kata çıkalım." Hiç hareket

etmiyorum.

"Ben buradayım. Söz veriyorum her şey girecek," diyor Noah.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, ensemdeki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum ama Noah'nın beni neredeyse karanlıkta ilk birkaç çürük basamağı yavaşça çıkarmasına izin veriyorum.

"Deniz fenerlerinin, ne bileyim, ışıklı olması gerekmiyor mu?" Ben soruyorum.

Gülüyor. "Kendimi bildim bileli burası terk edilmiş durumda. Aslında çocukken buraya gelirdim, hepimiz gelirdik. Bilirsiniz, takılmak ve başımızı belaya sokmak için bir yer."

"Şu anda burada yaptığımız şey başımızı belaya sokmak mı?"

Gölgelerde bile, gözleri bana kayarken Noah'geniş gülümsemesinin ardındaki dişlerini görebiliyorum. Merdivenlerde kısa bir mola vererek küçük alanın etrafında tam bir dönüşü tamamlıyoruz. Noah bir sonraki katı işaret ediyor. Bir öncekinden daha da dar görünüyor.

"Evet, bu benim yapacağım bir şey gibi görünmüyor." Noah

yine gülüyor.

"Sadece bir seviye demiştin."

Başını tepeye doğru eğiyor. "Bunu binlerce kez yaptım."

İsteksizce onu birkaç basamak yukarı kadar takip ediyorum. Metal ayaklarımızın altında titriyor ve gıcırıyor ve biz yukarı tırmandıkça aşağıdaki boş, alçalan alanı hissedebiliyorum.

"Tamam. İşte oldu. Başardım," diyorum ikinci metal sahanlığa

ulaştığımızda. "Artık aşağı inebilir miyiz lütfen?"

"Aslında," diyor Noah, beni nazikçe çekerek, "manzarayı gerçekten takdir etmek için biraz daha yukarı çıkmalısın." Noah tekrar elimi tutuyor.

"Biliyor musunuz? Yıldızların neye benzediğini biliyorum-gökyüzünde parıldayan küçük ışıklar. Sanırım geri döneceğim-" Arkamı dönmeye başlıyorum.

"Zaten yolu yarılдық," diye araya giriyor ve omuzlarımı ona doğru döndürmek için bana doğru hamle yapıyor. Merdiven ani hareketi protesto edencesine gıcırıyor ve ayaklarımın altından kayıyor. Sahanlık eğilip birkaç derece düşerek dar ama kavernöz odanın ortasına doğru inerken korkuluklara tutunuyorum.

"İstemiyorum" diyorum küçük bir çocukmuşum gibi.

Noah cevap vermiyor ama başını sallaması *bildiğimi* gösteriyor. Birkaç dakika sonra " yok," diyor. "Fazla yolumuz kalmadı."

Ama ben gidemiyorum. Donup kaldım. Nedenini bilmiyorum. Yükseklikten değil; gıcırdayan merdivenden değil. Elimi buz gibi korkulukta gezdiriyorum, sert, boyun eğmez çeliği sadece bana zarar gelmesini engellemek için.

Bunu yapamam. *Neden yapamıyorum?*

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Parmaklarım ince metal çerçeveyi kavrarken aynı anda hem bu çelik kapana lanet ediyor hem de beni koruması, güvende tutması için dua ediyorum. Yanlış ve tanıdık geliyor.

"Neden bu kadar korkuyorsun, Elisabeth?" Noah uzaklardan bir yerden soruyor.

Sorusu, gölün dibine çöken bir taş gibi içime yerleşiyor.

Ve bedenim, yıllarca dikkatli bir şekilde kaçındıktan sonra nihayet, avucumu çizen acımasız metale boyun eğerek, beni zamandır zihnimin gitmeyi reddettiği bir yere götürüyor.

67

SONRA

SOĞUK. Muayene masası sert ve bulaşık suyu grisi önlüğüm kaşındırıyor. Tavan döşemeleri strafor gibi görünüyor. Zemin benekli bir mozaik, yeni sürülmüş limon kokulu antiseptikle pırıl pırıl parlıyor. Duvarlar beyaz, köşeleri kıvrılmış plastik bir kaplama ile çerçevelenmiş, ancak bunun dışında çıplak. Küçük bir oda, altında birkaç dolap bulunan küçük bir lavabo, bir okul saati ve uzak duvardaki bir röntgen ışık kutusu dışında neredeyse boş. Odanın ortasında, kağıt kaplı bir kürsünün üzerine tünemiş durumdayım. Annem kırık plastik bir sandalyede oturuyor, elinde *Good Housekeeping* dergisinin eski bir sayısı var.

Kurt ayağa kalkıyor ve bana uzun adımlarla, rahat ama dikkatli bir şekilde yaklaşıyor. Samimi gülümsemeler, eski dostlarız.

Bacaklarınızı masaya koyun lütfen.

Bacağımı kıllı pençeleriyle kavırıyor -ayağımı, dizimi, bileğimi, beni ileri geri itiyor. Elbisemin yukarı çıkmasını engellemek için kollarımı kalçalarımın yanlarına yapıştırıyorum.

Kurt bu sabah çekilen röntgen filmlerinden birini işaret etti. İğne üzerine iğneler, kemiğimin siyah-beyaz görüntüsünün ortasında X'ler oluşturarak diğer çaprazlanmış. Teller. Metal çubuklar. Bisiklet jant telleri.

Elli tane parlayan mızrak. Derime giriyorlar. Doku ve kemiği delip geçiyorlar. Diğer taraftan çıkıyorlar.

İğnelerden bazılarının üzerinde küçük boncuklar var - yeniden gelişen kemiğin içinde iğnenin kaymasını önleyen sert, sabit taşlar. Zeytin çekirdeği gibi,

bedenin derinliklerinde saklı.

Bu iğne -kalemiyle X-ray'e dokunuyor- gereksiz. Dokunun, dokunun, dokunun. Karışmaması için çıkarılmalı.

Önemli değil, çekip çıkarabiliriz. Boncuğu yok. Pimin bir ucunu keseceğiz, sonra diğerini.

Bunun için anestezi alması gerekiyor mu? Hayır, bunu

burada muayene odasında yapabiliriz.

Acıyacak mı?

O öyle düşünmüyor. Aslında hemen dışarı kaymalı . Tereyağından kıl çeker gibi.

Kurt malzemelerini toplamak için odadan çıkar. Annem güven verici bir gülümsemeyle her şeyin yoluna gireceğini söyler. Endişelenecek bir şey yok.

Saatin uzun, ince ibreleri ilerliyor. Tik, tik, tik. Tak, tak, tak, Kurt geri döndü ve arkadaşıyla birlikte geldi. Aletler kollarına ağırlık ; koyduklarında yüksek ses çıkaran ağır, gümüş metal aletler. Hiçbir şeye benzemeyen hantal şeyler

Tıbbi ekipman; tamirci aletleri gibi görünüyorlar. Silah gibi görünüyorlar.

kapanan kapının yankılanan tıkırtısını duyuyorum. Perdenin raylara takılırken çıkardığı alçak ısılgı. Hasta hissediyorum. Korkuyorum.

, *Bayan Amos.*

Ve şimdi aletlerden biri kurdun pençesinde. Bir tel kesici. Kurbanlık pimin her iki ucunu da desteğin çevresine tutturulduğu yerden kesiyor. Kokusunu alabiliyorum; metal dumanının küçük parçaları, burun deliklerimi yakan görünmez gaz kıvrımları gibi.

Çivinin kırılma sesi kemiklerimde yankılanıyor. Acı aynı anda hem donuk hem de keskin ve bacağımdan yukarı doğru yayılıyor. Ani bir panik boğazımı sıkıyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor.

Lütfen dur. Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen dur.

Ama duramaz; çok ileri gitti. Şimdi bırakmak güvenli olmaz. Panik

duvarları boya gibi kaplıyor. Daha çok ağlamaya başladım. Ama gözyaşı değil.

Aksine, gözlerimden bir nehir doğuyor. Günahlarımdan arınmak için bir nehir. Anne

geliyor ve görüşümü engellemek için başımın üzerine eğiliyor. Kurt ve arkadaşı ayaklarımın dibinde duruyor. *Desteği sabit tut. Onu sabit tutun.* Kurt daha sonra kendini desteklemek için bir pençesiyle askıyı kavıyor, vücudunun ağırlığını çerçeveye yaslıyor ve askıyı muayene masasının kağıt kaplı dolgusuna gömüyor.

Ve kapana kısıldım.

Dokunma bana. Dokunma bana. Dokunma bana!

Kurt, devasa bir pense gibi görünen bir şeyi alır ve şimdi canlı bir tel gibi görünen kesik pimin bir ucuna sıkıştırır.

Ve sonra çekmeye başlar.

İlk başta pim hareket etmiyor ama direnci hissedebiliyorum. Sanki on sent büyüklüğündeki bir noktaya bin poundluk bir basınç uygulanıyor. Kemiğimi delip geçen bir mermi gibi. Haykırıyorum ve hemen ellerimle ağzımı kapatıyorum. Bir an durdu ve tutuşunu ayarladı. *Onu sabit tut. Sabit tutun.* Kurt geriliyor, sonra tekrar başlıyor. Daha sert çekiyor.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bir şekilde gözyaşları yine de kaçıyor, sanki artık bedenimin içinde olmaya dayanamıyorlarmış gibi. Ve ben de artık bedenimin içinde olmak istemiyorum.

Çünkü bu acı, acı değildir. Kelimelerle ya da düşüncelerle kontrol altına alınamayan bir ruh parçalanması. Daha önce ne zaman bacağımın ağrıdığını söylesem, bu bir yalandı. Acının gerçekte ne olduğunu bilmiyordum. Acının gerçekten ne olabileceğini bilmiyordum.

Sese odaklanıyorum. Metalin betona sürtünmesi gibi tiz bir ses.

Kemik, et, kan ve çeliğin sürtünmesi. Yapışkan ve sıcak bir his, yanan yağ gibi. Ve yayılıyor - sadece bacağım değil, içimdeki her şey yanıyor - her bir hücre yanıyor, feryat ediyor, ağlıyor. Parlak kırmızı gözler beynimle zihnim arasındaki yeni bir yerden bana göz kırpmıyor.

Durması için bağıríıyorum -bana dokunma, bana dokunma!- ama aslında hiç bağırdığımı sanmıyorum. Annem ağlıyor, üzerime eğilirken sıcak gözyaşlarının saçlarıma döküldüğünü hissediyorum.

Sorun yok. Cesur ol. İyisin, iyisin, güvendesin.

Ama iyi değilim. Güvende değilim.

Kurt çekip duruyor ve benim tüm hayatım onunla birlikte o küçük odada pimi çıkarmasını beklemekle geçiyor. Bir boğanın gücüne benzeyen bir kuvvetle çekmeye, çekmeye ve çekmeye devam ediyor ve sonunda ateşin içinde bir şeyin patladığını hissediyorum. Ama bu bir patlama değil; kemiğin parçalanması. Şarapnel derimin altında patlıyor.

Bedenim masanın üzerinde yatıyor ama ne kadar zaman geçtiğini söyleyemiyorum; zaman hareket etmiyor, gülüyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve açtığımda

Yine hayatımı bir havuzun dibinden izliyorum. Dibe batmışım ama kimse fark etmemiş gibi görünüyor. Karışıklık şekilsiz, geniş, sonsuz. Ciğerlerimdeki su. Havada bir parazit. Ve sonra, tam da hiçbir insanın hissetmemesi gereken her şeyi hissettiğimi düşündüğümde, yeni kesilmiş metal iğnenin keskin, sivri kenarı etimi yırtıyor ve içimden çekilirken kemiğimi sıyrıyor. Son bir yanma, son bir hakaret, yakıcı, elektriksel sarsıntı. Ve kırmızı gözler bana tekrar parlıyor.

O kadar çok ağlıyorum ki boğulacak gibi oluyorum, nefes alamıyorum ve acaba ölecek miyim diye düşünüyorum. Ve sonra ölüyorum. Ölüyorum. Tam orada, muayene masasında, her şey durdu -kalbim, ciğerlerim, etrafımdaki hava- ve üzerimden yükselip beynime batan bir karanlık bulutunun içinde kayboluyorum. Hiçbir şey göremiyorum, hiçbir şey duyamıyorum ve artık acıyı hissedemiyorum. Hissedebildiğim tek şey karanlık, ağır ve kalın, içimden geçip her parçama dokunuyor ve derinlerde bir yerden fısıldıyor. *Alacağın şey bu.*

Ama bir şekilde, bir şekilde muayene masasına geri döndüm ve gözlerim tekrar açıldı. Kan masanın alt yarısını kaplıyor, kağıt örtüyü ıslatıyor ve yere damlıyor. Göğsümde bir şeylerin büküldüğünü ve hissediyorum ve bir anda, ağır ve ıslak kusmuk önlüğümün önünü kaplıyor. Masanın üzerine sızıyor ve kanla karışıyor.

Biri buraya gelip pisliği temizleyebilir mi?

Bana dönüşen karmaşa. Bana

dönüşen karmaşa Bana dönüşen

daha azı Bana dönüşen daha azı

Benden

geriye bir

şey kalmadı

Gitti

Unutuldu

Unutuldu

Unutulmuş kız

Kurt alnındaki teri siler. *Hmm. Sanırım o iğnenin*

üzerinde bir boncuk vardı. 68

HAFIZA O KADAR KESKİN Kİ, elimin altındaki metal tırabzanın değil, korsemin metali olduğuna yemin edebilirim. Elim avucumun altındaki sivri, paslı rayı sıkıyor ve derimi kesiyor, sadece birazcık. Derimi kesiyor, kalbimi kesiyor ve beynimi küçük parçalara ayırıp kafamın içinde bir flipbook gibi titreşiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sayfaları görüyorum; binlerce değişen görüntü, binlerce anı. Karnıma inen binlerce yumruk. Binlerce kez biri bana her şey yolunda değilken her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Binlerce kez başkalarını incitmemek için acımı gömmek zorunda kaldım. Binlerce kez çığlıklarımı yutmak zorunda kaldım.

Noah'a cevap veremiyorum, çünkü içimde acı veren şey adlandırılmaz. Bu, ruhumun derinliklerinde, beynimin içine gömülü, bir şeylerin yanlış olduğu hissi. Haksızlığa uğradığımı. Hatalı *olduğumu*.

Son sekiz yılımı o muayene odasının kapısını tekrar açarsam ne korkarak geçirdim. Bunun beni koruması gereken insanlar hakkında ne söyleyeceğinden korkarak. Güvenmem gereken insanlar hakkında ne söyleyeceğinden korktum. Ama en çok da benim hakkımda söylediklerinden korkuyorum.

Ben, hasta. Ben, sorun.

Bunca zaman sonra, hala bilmiyorum. Hâlâ o kafesin içinde sıkışıp kaldım.

Ama işkenceye bağılı rüya gibi bir gerçekliğin içinde değılim. Artık bir muayene masasında yatmıyorum. Bu kafes bir zamanlar bildiğim kafes gibi değıl. Kendi etrafımda inşa ettiğim bir kafes.

Gözlerimi kapatıyorum ve yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Düşüyorum.

Korkunun içine düşüyorum. Acının içinden geçiyorum. Steril aletlerin senfonisine, bip bip bip seslerine, feryat figan feryatlara, tık tık seslerine dalıyorum. Morfinin içinden geçiyorum, parıltısının ve yalanlarının içinden. Damarlarımda dallanıp budaklanan yalnızlığın, kemiklerime işleyen çaresizliğin içine düşüyorum. Her şey sıyrılıp geriye ne kaldıysa onun içine düşüyorum. Ve insanların kendi bedenlerine davranmayı hayal bile edemeyecekleri şekilde bedenime davrandıkları küçük bir odaya düşüyorum. Soğuk, sert bir muayene masasının olduğu, ensem terden kayganlaştığı ve altındaki mumlu kasap kağıdı rulosuna yapıştığı, güvenmem gereken üç yetişkinin bana ihanete uğramanın ne demek olduğunu öğrettiği küçük bir odaya.

Tanrı'nın beni cezalandırdığı bir yere, her şeyin büyük bir hata olduğu bir yere, asla olmamam gereken bir yere düşüyorum.

Hepsinin içine düştüm.

Düşerim, düşerim, .

Ve sonra, sonsuz, yankılanan sonbaharda, kendimi başka bir küçük odada buluyorum. Işıkla dolu ama ölçülemeyecek kadar ağır hissettiren bir oda. Küçük bir kızın ödünç alınmış bir hastane yatağının kenarında sabırla beklediğı küçük bir oda. Bana kocaman gözlerle bakıyor ve kocaman bir umutla elini bana doğru uzatıyor. Ben de tutuyorum. Parmaklarımı onun küçük avucuna doğru kaydırıyorum ve elimi şefkatle onun elinin etrafına kapatıyorum. Elim tutuş şekli hem kırılğan hem de tanıdık.

Küçük kız konuşmuyor ama sesi kilise çanları kadar net. Bu bir tenor. Bir titreşim. havada bir titreme. Sanki yukarıdaki apartmandaki bir komşudan aşağıya süzülen bir rezonans gibi. Bir arpın tıngırtısı ya da bir bebeğin ilk iç çekışı gibi yumuşak ve ruhani bir his. Ya da belki de köpük banyosuna dalmak gibi, su her santiminde cildinizi sızlatıyor

sizi ele geçirir, sizi altına alır, her duyu çatırdayan bir sıcaklıkla dolar, dünya eriyip uzaklaştıkça inanılmaz derecede yakınlaşır.

Kelimelerim olmasa da ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum; tıpkı nasıl nefes alacağımı gibi, nasıl ağlayacağımı bildiğim gibi. Ve bunlar şimdiye kadar söylediğim en kolay kelimeler. Boğazımdan saf ve pürüzsüz bir şekilde dökülüyorlar, yeni vaftiz olmuş birinden akan su gibi. Ve onu kaldırdığımda, biliyorum ki

Beni o küçük odadan, sırlarından, sessizliğinden, duvarlarına bir sünger gibi sinmiş öfke ve ıstıraptan, benimkine çok benzeyen ama öyle olmadıklarına beni ikna edebilecek seslerden uzaklaştıran o.

Ve bu küçük kızın beni beklediğini bildiğim gibi, onu bekleyen kişinin ben olduğumu da biliyorum. Ve ben de biliyorum ki, onu bırakmanın zamanı geldi. Burada daha fazla oturmasına gerek yok. Ama ben onu serbest bırakamadan, ona dönüp sessiz bir veda edemedim, o beni serbest bırakıyor, boş avuçlarımız arasındaki mesafe piyanonun tek ve yalnız bir notası gibi uzuyor, ta ki kendisi havada sadece bir parıltı olana kadar.

Ona uzanıyorum ama o sadece bir anı. Ona uzanıyorum ve onun yerine Noah'ın uzattığı eli okşuyorum.

69

"BENİMLE MISIN?" Noah döndüğümü hissederek sessizce soruyor.

Gözlerim birleşmiş ellerimize takılıyor. Bel derinliğindeki suda amuda kalkmak gibi tuhaf bir his var içimde; bir yanım yastıklanmış ve korunmuş hissederken, diğer yanım kontrolsüzce, bağlı olmadan sallanıyor. Yanıt vermiyorum ama bırakmıyorum da ve beni son birkaç demir basamaktan en tepedeki sahanlığa çıkarırken onu takip ediyorum. Duvarlar yapının en dar noktasında bir araya geliyor ve sonunda başımızın hemen üzerinde sağlam bir şeyin durduğu hissine kapılıyorum.

"Bir an seni kaybettiğimi sandım," diyor. Başımı

sallıyorum. *Hayır.*

Kıpırdamadan duruyorum ve yavaşça, sadece bir an için etrafımdaki alanı tarıyorum. Nerede olduğumu biliyorum. Nerede olduğumu biliyorum. Nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

Nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

Noah el fenerini kirli, yıpranmış iplerle duvara tutturulmuş, soyulmuş, kırmızı bir merdivene tutuyor. Zeminden ne kadar yukarıda olduğumuzu bilmiyorum ama sadece yankı bile bana aşağıya doğru uzun bir yol olduğunu söylüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ama korkmuyorum.

Sağ ayağını ilk basamağa kaldırıyor. İkiye ayrılmasını bekliyorum, altındaki platforma düşmesini bekliyorum ama düşmüyor. Başı tavandaki küçük tuzak kapısına değene kadar tırmanmaya devam ediyor. Avuçlarını düz bir şekilde kapının üzerine koyuyor ve iyice itiyor.

Küçük bir kar çığı Nuh'un başına ve merdivenin dibine yuvarlanır. "Hadi yukarı gel," der kapaktan tırmanırken

ve bana yardım etmek için elini indiriyor. Bir nefes alıyorum ve kuruyan gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. Başım kapaklara ulaşana kadar merdiveni tırmanıyorum. Sonra Noah'nın uzattığı elini tutuyorum ve beni küçük boşluktan çekmesine izin veriyorum.

Ortadaki devasa yansıtıcı feneri çevreleyen yuvarlak, pencerelerle kaplı odasının tabanında küçük bir kar birikintisi . Bazıları aralıklı, çoğu örümcek ağıyla kaplı camlarla çizilmiş ya da çatlamış pencereler, bir seyir terası gibi dış galeriye bakıyor. "Bunların kapalı olması gerekirdi," diyor Noah, etrafta bir tur atıp dar bir cam kapının önünde durarak.

"Bu mı?" Biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soruyorum.

"Pek sayılmaz..." Noah gülümsüyor, sonra kapıdan içeri dalıyor ve kulenin tepesini saran balkonu örten karanlığın içinde kayboluyor. Onu dikkatle takip ediyorum.

Ve sonra her şey durur.

Noah ve ben kendi küçük galaksimizde asılı kaldık. Yıldızlar bizi canlı, nefes alan erimiş bir ışık patlamasıyla çevreliyor. Her yönden parıldıyorlar,

Üstümüzde ve arkamızda, hatta bazıları aşağıdan bize gülümsüyor gibi görünüyor. Bana Kacey'nin yıldızlarını hatırlatıyorlar - koyu mor bir gökyüzünde birlikte dönüyorlar, aşağıdaki kayalık sahilin serpintisinde parlıyorlar, herhangi bir deniz feneri ışığının olmayı dileyebileceğinden çok daha parlak umut işaretleri.

Bazen evren size bir hediye verir ve bunu fark etmek sizin elinizdedir.

"Oldukça havalı, değil mi?" Noah öyle diyor. Garip bir şekilde, rüzgâr bu yükseklikte o kadar şiddetli gelmiyor, sanki bir şekilde gazabının üzerine tırmanmışız gibi. Yıldızlar nereye basmanın güvenli olduğunu görmemize yetecek kadar ışık sağlıyor. Korkuluklara doğru yürüyorum ve kendimi dikkatlice yere indiriyorum.

Gözlerimi önümdeki ölçülemez güzellikten ayırmak zor ve yanıt verebilmem biraz zaman alıyor.

"Daha önce hiç bir şey görmemiştim."

"Buna değdi, değil mi?" diye soruyor, yanıma doğru eğilerek. "Düşebileceğini düşünmene rağmen. Gerçekten ama gerçekten

Korkmuştum. Bana güvenebileceğinden emin olmasan bile. Buna değdi, değil mi?"

Gece havasını içime çekiyorum, artık küflü ya da boğucu değil, temiz ve sakinleştirici. O haklıydı.

"Evet," dedim. "Buna değdi."

Noah'ya bakıyorum ve onun buna değip değmeyeceğini merak ediyorum.

"Genelde öyledir," diyor, gökyüzünün altında bana daha da yaklaşarak. Yan yana nefeslerimiz ayaklarımızın altındaki dalgaların yumuşak şıptısına karışıyor. Suyun kıyıya vuruşunu dinliyor ve gecenin kulağına tatlı sözler fısıldıyoruz ve Noah bir şekilde bana hiç dokunmadan sarılmayı başarıyor.

Omzuna yaslanıyorum ve yıldızların birbirlerine göz kırpmalarını izliyorum. Uzun süre orada oturuyoruz ve arada bir, belki onlar da bana göz kırpyordur diye düşünüyorum.

"Burada biraz daha kalmak ister misin?" Noah sorar.

İç çekiyorum. Bana bakmaktan yorulduklarına karar verene kadar burada, yıldızların altında kalabilirim. Ama o yıldızlar bile annemle olan durumu daha iyi bir hale getiremez. Ve ben gitmeliyim.

Ama çok güzel. Ve buraya gelmek çok zaman aldı. Başım Noah'ın omzundayken, gözlerim cenneti görürken ve yıldızlar evet evet evet diye yanıp sönerken, sanırım tam da olmam gereken yerdeyim.

Ve birkaç dakika daha onu öldürmez.

Noah'ya dönüp gülümsüyorum.

"Kesinlikle." 70

"Oraya yalnız gitmek istediğine emin misin?" Noah, Fish Creek'e ve evime geri döndükten sonra soruyor. Rüzgâr yeniden uğuldamaya başlamış, öfkesi yavaş yavaş geri dönüyor. Kar fırtınaları ön camını pudra şekeri tozuyla kaplıyor.

Saat neredeyse sekiz ve annemin birazdan havaalanına gitmesi gerektiğini biliyorum. "Eminim," diyorum.

"Tamam. Bu gece o eve gittikten sonra gelirim. Vardiyamdan sonra."

Noah'nın kaldırımından uzaklaşmasını izlerken ön kapıyı açıyorum. Ateş hâlâ sönük ve içerisi karanlık, tek ışık kanepenin yanındaki lambadan geliyor. Odanın boşluğu etrafımda yankılanırken, deniz fenerinden yükselişim durma noktasına geliyor. "Anne?" diye sesleniyorum.

Cevap yok. Üst kattaki yatak odası ve banyoyu kontrol ediyorum ama orada da yok. Aşağıya inip boş şöminenin yanından geçerken, acaba odun almak için dışarı mı çıktı diye merak ediyorum. Arka kapıyı açtım ve arka bahçeyi hızlıca taradım. Boş. Merdivenlerin altındaki bodrum kapısına dönüyorum-

Belki de aletlerden birinde bir sorun vardır diye düşünüyorum ve birden aklıma Noah'nın ailesinin geçirdiği kaza geliyor. Ama ışıklar kapalı ve

da aşıağıda görünmüyor.

Sonra aklıma bir fikir geldi: Acaba çoktan havaalanına gitmeye mi karar vermişti? Noah beni bıraktığında arabasını yolda park halinde görüp görmediğimi hatırlayamıyorum. Veda etmeden gitmiş olabilir mi? Belki de veda *etmek zorunda kalmamak* için bunu bilerek yapmıştır? Arabayı kontrol ettim.

ön cam. Kiralık araba hâlâ orada, büyüyen rüzgâra karşı hafifçe .

Avuçlarım terlemeye başladı. Burada değil ama gitmedi de. Nereye gidecekti ki? Hafif çiseleyen yağmurda evden çıkma düşüncesinden vazgeç-

Bu havada gece dışarı çıkmayı tercih etmesine imkan yok. "Anne?" Tekrar sesleniyorum, sanki aniden ortaya çıkacakmış gibi amaçsızca odayı tarıyorum.

Ve o zaman onu gördüm. Televizyonun altındaki küçük çekmece, not defterimi sakladığım yer, açıktı.

Aceleyle gidip çekmecedeki eğri büğrü duran defteri buluyorum.

Elime aldım ve hızlıca göz gezdirdim. Ne görmüştü? Noah'ın ateşin başında okumasına izin verdiğim şiiri mi? Endişeyi mi? Anıları mı? Panik mi? Acıyı mı?

Ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyorum. Nereye gitmiş olabilir ki? Ormana mı kaçtı? Hava karanlık ve nereye gittiğini bilmiyor. Geri gelmesini beklemeli miyim? Seçenekleri düşünürken başparmağımı çiğniyorum.

Sonra pencereden bir şey gözüme çarptı. Yine kar yağmaya başlamıştı. Yalnızca birkaç narin kar tanesi hafifçe yere düşmüyor. Gökyüzü açıldı ve tüm kar yağışlarının anasını serbest bıraktı - gökten yağın kalın, ağır bir kar, sulu kar ve buz karışımı.

Aceleyle mutfağına girip telefonu aldım ve 911'i aradım. "Annem arıyor. Sanırım kar fırtınasında kayboldu," diyorum operatöre. Telefonu kapatmadan önce ona adımları ve adresimi veriyorum. Sonra aceleyle dolabıma gidiyor, Noah'nın botlarını tekmeliyor ve kendi botlarını giyiyorum. Eldivenlerimi ve ceketimi giyip bir el feneri alıyorum. Neredeyse ön kapıdan uçarak çıkıyordum.

Çardak altından çıkar çıkmaz keskin, buzlu karışım yüzümü kesiyor. Derimi delen binlerce küçük ok gibi hissediyorum. Karla kaplı zemini tarıyorum ve ön verandadan evin yanına doğru uzanan bir ayak izi yolu buluyorum. Yeni yağan kar yüzünden hızla belirsizleşiyorlar ama taze görünüyorlar.

Ayak izlerini takip ediyorum, sulu kar gözlerimi yakıyor, bacaklarım her adımda dizlerime kadar kara batıyor. Yolunu takip etmek için el fenerimi kullanıyorum,

Ama sonra ayrılıyor gibi görünüyor. Bozulmuş karın bir çizgisi ayak basılmamış ormanı işaret ederken, diğeri evin arka tarafında kayboluyor.

"Anne!" Gecenin karanlığında bağıryorum. Hangi yolu izleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden onu en çok belaya sokacak yolu seçiyorum. Önümde yükselen, ayırt edilemeyen şekiller ve gölgeler topluluğu olan ağaç çizgisine doğru ilerliyorum. Ay yok ve orman karanlık, zemindeki porselen haliya bakılırsa düşündüğümünden daha karanlık. Kar, el fenerinin ışığında parıldıyor ve ısıldıyor, ama etrafındaki boşluk siyah bir genişlik. Ağaçlar tepemde uzun ve tehditkâr bir şekilde beliriyor, durgunluklarıyla ürkütücü. Işığın huzmesinin dışında her şey sadece bir hiç.

Dikkatlice ormana adım atıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum.

Ama suçluluk duygusu beni ileri itiyor. Ya da belki de korkudur? "Anne," diye tekrar sesleniyorum, bir cevap duymayı umarak. Ama tek duyduğum, ağaçları kırbaçlayan ve dallara çarpan rüzgâr. Ne bir baykuşun alçak sesi, ne de ağaca tırmanan bir sincabın tırmalaması... Doğanın tüm canlıları kendilerini fırtınadan saklamış. Ben hariç hepsi, kar üstünde karın, buz üstünde buzun boş tıkırtısıyla çevrili. Her adımda daha yorgun ve güçsüz düşerek ormanda ilerliyorum, ışığı ormanın zemininde ileri geri süpürüyorum, sonsuz, her yerde bulunan beyazdan başka bir şey görmeyi umuyorum.

Titriyorum, korkuyorum ve onu bulup bulamayacağımı merak etmeye başlıyorum.

Ve sonra bir an duruyorum, içimdeki korkunç bir parça onu gerçekten bulmak *isteyip istemediğimi* merak ediyor. Dr. Faustus hakkında konuşurken Noah bana hangisinin daha kötü olduğunu sordu; başkaları tarafından kandırılmak mı yoksa kendimizi kandırmak mı? Duydum.

Annemin uzun zaman önceki sesi, bana cesur bir yüz takınmamı söylüyor, bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor, oysa hiçbir şey yolunda olmaktan daha uzak olamazdı ve ben o kadar emin değilim.

Ağlama. Bir

şeyin yok.

Bir şeyin

yok.

Güvendesin.

Arayışım gezintiye dönüşüyor ve artık ayaklarımı hissetmeyene kadar geziniyorum. Sonra, nihayet, kendi ışığımdan başka bir ışık gözüme çarpıyor.

"Anne!" Tekrar bağıryorum, o kadar yüksek sesle ki kafamın içinde yankılanıyor. Işığın olduğu yöne doğru koşmaya çalışıyorum ama kar çok ağır. "Anne!"

"Elisabeth?" diye bağıryor biri. Elbette annem değil - o bana Justine derdi. Bu Noah, el fenerinin ışığı flaş gibi kör edici bir şekilde hızla benimkine doğru ilerliyor.

"Noah, burada ne yapıyorsun?" Neredeyse nefes nefese

soruyorum. "911'i aradın. Kimin geleceğini sanıyordun?"

Ağaçların arasından bir rüzgar esiyor ve ağaçlar sanki dünyanın ağırlığı üzerlerindeymiş gibi sallanıp eğiliyorlar. Ve ben de dünyanın ağırlığını üzerimde hissediyorum. Noah'ya kararlılıkla "Onu bulmalıyız," diyorum. Burada olduğu için minnettarım.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken Noah ışığı her yöne tutuyor. Karla karışık yağmur neredeyse yanlamasına üzerimize gelirken gözleri kör ediyor. Karın ağırlığıyla yıkılan küçük ağaçlar, çürüyen askerler gibi yere dökülüyor.

El ele aramaya devam ediyoruz. El fenerleri yan yana. Onu devam ediyoruz. Zemin biraz yükseliyor ve tırmanış kayganlaşıyor. Bir banketin tepesi gibi görünen bir yere geldik ve uçsuz bucaksız kar

birkaç metre önümüze düşüyor. Rüzgâr tepemizdeki ağaçları hışırdatıyor; dallar sallanırken birbirine çarpıyor.

"O burada değil," diyorum. "Hadi geri dönelim."

"Bekle," diyor Noah. "Muhtemelen seni arıyordu ve eğer arıyorsa, en yakın eve giderdi - o da benimki." Aniden dönüyor ve ormandan çıkıp ağaç sınırına doğru ilerlemeye başlıyor. Evin arka tarafında kaybolan ikinci ayak izi yolunu hatırlıyorum. Arkasından yakından takip ediyorum, adımlarımı karda bıraktığı derin izlerle eşleştirmeye çalışıyorum.

Yorgunluğun ötesindeyim -bacaklarım altımdaki yemek çubuklarını fosilleştirdi- nasıl devam ettiğimi bilmiyorum. Noah iki evimizin arasındaki ağaç adasına doğru yöneliyor ve el fenerini yerdeki çalılıkların arasında gezdiriyor.

"Anne?" Başımı sağa sola sallayıp ondan bir iz arıyorum. Ama hiçbir şey göremedim.

Sonra, bir anlığına, Noah'nın el fenerinin ışığı parlak ve metalik bir şeye takılıyor; bir fermuara. Ve rüzgârın yıpratıcı kenarlarında belli belirsiz bir ses duyuyorum.

"Anne!" Sesinin geldiği yönü takip ediyorum. Noah ve ben ışıklarımızı çılgınca hareket ettirerek onu bulmaya çalışıyoruz. Fermuar tekrar ışığı yakalıyor ve ışığın vücudu ortaya çıkıyor, yanında büyük, sivri bir dalın kırık parçaları. Kısa bir an için Noah'la ilk tanıştığım güne geri dönüyorum. Düşen bir dal parçasının beni onun arabasının arkasına tırmanmaya güne. Keşke geri dönüp kendi başıma yürüseydim dediğim güne. Hâlâ bunu diliyor muyum?

"Anne," diye sesleniyorum, şimdiki zamana geri dönüyorum. "İyi misin?" Hemen yanına koşuyorum.

"Ben iyiyim," diyor zayıf bir sesle. "Düştüğünde bana çarpmadı, sadece enkazın bir kısmı."

Sağ gözünün üzerinde büyük bir yara var. "Kıpırdama" diyorum, bir eldivenimle yaraya baskı uygularken diğer eldivenimle kanı tutmaya çalışıyorum.

gözünden uzakta. Noah telsizinden yardım çağırır. "Anne, ne yapıyordun?"

Başını benden yana çeviriyor. "Bilmiyorum. Endişelendim Justine."

"Justine?" Noah telsizini kemerine geri takıyor ve annemin yanına diz çöküyor. Bana doğru soru dolu bakışlar atıyor.

Ama açıklayamam. Yapamam, şu anda olmaz. Bakışlarından kaçıyorum ve anneme dönüyorum.

"Bu fırtınada neden dışarı çıktın?" Tekrar sordum.

"Onu kardan çıkarmamız lazım." Noah sözümü kesti. "Sağlık görevlileri yolda."

Annem ona, "Ambulansa ihtiyacım yok," diyor.

"Biri gözüne bakmalı. Fırtınada hastaneye giden en hızlı yol bu olacaktır."

Noah uzanır ve annemin kolunu omzuna dolayarak yukarı çeker.

Yoğun karda yürüyerek evime dönüyorlar ve ben de onların izinden gidiyorum.

Verandaya ulaştığımızda Noah, "Baskı uygulamaya devam et," diyor. "Hemen döneceğim." Sonra karanlığın içinde kayboluyor.

Ön kapıyı açtım ve anneme kanepeye kadar yardım ettim. Ben mutfaktan bir havlu alıp soğuk suyun altına tutarken o da kanepeye uzanıyor. Havluyu ona geri getirip başına tutuyorum.

"Günlüğünü buldum," diyor, yüzünde hü­zün ve suçluluğun garip bir karışımı.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum gözlerini kaçırarak. Diğer elimle yanağındaki birkaç kanı sildim.

"Bunu yapmak istememiştim ve açmamam gerektiğini de biliyorum. Ama yazdıkların, Justine... şiirin? Korkunç bir şey. Yani, çok güzel ama çok korkunç." Devam etmeden önce başını sallıyor. "Senin için ne kadar korkunç olduğunu hiç bilmiyordum. Yani, biliyordum, biliyordum. Ama gerçekten bilmeme izin veremedim. Anlıyor musun?"

Ne söyleyeceğimden emin değilim. Annem ve ben acı dolu bir mezarlıkta, hayaletlerle çevrili, bir adım daha atmaya korkar halde duruyoruz. Titrek, gözyaşlarıyla dolu bir iç çekiyorum. "Neden, anne?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. Sonra elini benimkinin üzerine koyuyor, havluyu elimden alıyor ve kendisi tutuyor. Taze kanın sızmaya ve beyaz bezi kırmızıya çevirmeye başlamasını izliyorum. "Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Yanına oturdum ve her şeyin aklıma gelmesine izin verdim. İzin . Sinek gibi kovaladığım anılar. Önemsiz çekmecenin arkasına ittiğim, gömmeye çalıştığım, saklamaya çalıştığım anılar. Karanlık odada ortaya çıkan bir fotoğraf gibi yavaş ama net bir şekilde bana geri dönmelerine izin veriyorum. Sanki daha dün olmuş gibi.

Röntgeni hatırlıyorum. İğneyi hatırlıyorum.

Korkuyu hatırlıyorum.

Kan.

Acı.

İyi değildim. İyi değildim.

Güvende değildim.

O ziyareti takip eden günlerde beni rahatsız eden tek bir duyguyu hatırlıyorum. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Duyarsızlaşmış, azalmış, uyuşturulmuş. Bunların hepsiydim ve değildim. Konuşuyordum ama dilsizdim. Hareket ettim ama hareketsizdim. Uyanıktım ama uykudaydım.

Dr. S'in tek yaptığı bana yalan söylemektir. yalan söylemek ve canımı yakmak. O iğneyi çıkardığında, iğneden daha fazlasını aldı. İçimde iyi, saf, güvenilir ve güvenli olan her şeyi söküp aldı ve beni zayıf ve solgun bıraktı. Sanki benden bir şey çalınmış gibi hissettim. Bunca zamandır istediği bu muydu? Bir hasta değil, bir bez bebek; kağıt kaplı bir muayene masasında istediği her şeyi yapabileceği gevşek beden.

Kadavraya yakın bir şey, sessiz ama tüm önemli parçaları hâlâ içinde olan, acı verici uyaranlara tepki verebilen ve vermeye istekli. Neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar katman katman, iğne iğne yıpratabileceği biri. İnsanlığımı çalmak ona kendini tanrı gibi mi hissettiriyordu? Ne de olsa ben sadece Justine A.'ydım.

Annem artık benim annem değildi; ihanetin fiziksel olarak vücut bulmuş haliydi. Babam -ki kendisine olayla ilgili ayrıntılı bilgi verildiğini biliyordum ama bunu benim yanımda dile getirmemeyi tercih etmişti- artık babam değildi; o bir suç ortağıydı. Ve ben de artık ben değildim; acıyı, aşağılanmayı ve yalanları hak eden zayıf, aptal küçük bir kızdım. Birinin gerçekten benim tarafımda olduğuna inanacak kadar aptaldım.

Vahşet duygusu daha da büyüdü; korku daha da derinleşti. Kendimi boşlukta ve yabancı hissetmeye başladım. Ben bir insan değildim. kilometrelerce uzanan bir boşluk vardı. Ama içinde debelenirken, onu solurken, onu içime çekerken bile, ona teslim olmak istemedim. Vazgeçmek istemedim. Haksızlığa uğramıştım ve öfkeliydim. Dr. S benden bir şey çalmış olabilirdi ama ben onu geri istiyordum. Öylece yatıp kadavrayı oynayacak değildim.

Bir hafta sonra annemle birlikte kontrol için hastaneye gittiğimizde hazırlıklıydım. Pençelerini tekrar üzerime geçirmesine asla izin vermeyecektim. Oturdum

Muayene odasına aklımda tek bir şeyle girdim. Onun için hazırdım. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ee, Bayan Amos, sizi son gördüğümde beri nasılsınız?" diye sordu, her zamanki soran ama sormayan tarzıyla.

"Beni son gördüğünden beri mi?" Dedim. "Bana fiziksel işkence yaptığın zamandan mı bahsediyorsun? Küçük beyaz odanızda üzerimde deney yapmaya karar verdiğinizde mi? Kemiğimden metal bir iğne söktüğün zaman mı?!"

Dr. S'nin gözleri benimkilere kaydı, soğuk ve çelik gibiydi. "Oh, şey, bu olmamalıydı. O iğnenin üzerinde bir boncuk vardı ve olmasaydı bile, onu öylece çekip çıkarmamalıydım. En azından lokal anestezi kullanmalıydık. Ben, uh... bu bir hataydı."

Bir hata mı? "Bir hata mı?"

"Bayan Amos-" dedi usulca.

"Hayır," diye araya girdim, hıncımı, öfkemi kontrol edemiyordum. "Beni dinliyorsun. Kendine doktor mu diyorsun? 'Zarar vermemeye' ne oldu? Kemiğime titanyum bir tel soktun! Çıglıklarımı duymadın mı? Bütün dünya çıglıklarımı duymadı mı? Durman gerektiğini düşünmedin mi?"

"Justine..."

"Sen korkunç, şeytani bir canavarsın. Seni rapor etmeliyim. Bunu bir daha kimseye yapmana izin verilmemeli. Biliyorlar mı?"

Kaç hata yaptığınızı biliyorlar mı? Diğer doktorlar ne yaptığını biliyor mu? Sen biliyor musun? Benden neler aldığınızı biliyor musunuz?"

Çıglıklarım o kadar yüksekti ki klinikteki diğer herkesin beni duyabildiğinden emindim. Sıcaktan terlemiştim ve ayağa fırlayıp onu sarsmak istiyordum. Birisi her an neyin yanlış olduğunu merak ederek içeri dalabilirdi. Anneme baktım, yüzünde bir öfke ifadesi bekliyordum. Benim için mi yoksa benim yüzümden mi öfkelenmişti, emin değilim. Ama ona döndüğümde hiç öfkelenmemişti. Plastik sandalyesinde öylece oturuyordu, ellerini kucağındaki derginin üzerine kavuşturmuş, yüzü sakın ve soğukkanlıydı. Kıpırdamamıştı, patlamama ya da suçlamalarımın herhangi bir tepki vermemişti.

Sonra fark ettim ki, sadece kafamın içinde ıglık atıyordum.

Sadece on bir yaşımda olduğum için, korkağın teki olduğum için ve herkes bu olay hiç yaşınamamış gibi davranmaya karar verdiği için hiçbir şey söylemedim.

Hiç kimse hiçbir şey söylemedi. 71

KÜÇÜKKEN, annem ve babam bir sorun olduğunu ilk fark ettiklerinde, doktorların yaptığı ilk şeylerden biri bacaklarımın röntgenini çekmek oldu. Sol bacağımda alt kısmındaki büyük kemik - tibia

-Sağdakinden daha kısaydı. Yanındaki daha küçük kemik, fibula.

-Hiç de normal görünmüyordu. Kemiğin üst yarısı tamamen eksikti. Bir kürdan alıp parmaklarınızla ikiye ayırdığınızı düşünün. Kırılma boydan boya temiz olmazdı, pürüzlü ve parçalanmış olurdu.

Benim kemiğim de aynen öyle görünüyordu. Ayak bileğinde normal görünüyordu, tıpkı olması gerektiği gibi. Ama sonra dize doğru ilerlerken parçalandı ve kayboldu. Ufalandı. Kemiğim yok oldu.

Dr. S o pimi çektiğinde, herkes bunun önemli bir şey olmadığına karar verdiğinde, bana olan da tam olarak buydu. O noktada benden geriye ne kaldıysa, paralandım.

Ve ben

gitmiştim. 72

YORGUN HİSSEDİYORUM. Ağrım var. Vücudumun artık bir vücut olmadığını, sadece devasa mor bir çürük olduğunu hissediyorum. Fırtınada annemi aramaktan değil, başka bir şeyden bu kadar uzun süre saklanmaktan. Kendimin bir parçasını gömülü tutmaktan.

Ayağa kalkıp annemden havluyu alıyorum ve mutfaa taşıyorum. Musluğun altına tutarak yumuşak beyaz pamuğun üzerindeki koyu kırmızı lekeleri duruluyorum. I

Pembe suyun elik lavaboya sıçrayarak giderden aşağı akmasını izlerken gözlerimi kapamaktan kendimi alamıyorum çünkü ben de tükenmiş hissediyorum; bitmiş, tükenmiş ve umutsuz. Zar zor ayakta duruyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerim hala kapalıyken havluyu kavrıy r ve sıkabildiğim kadar sıkıyorum - pamuğun avuçlarımın altında çatladığını hissedene kadar çeviriyor ve sıkıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda lavabodaki kırmızılık gitmişti. Sadece kristal berraklığında suyun , aşağıya, aşağıya kaçışına doğru spiral çizdiğini görüyorum. Ve hiçbir neden yokken, içimde beklenmedik bir şeyin yukarı doğru yol bulduğunu hissediyorum.

Çok uzun zamandır saklanan bir şey. Bir ihtiyaç. Bir ses. Gerçek ben.

Dr. S. ile şansını kaçırdı; ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti. Ama yine burada, bana izin veriyor. Beni kutsuyor. Kendini ekmecedten çıkarıp ışığa doğru çekmeye çalışıyor.

şimdi benim şansım. Bu benim bir şey söyleme şansım. Herhangi bir şey söylemek için. Her şeyi söylemek için. Söylemek istediğim her şeyi.

S yleyemediğim her şeyi. Daha önce s ylemememe asla izin vermediği her

şeyi. Temiz havluyu anneme geri götürdüm ve yanındaki kanepeye

oturdum.

Ne , Justine? Ne söylemek istiyorsun?

"Bana bunu yapmalarına nasıl izin verirsin anne?" Ona doğru bakıyorum ama oturduğunu görmüyorum. Onun doğru eğildiğini, görüş alanımı kapatmaya çalıştığını, saçlarımı okşadığını, cesur olmamı ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğini görüyorum.

Sığ ve titretek bir nefes alıyor. Bu konuda hiç konuşmamış olsak da, ne istediğimi çok iyi biliyor. "Unutamaz mısın Justine? Artık acı ekmiyorsun."

Acı çekiyorum, anne. Sadece farklı bir tür.

"Bunun bir his olduğunu biliyor musun? Bana vahşet uygulamasına izin verdin. Sonra da hiç olmamış gibi davrandın. Ve anne, her nasılsa, bu daha çok acıttı."

Öfke bekliyorum. İnkâr bekliyorum. Daha önce bana verdiği tek şey buydu.

Ama şimdi bir şeyler farklı. Yüzü değişiyor. Yumuşuyor. Anladığından değil, daha çok pes etmiş gibi. Sanki bu bitirmek istiyor. Yüzü sıkıntılı ve yorgun bir hal alıyor. "Ona *izin vermedim*, Justine."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Anlamıyorum. Sanki onun dünyası var, benim dünyam var ve aralarında koca bir galaksi uzanıyor.

Ve bu uzaklığın bir yerinde acı verici bir hipotez yatıyor. "Ben de en az senin kadar kurbandım," diyor.

Sözleri kafamda yer kaplarken kalbim sıkışıyor, çünkü tam olarak ne umduğumdan emin olmasam da, bunun o olmadığını biliyorum. Ama belki de sorunun bir parçası da budur. Bunu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceği bir şey var mı? Olanları değiştirecek söyleyebileceği bir şey var mı?

Annem farklı her şey farklı olabilir miydi bilmiyorum. Annem gerçekten bir kurban mıydı bilmiyorum.

Bildiğim tek şey artık kurban olmak istemediğim. Ciğerlerim

içinde genişlemeye çalışırken göğsüm sıkışıyor.

Boğulma, komik bir kelime. Bir şeyden çok fazla, diğerinden çok az. O

zamanlar hissettiğim gibi şimdi de hissediyorum.

"Neden bunu konuşamıyoruz?" Ona soruyorum.

"Bir parçam bunu unutmuş olmanı umuyordu." "Bu senin

için işleri kolaylaştırır mıydı?"

"Bu senin için işleri kolaylaştırmaz mıydı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bu benim bir parçam anne, , ilk taktıkları andan itibaren. Bunu unutamıyorum. Keşke bütün bunlar hiç yaşanmasaydı."

"Keşke hiç olmasaydı," diyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama oldu işte. Ve anne," diye devam ediyorum, sanki geçmişî görebiliyormuşum gibi gözlerinin içine bakarak. "Bunu hak ettiğimi düşündüm. Sen bana bunu hak ettiğimi *hissettirdin*. Bende bir sorun varmış gibi hissettirdin. Sadece bacağımda değil, bende de. İçimde. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Sanki bir hayal kırıklığından başka bir şey değilmişim gibi. Sanki düzeltilmem gerekiyormuş gibi. Beni buna inandırdın. Ve o zamandan beri her gün buna inandım. Yapmamaya çalışıyorum, onu gömmeye çalışıyorum, ama tek istediğim yalnız kalmak, böylece kimse bana senin baktığın gibi bakmayacak. Kimse bana senin davrandığın gibi davranmasın. Hiç kimse bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmesin." Titreyerek nefes veriyorum ve ciğerlerimdeki haksızlıkları boşaltıyorum. "Ama gerçek şu ki, o korkunç, utanç verici yanım doğru bile değil. *Bende* hiçbir zaman yanlış bir şey olmadı."

Kelimeler ağzımdan kaçarken boğazım yanıyor. Uzun zamandır yuttuğum acı bir zehir yumağıydı bu. Annemle yüzleşmek istemedim.

Sorun olmak istemedim. Ama başka seçeneğim yok, içimde onu tutacak yer .

"Anne, bana ne zaman her şeyin yolunda olduğunu söyleyen, ben de *kendime* ne zaman her şeyin yolunda olduğunu söylesem, *hiçbir şey* yolunda değildi. Sırf sen söyledin diye doğru olmuyor."

Annemin gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Benden uzaklaşıyor, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi, sanki çok acı veriyormuş gibi. Ve ben ona tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bu kadar zorlaştırdığım için üzgün olduğumu, benden istediği gibi olmadığım için üzgün olduğumu. Olmamı istediği şey olmadığım için özür dilerim. Ve şimdi onu tekrar incittiğim için üzgün olduğumu.

Dilimin ucunda. *Sadece . Sadece !* Ama söyleyemiyorum.

Çünkü ona zarar verenin ben olmadığımı biliyorum. Onun acısının da tıpkı

benimki gibi içimden geldiğini biliyorum.

"Her zaman senin yanıdaydım," diyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, çünkü durumu daha da kötüleştirmek üzere olduğumu biliyorum. "Hayır anne," diyorum. "Az önce *oradaydın*. "

Parmaklarını kanepenin minderi boyunca kaydırıyor ve geçici olarak elimi kendi eliyle kapatıyor. Gözyaşları iznim olmadan yüzümden aşağı kaymaya başlıyor. Onları tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Annem için kötü hissetmek istemiyorum, çünkü acımın çoğunda onun da payı var ama elimde değil.

Dr. Faustus gibi, kimin için üzüleceğimi ya da üzülüp üzülmeyeceğimi bile bilmiyorum.

Annem başını salladı ve elimi okşadı. Ve biliyorum ki bu onun *Yeterince*. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Bu kadar.

Bana vereceği tek şey bu.

O anda annemin beni asla kurtaramayacağını anladım, çünkü o da kaybolmuştu. Belki de hâlâ öyleydi.

Gerçek şu ki, o kanlı muayene masasında ölmeliydim. İhanet sonucu ölüm. Ama ölmedim. Varlığım sona ermek yerine, yeniden yaratıldım. Ciğerlerim yeni bir nefes aldı; kalbim yeni bir ritimle attı; gözlerim keskinleştirilmiş bir mercek gördü. Etrafımdaki tehlikelere odaklanan bir mercek. Travmanın yaptığı budur - hayatınızın bölümlerini kitaplaştırır. Hikayenizi duraklamalarla delip geçer. Öncesi ve sonrasının sınırlarını çizer. Birinci Bölüm ve İkinci Bölüm.

Ölmeliydim ama yaşamaya devam ettim. Bu ölümsüz bir .

Böyle bir travma sonsuza kadar yanınızda taşıyabileceğiniz bir şey değildir - çok ağırdır. Onu zihninizin arkasında bir yere, görünmez olduğu, ağırlıksız olduğu bir yere kilitlemelisiniz. Bunu yapmalısınız.

Ancak içine bakmaya cesaret ettiğinizde yeniden şekil ve biçim alır ve dışarı çıkmakla tehdit eder.

Travmamı önemsiz çekmeceye koydum ve uzun, çok uzun bir süre orada tuttum.

Belki de annemin sorularıma cevap vermemesi bencilliktir. Ama belki de benim ondan bunu yapmamasını beklemem de bencilliktir. Sanırım bunun pek bir önemi yok.

Çünkü aslında bu annemle ilgili değil. Belki de

Eskiden öyleydi; belki de işleri daha iyi hale getirebileceği bir an vardı. Ama o an çoktan geçti.

Bana kendimden kaçtığımı söylediğinde yarı yarıya haklıydı. Aslında kaçtığım şey, bana korkak, zayıf ve sessiz olmayı öğrettiği kızdı. Feryat etmem gerekirken fısıldamak, itiraz etmem gerekirken müsamahakâr olmak. Acının ortasında köle olmak. Başkalarının eylemlerinden kendimi sorumlu tutmayı öğrenmişim ve başkalarının bana hesap vermesi gerekirken, ben sadece kendimi sorgulamayı öğrendim.

Acaba Dr. Faustus'a geri dönmemi sağlayan şey bu muydu? Her zaman cevaplar, metinde gizli anlamlar, her şey tam anlamıyla cehenneme döndüğünde kimin gerçekten suçlu olduğuna dair bir ipucu arıyordum.

Ama belki de mesele suçlamak değildir. Belki de başından beri yanlış şeye odaklanmışım.

Belki de kırılan ben değildim.

Belki de bazı şeyler tamir edilemeyecek

durumdadır. Ve belki de, sadece belki de, bu

sorun değildir.

73

DIŞARIDA TEK BAŞIMA BEKLİYORUM, kırmızı konfeti gibi yağın kar, büyük boy, parlayan acil servis tabelasının kör edici parıltısını yansıtıyor. İnsanlar binaya girip çıkarken otomatik kapıların açılıp çıkardığı yumuşak mekanik vızıltıyı dinliyorum, omuzlarım ısırın rüzgara karşı kıvrılmış.

Başımı gökyüzüne doğru çeviriyorum. Hiç yıldız görmüyorum ama orada olduklarını biliyorum. Gözümüzün önünde olsalar bile şeyleri ve görebileceğimiz halde görmemeyi seçtiğimiz şeyleri düşündürüyor. Düşünüyorum da

Yıldızların hareket etmemesi için dua ettiğim zamanlar ve bazen sadece benim için hareket etmelerini dilediğim zamanlar. Gökyüzünün bazen parmak ucunuzla dürtebileceğiniz kadar yakın görüldüğünü, bazen de arkasında bir tanrı olduğunu hayal etmenin zor olduğu kadar imkansız derecede uzak görüldüğünü düşünüyorum.

Harekete duyarlı kapılar tekrar kayarak açılıyor ama kimse . Bunu rüzgâra bağlıyorum ve içeri bakma isteğime direniyorum. Noah anneme iyi bakılacağından emin olmak için acil yardım ekibini takip etti. Ben reddettim. Reddetmeyi ben seçtim. Bu benim için çok önemliydi. Annemin iyi olduğundan emin olmak istemediğimden değil. Şımarıklık yapıp bir şey kanıtlamaya çalıştığım için de değil. Ama tüm olanlardan, söylenenlerden ve söylenmeyenlerden sonra, bu kez, nihayet, bir şeylerin farklı olabileceğini hissettim.

Ama o acil servise annemin yanında girmek, saygılı bir evlat olmak, her şey yolundaymış gibi davranmak, elini tutup gözyaşı dökmek ve ayağımı endişeyle içi boş sedyeye vurarak başucunda oturup

Uzun zamandır tek istediğim birinin bana tamamen iyi *olduğumu* söylemesiyken, bir doktorun bana tamamen iyi olduğunu söylemesi, bu yeni değişikliği bir şekilde ortadan kaldırabilirdi. Ve ben onu kaybetmek istemedim. Ona tutunmak, onu korumak ve her tarafıma sürmek istedim. Kendimi onunla doyurmak istedim, bu şey sadece bir şeyin sonu değil, daha iyi bir şeyin başlangıcıydı. Ve bu gece burada daha fazla gözyaşı dökmemeye karar verdim.

Yıllar boyunca döktüğüm gözyaşlarımı tek tek sayabilseydim, hepsi bu ana kadar gelirdi. Yeterli olduğuna karar verdiğim bu an. Yeterli olduğuma karar verdiğim bu an.

Bazen ağlamak çok önemli geliyordu. Bazen yapmamanın önemli olduğunu hissettim. 74

NOAH o gece ortaya çıktıktan sonra bir KEHANETTE BULUNUR

Acil servisten. Ellerini belime dolayıp arka ceplerime sokarken yüz yüze duruyoruz. Ben de aynısını yapıyorum ve bir fermuarın iki tarafı gibi birbirimize kilitleniyoruz.

"Gideceksin, değil mi?" diye soruyor. Ama bu sorudan çok bir sonuç.

Omuz silkiyorum ve yüzümü göğsüne yaslıyorum. "Herkesi kurtaramazsın şerif."

"Biliyorum." Başını sallıyor, elini cebimden çıkarıp bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra tekrar içeri sokuyor. "Zaten bana izin vermezdin."

Aklıma Noah'ın bu kasabayı benim kalabileceğimden fazla terk edemeyeceği geliyor. En azından şu anda. "Kalacaksın."

Noah bir şey söylemiyor ama çenesini başımın üstüne yaslıyor.

"Bazen kalmak cesaret ister, bazen de gitmek."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, o da beni tanıdığını belli eden bir gülümsemeyle başını eğiyor ve beni usulca öpüyor. "Sen çok ama çok akıllısın," diyor geri çekilerek.

"Sanki daha büyük ve daha iyi bir şey için yaratılmışsın gibi."

"şerif Noah'dan daha büyük ve daha iyi mi? Böyle bir şey var mı?"

Noah gülüyor ve bu hareket bedenimi sarsıyor. "Bilmiyorum, ama eğer varsa, onu bulacağından hiç şüphem yok."

Soğuktan biraz titriyorum ve Noah'nın beni daha sıkı çekmesine izin veriyorum. Yanağımı ceketinin üzerine işlenmiş gümüş yıldıza yaslıyorum ama beni asıl etkileyen ceketin altındaki altın kalp . Gülümsüyorum. "Ve *seni* nerede bulacağımı biliyorum."

75

HAKLIYDI, her şeyi bilen. Ormandaki kk kulübeme veda etmeye karar verdim. Nane yeşili mutfağıma ve ateş dağıma veda ettim. The Treasure Box'taki boş öğleden sonralarına ve kaldırımlardaki isimsiz yüzlere veda ettim. Kk kozama veda ettim. İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şeylere, istediğimi bildiğim bir şey karşılığında veda ettim - yeni bir başlangıç.

Yeni bir başlangıç daha.

Ben de artık farklı seçimler yapmaya çalışıyorum. Korkudan değil, inançtan kaynaklanan seçimler. Bu her zaman kolay olmuyor. Hâlâ kendimi hurda çekmecesinde bulduğum, beni çağırdığını hissettiğim günler oluyor. İçeri sızıyor - o eski yapışkanlık

-Ağır ve kalındır ve bir süre devam eder. Işık yumuşar; sesler boğuklaşır. Her şey grenli ve yıpranmış görünür. Rahat bir yer değil ama tanıdık geliyor. Bazen kalınlık beni arkaya, gölgelerin içine çekme tehdidinde bulunuyor - çekmece kapanmaya başladıkça o ışık dikdörtgeni gittikçe küçülüyor. Ama henüz kendimi içeri kapatmadım.

Çoğu zaman ıvır zıvır çekmecesini sadece içimde taşıdığım bir şeydir. Tüm sırlarımı sakladığım bir yer. İnsanların bana söylediği ve yaptığı tüm incitici şeyleri ve kendime söylediğim ve yaptığım incitici şeyleri sakladığım bir yer. Tüm korkuları ve güvensizlikleri sakladığım bir yer. Bazen çekmecenin ne kadar büyük olduğunu, ne kadarını alabileceğini merak ediyorum. Bazen patlayıp açılacakmış gibi geliyor ve işte o günlerde içine düşmekten endişe ediyorum.

Ancak zaman geçtikçe neleri değiştirebileceğimi ve neleri değiştiremeyeceğimi daha iyi anlıyorum. Başıma gelenleri değiştiremem. Başıma gelenleri değiştiremem.

anılar. Yara izlerini silemem. Çekmecedeki tüm acı ve ıstırapı boşaltamam. Onu içimden çekip çıkaramam ve bir çöp kutusunun üzerine ters çevirip yeni bir başlangıç yapamam. Çünkü her ne kadar nefret etsem de, o hala benim bir parçam, Gerçek Ben. O olmadan, sadece büyük bir boşluk olurdu.

Belki de çöp çekmecesine gizli, utanç verici bir parçam olarak bakmak yerine, beni ele geçirebilecek bir şey olarak korkmak yerine, belki de onu üstesinden geldiğim bir şey olarak düşünebilirim. Fethettiğim bir şey. Gurur duyduğum bir şey. Sahip olduğum bir şey.

Gerçek Ben'i neredeyse yok eden bir şey değil, onu inşa yardımcı olan bir şey.

Belki de şu lanet çekmeceyi kapatmalıyım.

Çünkü ben istemezsem hiçbir şey önceden belirlenmiş . Seçme hakkım var. İyi ve kötü seçimler yapabilir ve bunların sonuçlarıyla yaşayabilirim.

Ama en azından benim

olacaklar. 76

SEVGİLİ KACEY,

Gün geceye döndüğünde, Sen

benim yanımda kaldın;

Her şey çok fazla olduğunda,

saklanmama yardım ettin.

Kendime acıyarak boğulurken,

batmama asla izin vermedin;

Ben seni uçurumun kenarına

götürdüğümde, sen beni

kenarından çektin.

Sen omzumdaki meleksin; Sen

yelkenimdeki rüzgârsın;

Her şey cehenneme döndüğünde,

sen benim kurtuluş yolumsun.

Tüm dünya parçalandığında sen her

şeyi birleştirirsin. Sen

gökyüzümdeki kutup yıldızısın; Sen

kalbimdeki pusulasın.

Senden af dilemeyeceğim.

Çok uzun zaman oldu.

İlki bu kadar yanlış gitmişken ikinci

bir şans istemeyeceğim.

Telesekreterimde sesini bir daha duymak istemeyeceğim. Kabus

olduğumu biliyorum;

Bir rüya isteyemem.

Bu sefer senden anlayış

istemeyeceğim;

Senden inanmanı istemeyeceğim.

Ayaklarım yere sağlam basıyor.

Senden hiçbir şey istemeyeceğim.

çok daha fazlasını verdiğiğinde, Ama yine de hepsini bana vereceğini umuyorum.

Sevgiler,

Elisabeth

77

"Oraya sağ salım varabildin mi?" Jonathan sorar.

"Evet, şimdi içeri giriyorum," diyorum. Anahtar kartımı okuyucuya sokuyorum ve ağır çift kapıyı çekiyorum. Aşırı doldurulmuş spor çantamla kapıları destekleyerek açıyorum ve güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. Gölgem öğleden sonra güneşinin altında beton girişe doğru uzayıp gidiyor.

"Sen burada olmayınca biraz boş hissediyorum. Umarım arada bir arayıp kontrol etmemin bir sakıncası yoktur?"

"Hiç de değil," diyorum, birkaç karton kutuyu arkamdan sürükleyerek kapının kapanmasına izin veriyorum. "Yeni kiracınız nasıl?"

Jonathan nefes veriyor ve gülümsemesini duyabiliyorum. "Yaşlı ve

huysuz." "Gerçekten mi? Bana hiç huysuz görünmemiştii."

"Çünkü senden hoşlanıyor," diyor Jonathan, sesinde bir göz kırpma. "Ayrıca, senin kadar temiz değil ve etrafına o kadar çok rüzgâr çanı asmış ki, biri hapşırsa senfoni gibi ses çıkarıyor. Ama en azından bu şekilde ona göz kulak olabiliyorum."

Bay Ito'yu küçük kulübemde, mutfakta gazetesini okurken, gün batımında ateş dağının turuncu ışıltısında hayaller kurarken hayal ediyorum. Geride bırakması kolay olan yerler vardır ve ne kadar uzağa giderseniz gidin yanınızda götürdüğünüz yerler vardır.

"Bu harika," diyorum, çantalarımı göğsümden geçirip her şeyi asansöre tikiştirirken.

"Sanırım o da sonunda yeni komşusuna ısınmaya başladı. Yine de ona

katılıyorum, Noah'nın *sürekli mızızlanması*," diye bağıyor Jonathan

telefondan uzakta, "senin gitmen ikimize de zarar veriyor."

"Lütfen geri dön, Elisabeth!" Arka planda Noah'ın sesini duyuyorum.

". Üniversite eğitimi çok abartılıyor. Hayatının geri kalanında sabun düzenlemek ve rüya yakalayıcıların tozunu almakta yanlış bir şey yok, sadece Kardinal'e sor. Asla hiçbir şey istemeyeceksin..." diye inliyor.

"Hâlâ devam ediyor mu?"

Jonathan'a sordum. "Sen gittiğinden

beri durmadı."

Noah'nın arka planda dramatik bir şekilde inlediğini tekrar

duyuyorum. "Lütfen çabuk dön," diye mırıldanıyor Jonathan.

"Mm-hmm," diyorum kalabalık koridorda yolumu bulmaya çalışırken, yırtık pırtık kanepeler ve bangır bangır çalan bir televizyonla dolu ortak bir odadan dışarı taşan aşırı hevesli bir masa tenisi oyunundan kaçarken. Koridorun sonundaki son duruyorum. Sonra anahtarı çevirip kapıyı iterek açıyorum ve küçük odama giriyorum.

"Biliyor musun Jonathan, aslında her şeyin gittiğini düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldı, acaba telefon kesildi mi diye düşündüm ama sonra "Evet, ben de" dedi.

Çantalarımın yere düşmesine izin verip derin bir nefes alıyorum. Yeni boya, eski şilteler, kampüsün her köşesinden sızan ham beklenti.

Jonathan'ın gitmesine izin vermek üzereydim ki, "Kardinal merhaba demek istiyor," dedi. "Tamam," diye cevap veriyorum, şaşırarak.

Telefonun sesini duyuyorum, sonra da cılız bir ses. "Elisabeth?"

"Merhaba, Bay Ito. Umarım dükkânda bensiz idare ediyorsunuzdur." "Oh, evet, her şey yolunda. Yeni bir sabun sevkiyatımız var.

-Sandal ağacı ya da gibi bir şey. Bence buradaki kızlar bunu sevecek.

Her neyse. Biliyorsun, hiçbir zaman fazla yardıma ihtiyacım olmadı. Fazladan bir çift el gerektirecek kadar müşterim olmadı."

"Oh," diyorum, kendimi biraz suçlu hissederek. "Peki, o zaman beni neden işe aldınız Bay Ito?"

Tereddüt ediyor ama sonra nefes alıp devam ediyor. "Karımın yeğenine bir iyilik olarak. Seninle ilgilenilmesi gerektiğini söyledi." Boğazını temizliyor ve

"Kendine iyi bak, mı?" dedikten sonra telefonu Jonathan'a geri verir.

Bay Ito'nun kafasının karışmış olabileceğinden endişelenerek kaşlarını çatıyorum. "Jonathan, Bay Ito iyi mi?" diye sordum.

"Bir kırbaç kadar keskin," diyor. "iyi olur."

"Evet," diye cevap veriyorum, boş vermeye karar veriyorum-şu anda Jonathan ve Noah orada. "Noah'ya onu sonra arayacağımı söyler misin?"

"Yapacağım. Yabancılik çekme, tamam mı?"

"Olmayacağım," diye söz veriyorum telefonu kapatırken.

Ağustos ayının sonundayız ve yaz sonu esintisi dördüncü kattaki açık penceremden başka türden bir vaat esiyor: olasılık vaadi. Duvara eğri büğrü asılmış kirli perdeleri karıştırıyor.

Odanın geri kalanı oldukça çorak ve hemen kendime aitmiş gibi hissettirmeye başlamak istiyorum. Çarşafılarımı silkeliyorum ve mükemmel olana kadar düzeltiyorum, yorganımı düzgünce üstüne seriyorum. Kıyafetlerimi dar dolapta renklerine ve mevsimlerine göre düzenliyorum. Ama tam büyük kitap kutularımdan birinin bandını sıyırdığımda, kapıda ağır bir yumruk sesi duyuyorum. Sonra altında ince bir yığın lastik bantlı kâğıt beliriyor.

Çoğunlukla önemsiz şeyler; yakındaki barların ve gece geç saatlere kadar açık pizzacıların birkaç reklamı, yurttaki faaliyet gösteren farklı kulüpleri tanıtan bir el ilanı. Ama yığının en altında, adımın yazılı olduğu küçük bir yumurta kabuğu zarf buluyorum.

El yazısını hemen tanıdım. Annemin mükemmel kaydırma baskısıyla adreslenmiş. Neredeyse yedi ay önce Fish Creek Acil Servisi'nden taburcu edildiğinden beri onu görmemiştim ama evime atandığımda ona yeni adresimi göndermişim. Bu mektubun beni ne zamandır beklediğini merak ediyorum. Başparmağımı zarfın kapağının altına koyarak tereddüt ediyorum, annem her ne söylemek istiyorsa okumak istemiyorum. Ama görmezden gelmeye çalışırsam, başka bir şey düşünemeyeceğimi biliyorum. Zarfı açıyorum ve içinde yapışkan bir not yapıştırılmış başka bir kapalı zarf buluyorum. *Bu senin için postayla geldi. Sevgiler, anne.*

Şimdi daha da meraklandım, yapışkan notu çıkarıp ikinci kağıdı açtım.

zarfı ve güzel çiçekli kırtasiye malzemesini açtım. Hafif çilek kokuyor ve neredeyse tam bir yıl öncesinin tarihini taşıyor.

Sevgili Justine,

Lütfen lise mezuniyetin için en içten tebriklerimi kabul et. Artık resmi olarak bir yetişkin sayılırsın, bu vesileyle sana tanıdığım çocuğu hatırlatmak istedim, sadece istisnai olduğun için bir istisna. Ekteki kâğıdı altıncı sınıfta yazdığın günden beri evdeki ofisimde masanın üzerinde asılı tutuyorum. Belki geri almak istersin diye düşündüm.

Bir gün basılı olarak görmeyi

umuyorum. Minnettarlığımı,

Antonia Conti

Kırtasiye malzemesinin içinde katlanmış yıpranmış bir defter kâğıdı parçası var.

Sabitlenmiş

tarafından Justine Elisabeth Amos

Birlikte yaşıyoruz ama arkadaş değiliz.

Ben kararlı duruyorum, sen bocalıyor ve

eğiliyorsun. Ben kontrol için can atıyorum,

sen el yordamıyla; ben her şeyi içimde

tutuyorum, sen her şeyi dışa vuruyorsun.

Sen sürünürken yumruklarım havada; düşmeye hazır

olduğunda serçe parmaklarımla tutunuyorum. Ben

senden hoşlanmıyorum, sen de benden-

Uyumsuz bir ahenk içinde yan yana.

Ben hoşgörölü, korunaklı gecede saklanıyorum, Sen acımasız, amansız ışıhta yakalanıyorsun.

Senin başka seçeneğin yokken ben güvenmekten korkuyorum;

Senin güçlü sesinin egemenliği karşısında sustum.

Çıgllıkların yüksek, ama konuşulmayan şey

Ben kötü durumdayım, ben kırılmış

olanım. Ben öfkeyle şişmiş bir fırtına

bulutuyum;

Ben rehineyi oynuyorum ama kafes benim.

Yine de tüm yalanlarımın suçunu

üstleniyorsunuz ve bunun için özür dilerim.

Sen benim bedenimsin, ben de senin zihninin.

Birbirimize mahkum olduğumuza göre, nazik olalım.

Ben seni görmezden geleceğim, sen de beni-

Hayatlarımıza ayrı ayrı devam edeceğiz,

Birbirimizin ne istediğini net bir şekilde anlayarak.

Birlikte yaşıyoruz ama arkadaş değiliz.

Şiiri katlayıp Bayan Conti'nin mektubuyla birlikte zarfın içine koyarken kalbim sıkışıyor. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra sarı defterimin sayfaları arasına sıkıştırıyorum ve turuncu kapaklı yıpranmış ciltsiz kitabımla birlikte masamın alt çekmecesine bırakıyorum.

Çekmeceyi kapattım ve kendi kendime gülümsedim.

Kapı bir kez daha gürültüyle çalınıyor. Yine postacı çocuğu bekleyerek sinirli bir şekilde gözlerimi kısıyorum ve kapıyı çekip açtığımda kaotik bir manzarayla karşılaşyorum. Ev

Koridor, kalabalık alanda bir aşağı bir yukarı koşturan çocuklarla dolup taşıyor. Ebeveynler kutuları taşıyor, özenle odaları kontrol ediyor

Sayılar. Yurt görevlileri her koridor kavşağında boyunlarında düdüklerle durup tüm gürültüye rağmen talimatlar yağıdırıyor.

Ama hiçbirini duymuyorum. Hiçbirini görmüyorum. Anlamlandırabildiğim tek şey tam önümde duran kişi.

Kacey kapı dolduruyor, uzun siyah saçları koridorun floresan ışıkları altında parılıyor. Omzuna devasa, yıpranmış bir spor çantası var. Bir elinde defter kağıdına el yazısıyla yazılmış buruşuk bir şiir, diğesinde tereyağı sarısı bir gülü çevreleyen gümüş simli Fish Creek kar küresi.

"Her zaman burada olacağım. Söz veriyorum."

Kacey bunca zamandır bana göz kulak oluyordu. Tabii ki gözetiyordu.

"Pekâlâ birinci sınıf öğrencisi," diye takılıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gözleri ve duygularla dolu, gülümsemesi sıcak ve yüzünde genişçe yayılıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Burası ait olduğum yer. Olmam gereken yer burası. Ben . İyiyim. Güvendeyim.

"Mm-hmm," diyorum. "Ben

hazırım." Ben hazırım.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucu,

Bir kitabın teşekkür bölümünü şeyden önce okuyan biri olarak, kendi kitabımı yazarken büyük keyif aldım. Şu bir gerçek ki hiçbir insan bir ada değildir, hiçbir kitap da öyle. *Kafes* Benim'in bugünkü halini almasında emeği geçen meslektaşlarımın, iş arkadaşlarımın, ailemin ve dostlarımın etkisini ne kadar abartsam azdır.

Öncelikle, kafamda dolaşan bir hayalden ibaret olabilecek bir şeyi iki küçük kelimeyle bir romana dönüştüren menajerim Richard Pine'a çok şey borçluyum: *yazmaya devam et*. Sabrın, savunuculuğun ve bilgeliğin için teşekkür Richard. "Ben de Allison'ın menajeriyim" demeyi asla unutmadığın için teşekkür ederim. Ama en çok da Justine'e ve onun hikâyesine inandığın ve karşılığında bana inandığın için teşekkür ederim.

Her bölüm, her sayfa, her şiir var çünkü sen bana olabileceğini söyledin.

Editörüm ve yayıncım Julie Strauss-Gabel'e, bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu sayfalarda başkalarının göremediği bir şeyi, hikâyemde başkalarının bir şeyi gördüğünüz için teşekkür ederim. Bu karakterlere ayırdığınız zaman da, ortaklığınızdaki edindiğim muazzam bilgi birikimi de yakın zamanda unutulmayacak. Sizinle çalışmak evimde bir efsane haline geldi: "Her şeyi durdurun! Julie yazdı!" Her yönden bir rüya gibiydi. Gerçek şu ki, beni seçtiğinize hala inanamıyorum.

InkWell Management'taki herkese bağlılığınız ve hevesiniz için sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Dutton Children's Books ve Penguin Random House'daki yetenekli ekiplere sıkı çalışmalarından ve *I Am the Cage*'e böylesine sıcak ve samimi bir yuva sağladıkları için teşekkür ederim. Penguin Young'daki satış, pazarlama ve tanıtım ekiplerine muazzam teşekkürler

Okurlar, özellikle de Elyse Marshall ve Marisa Russell, benim ve bu kitap için mücadele ettikleri için. Listening Library'deki tüm ekibe büyük hayranlık duyuyorum ve yaratıcılığınız ve çalışkanlığınız için teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca kapak tasarımcısı Theresa Evangelista ve iç mimar Anna Booth'a zarif vizyonları için, sanatçı Erin Cone'a da *Unfolding* adlı sürükleyici çalışmasının kapak görseli olarak kullanılmasına izin verdiği için teşekkür etmek istiyorum.

İlk taslakları okuyanlara en içten teşekkürlerimi sunarım: Laura Boroughf, Kate Bowler, Glennon Doyle, Sarah Hurwitz, Amy Neeran-Steinman, Nancy Rothbard ve Nancy Xiao - nezaketiniz ve desteğiniz beni çok etkiledi. Susan Grant'a editoryal katkıları ve bitmek bilmeyen amigoluğu için teşekkür ederiz. Foophratootaloofra (süslü teşekkürler), zamanını ve içgörüsünü özveriyle ve eşit oranda bağışlayan Marissa Solomon Shandell'e

tutku ve nezaket. John Green'e çok teşekkür ederim, farkında olmadan hepsini vurgulamamı ve DELETE tuşuna basmamı engelledi.

Stacy Brand ve Julie Bagley'e, başından sonuna kadar yanımda oldukları için ve ortadaki tüm pislik ve sihir için teşekkür ederim. Susanna Choo'ya, yetişkinlerin sahip olabileceğini bilmediğim türden bir arkadaş olduğu için. Laura Beauchamp'a, cömertliğinin sınırı yok - sen gerçekten doğanın bir gücüsün. Ve Liad Pernock'a, harika geribildirimim, harika arkadaşlığın ve her yönüyle evrensel harikalığın için.

LC, SP ve JJ'ye çok özel bir teşekkür, her biri kendi benzersiz yöntemleriyle bu kitabın evrimine katkıda bulundu. SG'ye, bana güvenme cesareti verdiği için. SD'ye, bana bunu yazacak zamanı hediye ettiği için. Ve SS'ye, tüm bunların ardından lütfunuz ve rehberliğiniz için.

Benim daha kolay kararlar alabilmem için zor kararlar verdikleri için anneme ve babama teşekkür ederim. Ian'a, bana hayatta hepimizin ilişkileri korumak ve Trivial Pursuit oynamak arasında önemli bir seçimle karşı karşıya olduğumuzu hatırlattığı için. Ve Eric'e, her şey ve daha fazlası için - siz aile olmasaydık bile seçeceğim ailesiniz.

Sadık eşim Adam'a en içten teşekkürlerimi ve minnettarlığımı sunarım, beni her zaman cesaretlendirdiğin ve söyleyecek önemli bir şeyim olduğuna ikna ettiğin için. Sayısız tekrar okuma, sayısız tekrar okuma ve sayısız tekrar okuma için, yazım uzmanlığınız için ve

Bazen, evet, devrik cümle kullanmanın uygun ve hatta tavsiye edilebilir olduğunu kabul ettiğin için. Senden başka ittifak içinde olmayı tercih edeceğim kimse yok.

Joanna, Elena ve Henry'ye, anneniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. -Yapabileceğim en harika şey bu.

Son olarak, bu kitabı aldığınız için *size* teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı elinizde tutuyor olmanız benim için dünyalara bedel. Siz pürüzsüz, parlak bir cekete dokunurken (ya da bir e-okuyucunun gölgeli sayfa dönüşlerine dokunurken ya da belki de kendi titrek kelimelerimi okurken kendi titrek sesimi dinlerken), *Ben* Kafesim üst kenar boşluğuna basılmış tek bir kelimeyle başladı

tozlu, el yazısı kalemle yazılmış bir kağıt parçası: *Justine*. O, benden olmayan herhangi birinin olabileceği kadar benim bir parçam - ama o ben değil. Deneyimlerimizin yönleri tanıdık gelse de, bir ve aynı değiller. O bu sayfaların arasında ve başka hiçbir yerde yaşamıyor.

Kalbimin derinliklerinden, okuduğunuz için teşekkür ederim. Allison

YAZAR HAKKINDA

Allison Sweet Grant, *New York Times* ve *The New York Times*'da yayınlanmış bir yazardır.

Atlantik; Michigan Üniversitesi'nden çift yüksek lisans derecesine sahiptir. Eşi

ve üç çocuğuyla birlikte Philadelphia'da yaşamaktadır.

Penguin
Random House

PENGUIN YOUNG READERS

W Okuma

listende sırada ne

var?

[Sıradakini keşfedin](#)

[Harika bir okuma!](#)

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

[Şimdi kaydolun.](#)

Belge Anahatları

- [Başlık](#)
- [Sayfası Telif](#)
- [Hakkı](#)
- [İçindekiler](#)
- [İthaf Önsöz](#)
- [Bölüm 1](#)
- [Bölüm 2](#)
- [Bölüm 3](#)
- [Bölüm 4](#)
- [Bölüm 5: Sonra](#)
- [Bölüm 6](#)
- [Bölüm 7](#)
- [Bölüm 8: Sonra](#)
- [Bölüm 9](#)
- [Bölüm 10: Sonra](#)
- [Bölüm 11](#)
- [Bölüm 12](#)
- [Bölüm 13: Sonra](#)
- [Bölüm 14](#)
- [Bölüm 15: Sonra](#)
- [Bölüm 16](#)
- [Bölüm 17: Sonra](#)
- [Bölüm 18](#)
- [Bölüm 19: Sonra](#)
- [Bölüm 20](#)
- [Bölüm 21: Sonra](#)
- [Bölüm 22](#)
- [Bölüm 23: Sonra](#)
- [Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm: Sonra](#)
- [26. Bölüm: Sonra](#)
- [Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm: Sonra](#)

- [Bölüm 29](#)
- ♦ [Bölüm 30: Sonra](#)
- ♦ [Bölüm 31](#)
- ♦ [32. Bölüm: Sonra](#)
- [Bölüm 33](#)
- ♦ [34. Bölüm: Sonra](#)
- ♦ [Bölüm 35: Sonra](#)
- ♦ [Bölüm 36](#)
- ♦ [Bölüm 37: Sonra](#)
- [Bölüm 38](#)
- ♦ [39. Bölüm: Sonra](#)
- [Bölüm 40](#)
- [Bölüm 41](#)
- ♦ [42. Bölüm: Sonra](#)
- [Bölüm 43](#)
- [Bölüm 44: Sonra](#)
- [Bölüm 45](#)
- ♦ [Bölüm 46: Sonra](#)
- [Bölüm 47](#)
- [Bölüm 48: Sonra](#)
- [Bölüm 49](#)
- ♦ [Bölüm 50: Sonra](#)
- [Bölüm 51](#)
- [Bölüm 52: Sonra](#)
- [Bölüm 53](#)
- [Bölüm 54: Sonra](#)
- [Bölüm 55: Sonra](#)
- [Bölüm 56](#)
- [Bölüm 57](#)
- [Bölüm 58](#)
- [Bölüm 59](#)
- [Bölüm 60](#)
- [Bölüm 61](#)
- [Bölüm 62](#)
- [Bölüm 63](#)
- ♦ [Bölüm 64](#)
- ♦ [Bölüm 65](#)

- [Bölüm 66](#)
- [67. Bölüm: Sonra](#)
- [Bölüm 68](#)
- [Bölüm 69](#)
- [Bölüm 70](#)
- [Bölüm 71](#)
- [Bölüm 72](#)
- [Bölüm 73](#)
- [Bölüm 74](#)
- [Bölüm 75](#)
- [Bölüm 76](#)
- [Bölüm 77](#)
- [Teşekkür Yazar](#)
- [Hakkında](#)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
İthaf Önsöz	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5: Sonra	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8: Sonra	
Bölüm 9	
Bölüm 10: Sonra	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13: Sonra	
Bölüm 14	
Bölüm 15: Sonra	
Bölüm 16	
Bölüm 17: Sonra	
Bölüm 18	
Bölüm 19: Sonra	
Bölüm 20	
Bölüm 21: Sonra	
Bölüm 22	
Bölüm 23: Sonra	
Bölüm 24	
25. Bölüm: Sonra	
26. Bölüm: Sonra	
Bölüm 27	
28. Bölüm: Sonra	
Bölüm 29	

[Bölüm 30: Sonra](#)

[Bölüm 31](#)

[32. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 33](#)

[34. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 35: Sonra](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37: Sonra](#)

[Bölüm 38](#)

[39. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[42. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44: Sonra](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46: Sonra](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48: Sonra](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50: Sonra](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52: Sonra](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54: Sonra](#)

[Bölüm 55: Sonra](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[67. Bölüm: Sonra](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

